

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

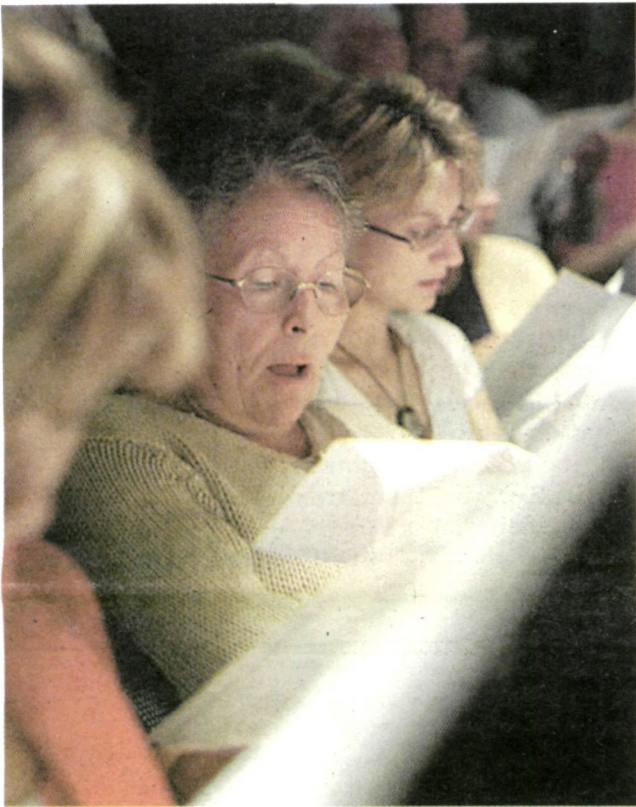
Any XXVIII • Núm. 1.445 • 2 €

31 • maig • 2007

«Els enemics més perillosos són aquells
dels quals l'home no pensa defensar-se»
Arturo Graf

Aquesta tradició musical és molt present en les
celebracions extralitúrgiques

Descobrir la música religiosa tradicional

Cantada dels Goigs de Sant Antoni, a Sant Pol.

temps una tasca de recerca de la música religiosa de tradició oral. D'altra banda l'interès per aquesta mena de música ha anat creixent en els darrers anys, amb una proliferació de grups, publicacions especialitzades i festivals que la donen a conèixer per fer-la entrar amb vigor al segle XXI.

Pàg. 3, 4 i 5

A les terres de parla catalana la música tradicional és molt rica i diversa, i la de caire religiós hi té un paper destacat. La més abundant és la corresponent als temps litúrgics de Nadal i de Pasqua, com ara les nades o les caramelles, però també tenen un paper important els goigs, els misteris, les moixigangues o d'altres avui ja menys conegudes com les cançons de pandero, els rosaris de l'aurora o els *divinos*.

Però tota aquesta tradició, tret potser de les nades, ha perdut terreny al llarg del segle XX a causa de la transformació profunda i ràpida de la nostra societat, de manera que algunes d'aquestes músiques fins i tot s'han perdut. Tot i això també s'ha dut a terme des de fa

L'Església recorda el cardenal Tarancón

El 14 de maig el cardenal Vicent Enrique Tarancón hauria fet 100 anys. Amb motiu d'aquesta efemèride enguany s'organitzen diferents celebracions per recordar la seva figura. L'herència del cardenal Tarancón és immensa: escriptor, músic, teòleg, fins i tot estadista, i sempre sacerdot. El purpurat va marcar la història civil d'Espanya i la vida de l'Església. Al cardenal Tarancón li agradava dir: «No facis les coses perquè et vegen, però fes-les encara que et vegen.» I és així com ell mateix va viure.

Pàg. 9

Sumari

Pàg. 7 Crida del Papa contra la violència al Pròxim Orient

Pàg. 18 L'empremta de la Mare Carme de l'Infant Jesús a Catalunya

Pàg. 22 Solsona: emotiu comiat a Mn. Genís Pallarès

Pàg. 24 Reunió 183 de la Conferència Episcopal Tarraconense

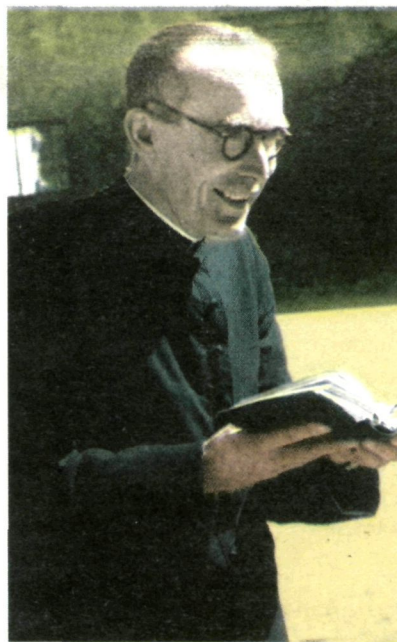
Pàg. 29 Congrés Internacional de Bioètica a la UCAM

El bisbe Ciuraneta rep el càlid homenatge de la ciutat de Lleida

Amb només quatre dies de diferència, la ciutat de Lleida va tributar dos homenatges al bisbe Francesc Xavier Ciuraneta, en reconeixement a la seva tasca pastoral i molt singularment per la defensa de la unitat del fons del Museu Diocesà. El primer va tenir lloc en el marc incomparable de la Seu Vella, amb un càlid homenatge cívic que havia estat preparat per dotze entitats encapçalades pels Amics del Museu de Lleida i a les quals es van adherir 55 associacions, entitats i institucions més. D'altra banda, el 10 de maig passat, vigília de la festa del patró de Lleida, sant Anastasi, el bisbe Ciuraneta va rebre la Medalla de la Ciutat al mèrit cultural.

Pàg. 17

El llegat del Dr. Tarrés en un documental

El pròxim 5 de juny, a les 19.00 h, s'estrenarà al Seminari Conciliar de Barcelona el documental *Pere Tarrés (1905-1950)*. Produït per Utopia Global, en col·laboració amb Televisió de Catalunya, l'obra posa en relleu, per primera vegada en el mitjà audiovisual, el llegat espiritual i humà del beat manresà. La iniciativa ha estat impulsada per la Unió Sacerdotal i ha comptat amb el suport de nombroses entitats, entre elles l'arquebisbat de Barcelona. *Pere Tarrés (1905-1950)* vol ser una nova contribució per acostar el missatge de l'il·lustre metge i sacerdot català al llenguatge d'avui.

Pàg. 31

«Junts per Europa»: per una cultura de la comunió

El 12 de maig passat gairebé 8.000 persones procedents de 250 moviments i comunitats de diferents Esglésies del vell continent (catòlics, ortodoxos, evangèlics, anglicans...) van omplir de gom a gom el Palau d'esports Hans-Martin Schleyer de Stuttgart per participar en la segona edició de la trobada ecumènica «Junts per Europa». La convocatòria, que va ser tot un èxit, obre noves perspectives sobre el futur del continent. Com es va deixar sentir diverses vegades a Stuttgart, en una Europa amb risc d'escepticisme, de paràlisi pel ressorgiment dels naci-

onalismes, moviments i comunitats cristianes tenen «la consciència que les diversitats pròpies representen una riquesa i no un motiu de por o de separació».

Pàg. 20 i 21

Editorial

El Papa i els indígenes

Després de la visita del Papa al Brasil, alguns mitjans de comunicació s'han quedat només amb allò que pot ser polèmic, i en aquest cas han trobat el camí a partir de les paraules que va pronunciar el Pontífex sobre l'arribada del cristianisme a terres americanes on dominaven anteriorment les religions indígenes. Les reaccions d'alguns polítics, especialment d'Hugo Chávez, han obert un nou conflicte a l'agenda de viatges de Benet XVI.

Mentre va durar la visita, va ser escandalós el silenci que van mostrar alguns mitjans a aquest gran esdeveniment no tan sols eclesial, sinó de gran importància per al continent americà on el catolicisme és amb immensa diferència la religió majoritària. Per a alguns allò no era notícia, però alhora que s'ometia qualsevol referència a aquest viatge o tan sols s'hi feia el més mínim esment, es mirava de reüll el que hi passava per veure si saltava la polèmica i llavors entrar de ple en la notícia. Es va intentar esperant unes paraules dures contra la teologia de l'alliberament, que no es van produir, almenys de forma directa. Es va intentar amb les paraules del Papa sobre la castedat i la fidelitat matrimonial, però tampoc no va suscitar gaire reacció. Finalment, van trobar la notícia que esperaven: «El Papa provoca la indignació dels pobles indígenes.»

Vist d'aquesta manera, algun observador pot pensar que el Pontífex és un home poc intel·ligent que es dedica a encendre focs allà on va. Ja va passar a la Universitat de Ratisbona amb les paraules pronunciades sobre l'islam i ara es repeteix al Brasil amb els indígenes. Doncs bé, discutir la intel·ligència i la intel·lectualitat del Papa és conèixer-lo molt poc, i sobretot cal tenir en compte les intencions de Benet XVI que no són en cap cas les de provocar controvèrsia, sinó tot al contrari. Hi ha molta gent, amb poderosos mitjans de comunicació al darrere, interessada a crear polèmica de qualsevol detall que pugui dir el Pontífex per desacreditar-lo com a persona i indirectament deixar en mala posició tota l'Església catòlica.

No recordarem amb detall el que va passar a Ratisbona. *Catalunya Cristiana* ja va parlar àmpliament

del tema i va publicar íntegrament el discurs papal. Molt resumidament, el que va passar és que es va treure de context un fragment que, a més, era una citació històrica, en cap cas paraules pròpies del Pontífex. Va haver-hi cadenes de televisió que van aprofitar-ho per encendre el foc d'un sector del poble musulmà que necessita molt poc per alterar-se. El viatge a Turquia va demostrar que no hi havia cap mala intenció per part del Papa, i els islamistes majoritàriament van acceptar-ne les disculpes, exceptuant lògicament aquells més extremistes i intolerants.

En el cas de les declaracions sobre el poble indígena, ha estat molt greu el fet que s'hagin manipulat les paraules del Papa en alguns mitjans. En cap moment Benet XVI ha dit que la colonització i evangelització d'Amèrica fos un exemple de delicadesa i simpatia per part dels espanyols o dels portuguesos, ni ha justificat de cap manera els holocaustos comesos. Només ha indicat que molts pobles indígenes anhelaven l'arribada del cristianisme. Amb això no es nega totes les atrocitats que es van produir en el procés de colonització, que no es poden justificar, i és conegut l'interès d'alguns clergues espanyols per evitar els abusos que s'hi van donar, però el que tampoc no es pot negar és que dins les cultures indígenes es produïen verdaderes barbaritats amb sacrificis humans als déus, que en cap cas poden ser el mirall on mirar-se a l'hora de girar la vista enrere.

Mel Gibson, que amb tant de realisme va reflectir la mort de Jesús a la seva pel·lícula *La Passió de Crist*, ha reflectit també amb gran fidelitat a la pel·lícula *Apocalipto* el que passava abans de l'arribada del cristianisme i la colonització en algunes terres americanes. La pel·lícula també va crear indignació entre alguns dirigents indígenes, però és que la història s'ha de mirar d'una forma real i objectiva. No tan sols quedar-nos amb el que ens interessa, en aquest cas els errors en la conquesta del continent americà, i oblidar-nos dels errors que es van cometre abans d'aquest moment històric. Aquesta forma de veure les coses respon a un dualisme ridícul i infantil: els indígenes eren bons, els colonitzadors dolents.

CATALUNYA⁺ CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarçals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €
Gibraltar i Portugal: 104,75 €
Resta d'Europa: 169,86 €
Amèrica i Àfrica: 202,57 €
Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Els enemics més perillosos són aquells dels quals l'home no pensa defensar-se»

(Arturo Graf. Poeta i filòleg italià. 1848-1913)

Aquesta frase té un doble significat. Perquè tenim enemics personals (pel que sigui) declarats o que no donen la cara. Les enveges i els recels són el germen de l'enemistat. Moltes vegades desconeixem els qui ens desacrediten o ens paren trampes perquè ho fan a la callada, com el qui tira la pedra i amaga la mà. Però hi ha una altra classe d'enemics, «els de la nostra ànima», que intenten fer-nos perdre l'equilibri emocional, la pau interior i enverinar el nostre esperit. I aquests enemics invisibles són una legió considerable. Aquests són els més perillosos perquè obren amb tanta finor que no els

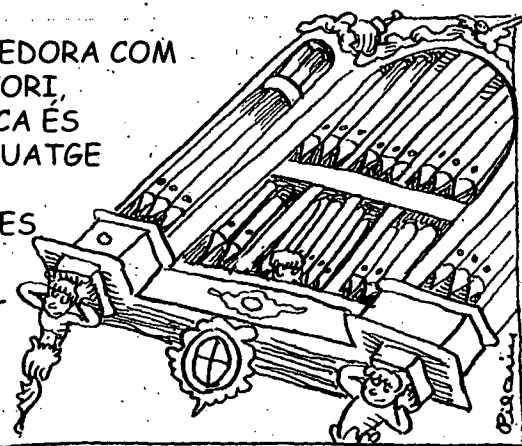
advertim, ja que se'ns presenten com a «bons, o com a indiferents, sense ombra de malícia» i quan ens n'adonem ja ens han perjudicat en la nostra sana i honesta manera de procedir. Contra tota classe d'enemics, em sembla molt assenyada aquesta advertència del poeta alemany Leopold Schefer (1784-1862): «Encara que no ho diguis, no t'avergonyeixis de tenir enemics... Els teus enemics són els que volen el teu esclavatge, els que tenen por de la veritat i els que s'aparten del dret, els que defugen l'honor i els que no tenen amics.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

CORPRENEDORA COM UN ORATORI, LA MÚSICA ÉS EL LLENGUATGE ENTRE ELS HOMES QUE ENS FA ESCOLTAR EL CEL.

en primer pla

La fe cantada pel poble

■ La nostra música tradicional religiosa presenta una gran diversitat de formes

La música tradicional és aquella que és interpretada pel poble en diverses circumstàncies i que aquest sent com a seva després d'haver-la tocat o cantat durant anys i a vegades generacions. Es caracteritza, a més, per transmetre's principalment per via oral, no pas per escrit. Per aquestes raons en bona part s'oposa a la música culta,

aquella que és creada per compositors i interpretada per experts, tot i que sovint una i altra s'han influït mútuament.

Dins de la música tradicional a casa nostra té un paper clau la de temàtica religiosa, que inclou diferents gèneres: nades, goigs, caramelles... Tot aquest ric repertori, però, a causa de les profundes

transformacions de la societat s'ha anat abandonant al llarg del segle XX, tret de les nades, segurament les cançons religioses tradicionals que avui encara tenen més vigència. Al mateix temps, però, i conscients del valor d'aquest patrimoni en les darreres dècades han sorgit iniciatives que han recollit i tornat a divulgar la nostra música de sempre.

Totes les societats humanes des del seu origen i fins al segle XX s'han servit sense excepció de la música i sobretot del cant per acompanyar les seves activitats diàries. En cap cas es tracta d'un simple entreteniment o d'un caprici, sinó d'una eina imprescindible per dur a terme qualsevol tasca o celebració. En les feines agrícoles, per exemple, determinades tonades de treball ajuden a marcar el ritme i fer la feina menys feixuga; les cançons de bressol, lentes i d'un to dolç, són les adequades per fer venir la son a les criatures; les cançons de taverna, en canvi, tenen la funció de crear un ambient de xerxer i diversió; o les cançons d'amor, que en certs llocs formaven una part imprescindible del festeig entre parelles.

No cal dir que la religió també entra dins d'aquesta regla general, de manera que ha tingut des de sempre la seva pròpia música, adequada a cada circumstància i expressió religiosa. En l'àmbit de parla catalana, i en general als països de tradició catòlica, la música tradicional religiosa s'estructura al voltant de l'any litúrgic de l'Església, i és especialment rica la que està associada als cicles de Nadal i de Pasqua. Aquesta música, però, tradicionalment no ha estat gaire interpretada durant les celebracions litúrgiques pròpiament dites, per a les quals es reserva més la música culta, sinó que s'ha desenvolupat en expressions litúrgicament menys fixades, en demostracions de devoció popular o simplement en l'àmbit familiar.

El cicle de Nadal

El temps de Nadal és l'època en què la música religiosa tradicional ha estat més prolífica. Les nades, a més, són sens dubte les cançons tradicionals que s'han divulgat més, i avui es continuen interpretant amb la mateixa afició popular que segles enrere, tant entre creients com entre no creients.

Naturalment totes les cançons de Nadal serveixen per expressar la joia pel naixement de Jesús, el Messies, i poden narrar diversos episodis evangèlics relacionats amb la Nativitat. L'Església sempre ha procurat que les nades seguissin aquest model, expressessin clarament com a motiu central la vinguda al món del Salvador. En són una mostra *El Cant dels Ocells*, *Les dotze van tocant*, *El Noi de la mare* o *Les setmanes de Daniel*. Aquestes nades acostumen a tenir una música més aviat pausada i solemne, que vol donar a entendre la importància cabdal

Caramelles del Roser de Sant Julià de Vilatorrada.

d'allò que se celebra. Era fàcil, però, que l'alegria que envolta les festes de Nadal estimulés la imaginació popular, que no dubtava a adornar les nades amb motius o escenes que no apareixen en els evangelis però que el poble considerava que encaixaven perfectament amb la celebració pel naixement de Jesús. És així com en moltes cançons prou conegudes per tot hom apareixen elements curiosos. A la famosa *Fum, fum, fum*, per exemple, ens trobem amb alguna frase absurda com ara «Jo faré deu mil camades / amb un salt totes plegades». En altres nades apareixen personatges, més o menys estranys, com ara el diable d'*El dimoni escuat*, o clarament populars i simpàtics com *El Rabadà*. En la mateixa línia sovint hi ha nades que expressen el torbament i els dubtes de sant Josep davant del naixement de Jesús, i que el presenten com un home bonàs i proper, però a qui tot plegat potser li ve massa gran. El pensament popular també aplica la seva lògica peculiar, i així trobem a la cançó *Nadaleta*, recollida per Joan Amades al pla de Lleida, uns pastors que en la freda nit de desembre no porten presents sinó que toquen instruments per a l'Infant; quan acaben la Mare de Déu els etziba «prou hauria valgut més / que haguessen portat la roba / per a vestir-me el filllet».

Sovint hi ha nades ben populars que sí que tenen en compte passatges dels evangelis, sobretot pel que fa a la presen-

cia dels pastors de l'Anunciació. En les cançons, però, aquests pastors arriben a tenir un protagonisme gairebé exclusiu, eclipsant fins i tot la sagrada família, com passa amb *El Rabadà*, *La pastora Caterina*, *L'àngel i els pastors*... La figura del pastor va arribar a adquirir tanta importància que fins i tot se'n van començar a fer representacions teatrals, cosa que va donar lloc finalment a les avui famoses representacions d'*Els Pastorets*, que també se solien acompanyar de la seva pròpia música. A diferència de les nades solemnes que hem vist al començament, en

totes aquestes altres farcides d'elements populars la melodia sol ser forçarítmica, molt alegre i sovint interpretada amb rapidesa i ganes pel poble fidel.

Totes aquestes nades plenes d'elements populars, encara que no seguissin la narració dels evangelis, eren tolerades per l'Església, mentre no fossin realment ofensives. En general durant les festes de Nadal es donava màniga ampla perquè els fidels poguessin expressar a la seva manera la joia pel naixement de Jesús tant dins com fora de l'església. Fins i tot es deixava que durant aquests dies l'organista toqués les peces que més li vinguessin de gust, cosa que en ocasions duia a situacions litúrgicament molt dubtoses; Marià Aguiló testimonia esparverat com durant la consagració del vi en una missa del Gall a Barcelona a darreries del segle XIX, l'organista va tocar amb tot el seu ímpetu la

música del brindis de *La Traviata*!

Per Nadal un gènere musical que també havia estat molt comú a tot Europa fins al segle XVI és el *Cant de la Sibil·la*, el qual té, a diferència de moltes nades, un clar origen culte. Ben viu encara a l'illa de Mallorca, el *Cant de la Sibil·la* és una peça de to apocalíptic interpretat per un nen just abans de la missa del Gall, en què es recorda als fidels que tot i l'alegria terrenal s'han de preparar per al dia del Judici. Aquest cant, tan valorat i divulgat en els darrers anys, agafa la tradició profètica de les sibil·les de la Grècia i Roma clàssiques però aplicada al cristianisme. El text, premonitori i de to advertidor, («Del cel gran foc davallarà / com a sofre molt pudirà, / la terra cremarà de furor, / la gent haurà molt gran terror») juntament amb una música solemne i misteriosa, aconseguen fàcilment l'objectiu d'impressionar els oients.

Setmana Santa i Pasqua

Després de Nadal l'altre temps en què més abunda la música religiosa tradicional és Setmana Santa i Pasqua. Naturalment tenen una rellevància especial els cants que s'interpreten en les diverses processons. Durant la Setmana Santa el text i la música de les peces volien commoure la pietat i la consciència dels fidels amb la narració de la Passió i mort de Jesucrist. Normalment aquests cants acostumen a ser textos de peces sacres, com ara els *Stabat Mater*, els *Miserere* o els *Via Crucis*, però la música arribava a diferir molts de l'original i variava segons les regions i sovint segons cada poble. També van proliferar força les peces anomenades *divinos* que expliquen la Passió i mort del Fill de Déu. Relacionat amb tots aquests cants també trobem en alguns indrets dels bisbats catalans la tradició del contrapàs: Es tracta d'una dansa cantada que narra els fets de la Passió i que té la particularitat d'estar estructurada en trenta-tres parts, tantes com anys va viure Jesucrist.

Entrats ja en el temps de Pasqua la música religiosa per excel·lència a bona part de la Catalunya Vella la formen les caramelles, que avui es continuen ballant i tocant en moltes poblacions. Si els cants de les processons de Setmana Santa manifesten el dolor per la Crucifixió de Jesucrist, els cants de les caramelles —anomenats corrandes o follies— conviden els oients a sentir la joia per la Resurrecció del Fill

«El temps de Nadal és l'època en què la música religiosa tradicional ha estat més prolífica»

de Déu. Però tal com ja hem vist que passa amb les nades, aquí encara més les corrandes introdueixen temes molts diversos. Trobem, per tant, textos que canten la Resurrecció de Crist, però molts d'altres que parlen de l'arribada de la primavera, de la bellesa de les noies, d'històries sobre el poble o fins i tot de temes d'actualitat.

El corrandista reconegut que encapçala el grup de caramellaires no té un repertori del tot fix, sinó que es basa molt en la improvisació, i com més se'n sap servir, més reconegut és per tothom. Aquesta característica, afegida al fet que sovint les caramelles es canten en un ambient festiu propi del temps de Pasqua, i que sobretot temps enrere s'anava casa per casa fent recaptat de diners o menjar, explica la varietat amplíssima de temes que hi poden aparèixer.

Per Pasqua el protagonisme de les caramelles era compartit pel cant dels Goigs. Aquest gènere musical té l'origen en el text medieval dels *Set Goigs de la Mare de Déu*, que explica els moments de joia de la vida de Maria, vinculats a la vida del seu Fill. D'aquí, però, fàcilment es va passar a aplicar a aquests goigs a devocions concretes o locals de la Mare de Déu, i finalment també a la majoria de sants i santes. Cada poble, barri o fins i tot gremi i associació té un o diversos goigs dedicats al seu sant patró, del qual expliquen la vida i la relació estreta amb la comunitat, per a la qual s'acostuma a demanar protecció. Uns dels goigs més coneguts i estesos són els de la Mare de Déu del Roser, que van ser molt difosos per les nombroses confraries d'aquesta advocació mariana. Els goigs han acabat sent un gènere molt popular i estimat, de manera que han estat molt habituals les versions impreses, que han circulat —i circulen— a milers en un format ja clàssic de text a columnes encapçalat per una imatge del sant o la Mare de Déu. La popularitat dels goigs ha fet que escriptors i compositors reconeguts de casa nostra n'hagin elaborat amb lletra i música noves. Aquest èxit va fer que ja des d'antic es fessin alguns goigs no estrictament religiosos. Un dels més curiosos són els anomenats *Contra-goigs de Sant Corneli*, recollits al Pallars. En aquest cas, i a diferència del que acostuma a ser habitual, no es demana la protecció, sinó calamitats per al poble del costat: «Sant Corneli, leri, leri, / aplaneu els d'Aramunt!»

Val la pena conèixer dues característiques més dels goigs. La primera és que sabem per diversos testimonis documentals que fins al segle XVI eren ballats, i no només per carrers i places, sinó principalment dins mateix de les esglésies. El Concili de Trento va prohibir les danses i altres representacions en els temples, fins llavors molt habituals, per considerar-ho poc apropiat, però en alguns llocs com ara Sardenya l'arrelament popular va fer que es continuessin ballant almenys fins al segle XVIII. Un altre tret encara més peculiar és que els goigs són exclusius

dels territoris de parla catalana i de les regions més properes, territori que coincideix d'una manera molt clara amb els dominis de l'antiga Corona d'Aragó.

Altres músiques religioses

La música religiosa tradicional, però, no es limita als temps litúrgics de Nadal i Pasqua. Un altra festa al voltant de la qual també en trobem força és Corpus. En aquest cas es tracta principalment de música instrumental que acompanya les representacions dramatitzades i els balls propis d'aquesta festa i que havien estat molt habituals. Segurament la mostra més coneguda d'aquestes manifestacions que avui encara se celebra és la Patum de Berga.

Una altra expressió religiosa peculiar són les moixigangues, pròpies del País Valencià però també de la Catalunya Nova. Se solen fer durant les festes majors i es tracta d'uns retaules o castells humans que acompanyats per diverses menes de música representen escenes de la vida de la Mare de Déu o de Jesucrist pels carrers dels pobles. Segons els experts aquestes moixigangues, van arribar al camp de Tarragona de mà dels jornalers valencians que hi anaven pel temps de la verema, i que al segle XIX van evolucionar fins a donar lloc als actuals castells. També molt propi del País Valencià són els rosaris de l'aurora, uns cants que s'interpretaven a primera hora del matí per tal de fer saber a la gent que era l'hora d'anar a resar el Rosari.

A la Catalunya occidental, des del Pallars fins a la Ribera d'Ebre passant pel pla de Lleida, un altre gènere avui gairebé

nia el seu paper.

Les majores en ocasions optaven per llogar una cantaire experta per donar més vigor a les cançons, i sempre es feien acompanyar d'un pandero o tambor, d'on pren nom aquest gènere. Aquest instrument era propietat de la confraria i acostumava a ser de mides grans (més de mig metre), quadrat, adornat amb cintes de colors i amb la imatge de la Mare de Déu del Roser pintada sobre la pell. Ens han arribat uns pocs exemplars de panderos fins avui, pertanyents molts a pobles del Priorat com ara Ulldemolins, Torroja del

Pandero de les majores del Roser (Museu d'Arts, Indústries i Tradicions Populars).

Priorat o el Masroig, aquest darrer únic per la seva forma octogonal.

Finalment una altra manifestació musical religiosa són els misteris, representacions teatrals originades a l'edat mitjana i amb una partitura força antiga. El més conegut és el que té lloc a Elx per la festa de l'Assumpció de la Mare de Déu, però en els darrers anys se n'han recuperat alguns més, com ara el de la Selva del Camp. La seva funció era explicar al poble fidel d'una manera clara i senzilla

desaparegut però molt comú encara a començament del segle XX eren les cançons de pandero, estretament vinculades a la confraria del Roser. Les majores del Roser eren les encarregades de fer la capta per a l'altar de la confraria per les cases durant les festes més assenyalades del poble com ara Corpus o la festa major, però també amb motiu de casaments i batejos. Les majores passaven la característica bacina de la Mare de Déu del Roser, i interpretaven cançons, a vegades durant hores, per a la família que estava reunida al voltant de la taula. La temàtica era sovint religiosa però sobretot se centrava a cantar totes les virtuts possibles dels presents que les escoltaven. Començat el cas de les corrandes o de les caramelles, aquí la improvisació també te-

episodis de la vida de Maria o de Jesús i perquè pogués ser entès naturalment es cantaven i es canten en la llengua del poble, en aquests dos casos en català.

Reptes de futur

Com acabem de veure, la majoria d'aquesta música religiosa tradicional es va formar i tenia sentit en un context històric i social molt determinat que al segle XX va ser transformat totalment. Avui, per exemple, la representació dels misteris no té tant una funció didàctica com d'espectacle, o encara més, de conservació d'un patrimoni que la societat sent com a propi independentment de les creences personals. Això, però, permet la pervivència i la difusió de moltes d'aquestes músiques.

Aquesta conservació també s'ha aconseguit gràcies a la tasca de molts especialistes i alguns aficionats que ja al segle XIX van començar a recollir a molts llocs d'Europa la rica tradició de música oral. En un principi aquesta recopilació es va fer sota uns criteris molt romàntics, segons els quals la música i la literatura populars encarnaven l'essència o fins i tot l'ànima del poble, i se'ls atribuïa un origen necessàriament molt remot. Seguint aquests principis, els recol·lectors sovint optaven per fer una selecció de materials que justificuessin aquesta visió romàntica, i abandonaven tots aquells elements que la poguessin contradir. Magrat tot, aquestes primeres campanyes de recollida van servir de base per a posteriors recerques. A Catalunya va ser a partir dels anys vint que es va sistematitzar aquesta recerca de música tradicional segons uns models més científics, canvi que va donar molts fruits, recollits sobretot en l'*Obra del cançoner popular de Catalunya*.

A casa nostra avui encara es fan recerques musicals, sobretot en els llocs més allunyats dels grans nuclis urbans, però la música tradicional, religiosa o no, ha entrat en una nova fase caracteritzada per l'estudi i la difusió. Als anys setanta van començar a sorgir els primers grups especialitzats en música tradicional, que van ajudar a difondre-la, i que va tenir una segona onada als anys noranta amb l'eclosió de desenes de grups, publicacions i diversos festivals de música tradicional tant a Catalunya com al País Valencià i les Illes.

Paral·lelament, la creació del Centre per a la Promoció de la Cultura Tradicional i Popular per part de la Generalitat va suposar un impuls per a l'estudi i el suport institucional d'aquest patrimoni. Posteriorment, des d'aquest centre es va crear l'Aula de Música Tradicional i Popular, la primera escola de música tradicional de casa nostra, amb seu a diverses poblacions catalanes.

Tot aquest panorama assegura que la música tradicional continuarà sent interpretada i vista en aquest segle XXI com a part d'un patrimoni propi encara no gaire conegut. La música tradicional té l'arrel en el passat però es projecta cap al futur amb més força que mai, preparada per afrontar els reptes d'una societat cada cop més canviant. (E.B.)

Missió de recerca Amades-Samper 1930

—Si me podia ir jo al palacio de mis padres, asteria bien servida [de] criats i de criadas.

Cantaire: Teresa Serra, Alcanarès.

99. CANÇÓ DE COMBREGAR

Am 68 d.

an-ta - to del com - e - he

ga un ra - to pen - ra - na, qui

és a - quell bon deu, que deu - te

piu - bram -

Antes de combregar un rato pensarem qui és aquell bon Déu que dintre de poc rebrem.

Cantaire: Magdalena Xarles, «la Magdalenet». Alcanarès. [El text literari acaba el quart vers veurem, en lloc de rebrem.]

Cançó religiosa recollida en un treball de camp per al Cançoner Popular de Catalunya.

L'ENTREVISTA

Jaume Ayats és musicòleg i ha trobat en les seves recerques pel territori peces religioses fins ara inèdites

—No és fàcil de descriure la música religiosa popular...

—Primer de tot, cal tenir en compte que la música tradicional ha servit des de sempre per cohesionar i aglutinar la societat, per crear sentit de comunitat, i en un àmbit de tant de pes i amb un sentit tan comunitari com ara la religió, cantar s'ha fet sempre imprescindible.

Per començar podríem diferenciar dos grans blocs dins de la música religiosa. El primer inclou aquells cants que s'entonen dins de les celebracions litúrgiques, i que normalment són cantats en llatí. El segon bloc, en canvi, foça ampli i heterogeni, el formen els cants propis d'activitats religioses però que no són estrictament litúrgiques. En aquestes ocasions, els cants sempre són en la llengua del poble, en el nostre cas el català, i a vegades tenien cabuda en les grans festes més obertes litúrgicament, com ara Nadal o la festa del sant patró.

—Quin és l'origen d'uns i altres?

—Els cants més litúrgics de ben segur són obra d'antics compositors eclesiàstics, però amb el pas dels segles han estat assimilats pel poble a la seva manera, que se'ls ha fet seus. Per les característiques musicals que tenen, molts d'ells poden datar del segle XVI, sorgits segurament durant la Contrareforma, amb la voluntat de l'Església de generar un catolicisme actiu. Amb aquesta finalitat es van activar i crear de nou moltes confraries, sobretot les de la Mare de Déu del Roser. En aquestes confraries el cant sempre va tenir un paper molt important. D'entre els confreres sortien els cors, exclusivament d'homes, que cantaven durant les celebracions litúrgiques.

Pel que fa als cants religiosos que no eren en llatí segurament els més coneguts són els goigs. És un gènere exclusivament propi del territori de la Corona d'Aragó. Els trobem, per tant, a Aragó, el País Valencià, Catalunya, les Illes i tot Sardenya (no només a l'Alguer). Els goigs, que tenen l'origen en els set goigs de la Mare de Déu medievals, són el gran cant narratiu que explica la vida i la relació d'un poble amb un sant patró, o amb la Mare de Déu, que fa de mediador entre els homes i Déu.

A diferència dels cants en llatí que hem vist primer, aquí canta tot el poble, homes i dones, grans i petits, i en diverses circumstàncies: al final de la missa, en una processó, en un pelegrinatge al santuari, etc. Altres exemples pròpiament de cants populars són els rosaris de l'aurora —cants per cridar a resar el Rosari que avui encara es canten en algunes comarques del País Valencià, com ara la Vall d'Uxó— les caramelles i evidentment les nadales.

—Per què s'ha perdut bona part d'aquesta tradició?

—Les raons són diverses. Una de molt important va ser la renovació del cant litúrgic de l'Església al segle XIX. Hi va haver un moviment sorgit sobretot de l'abadia benedictina de Solesmes que va refor-

Jaume Ayats és un dels grans experts del nostre país en música popular, especialment de caire religiós. Professor de música tradicional a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC), director del Departament de Musicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona i membre del Grup de Recerca Folklorica d'Osona i del grup Nova Euterpe, Ayats reivindica els valors del cant tradicional; la participació activa de tothom —superant la idea del simple espectador passiu— i la creació d'un sentiment de comunitat, molt necessari en una societat dominada per l'individualisme.

«La música tradicional ens és molt propera i fa perdre la por de cantar»

mular el cant gregorià i en general tota la música litúrgica, renovació que va fer que s'adoptessin uns models més acadèmics. Des d'aquest moviment es va tendir a menystenir la manera més popular i antiga de cantar i es va voler corregir-la, cosa que la va alterar força, sense adonar-se que al darrere d'aquest cant popular hi havia tota una tradició oral molt rica. Amb aquest intent de canalitzar i sistematitzar el cant, totes les tradicions anteriors es van començar a afeblir i arraconar.

A la mateixa època a Catalunya encara s'hi va afegir un altre component modificador. Des de certs àmbits de la Renaixença i des de l'Església més catalanista es va voler crear un nou model de cant religiós per al poble, més modern i europeu i que substituís les composicions en castellà que havien anat entrant a poc a poc. Aquesta tendència modernitzadora va anar de bracet del sorgiment del moviment coral i sobretot orfeonístic, que s'inclinava per una manera de cantar allunyada dels models més

antics. Amb tots aquests canvis no només es va modificar la manera de cantar, que es va fer menys «rústica», sinó que també es va crear un repertori nou, obra de compositors de prestigi.

Com que a Catalunya el moviment coral i orfeonístic i la renovació musical impulsada per l'Església van ser molt forts des del començament, la manera de cantar antiga pràcticament ha desaparegut. En canvi, als llocs on aquesta influència ha estat menor, com al País Valencià, el cant tradicional és més viu, per no parlar de llocs com Còrsega i Sardenya, illes on el cant popular conserva tots els trets tradicionals.

—Però les recerques de músiques orals han ajudat a recollir-les.

—Sí, però no sempre s'han fet amb els criteris adients. Així, per exemple durant molts anys quan un investigador topava amb un cant en llatí —com els que hem dit que cantaven els confreres del Roser— normalment no es recollia. En ser el llatí, es considerava, erròniament, culte, no tradicional; quan de fet són uns cants religiosos de llarga tradició en la comunitat. Si a més eren cantats a diverses veus, en polifonia, encara encaixaven menys amb la visió romàntica d'una música popular simple.

Per això la sorpresa agradable és que a començament del segle XXI encara en alguns llocs de Catalunya en trobem testimonis. Des del grup de recerca de la UAB, hem descobert al Pirineu una memòria d'aquesta manera de cantar tradicional, uns pocs cants religiosos de gran solidesa vinculats a aquest fer oral antic. Podríem dir que són illes d'un gran continent enfonsat.

—Quines illes interessants ha descobert en les seves recerques?

—Hem vist que els caramellaires de Sant Julià de Vilatorrada que s'encarreguen de cantar els Goigs del Roser, de fet són els successors directes de l'antiga confraria del Roser, de la qual hi ha documentació des del 1594! O que el grup d'havaneres Veus de Parlavà, també canten els Goigs i caramelles del poble, i que de fet són els hereus de la confraria del Roser, i conserven alguns cants d'aquesta tradició antiga. També he esbrinat que les agonies que es canten en algunes processons de Setmana Santa a llocs d'Osona, tenen l'origen al segle XVII al Maresme, en el religiós fra Segimón de Vic i un músic, que van compondre una peça per a les processons de Setmana Santa a tres veus.

Però les descobertes més interessants les hem fet recentment al Pirineu, especialment a la zona del Pallars. A la Vall d'Assua i al Batllú hem trobat homes d'edat avançada que havien estat els cantadors oficials anys enrere durant les cerimònies religioses. N'hem pogut treure dues peces molt espectaculars i valuoses, un *Magnificat* i uns *Goigs del Roser*, que són gairebé les úniques mostres de polifonia religiosa que s'han trobat mai a Catalunya.

—Com s'explica que la música tradicional, tot i ser la música pròpia del país, encara sigui poc coneguda?

—Costa que sigui acceptada, perquè és vista com una música vinculada a una imatge de passat i no a una activitat viva dins de la societat. I això s'accentua especialment amb la religiosa, enquadrada en una manera de viure que s'ha transformat molt. El que podem fer avui és resituar aquesta música en uns valors i marcs socials nous.

En una societat en què la música i sobretot el cant es deixa en mans d'uns especialistes, mentre que el gruix de la societat es limita a ser un espectador passiu, l'ensenyament principal de la música tradicional és que està pensada perquè hi participi tothom. La gent no anava mai a sentir cantar, sinó a participar-hi. Un dels elements més importants que pot aportar aquesta tradició antiga és que ens és propera, que fa perdre la por de cantar i que recupera espais de relació social que havíem perdut. El cant tradicional, i encara més el religiós, està pensat per ser cantat en comunitat i per fer sentir ben vius tots els que hi participen, trets que la societat actual ha perdut. Hem de recuperar el paper que feia la música religiosa: aglutinar i construir la societat.

Reportatge: Eduard Brufau

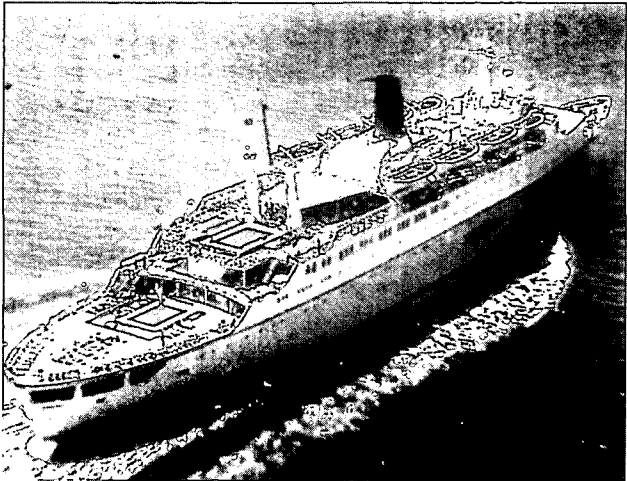
Per escoltar dues de les peces recollides per Jaume Ayats al Pallars podeu entrar a www.youtube.com. Escriuiu «sbardolet» i a continuació cliqueu sobre *Magnificat* o *Goigs del Roser*.

Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió

De l'11 al 18 de juny

ATENES i creuer per les illes gregues

"una incursió al món clàssic, bressol del saber humanístic"

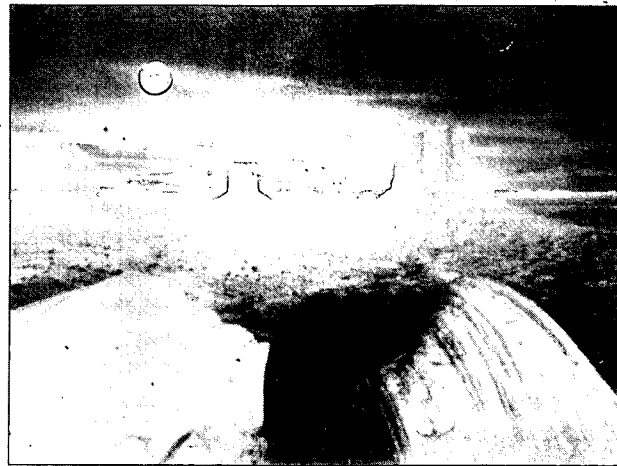

Del 2 al 14 d'agost

Viatge als ESTATS UNITS (Costa Oest)

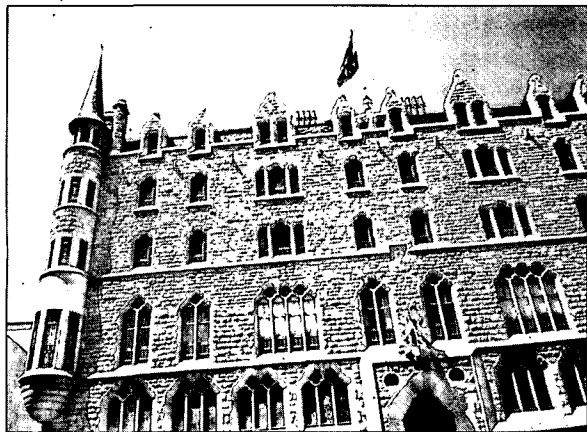
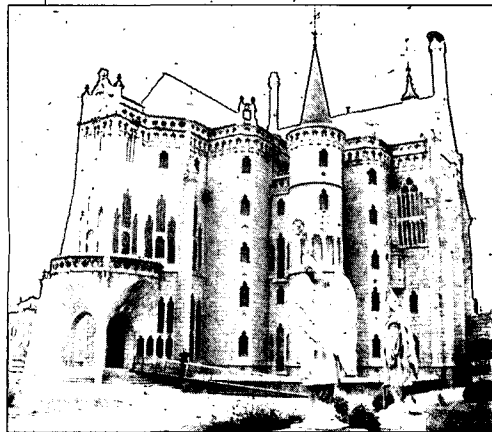
Califòrnia
Grand Canyon

Amb estada al Parc Nacional del Colorado

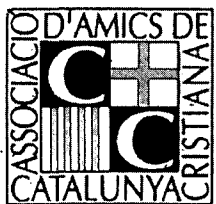
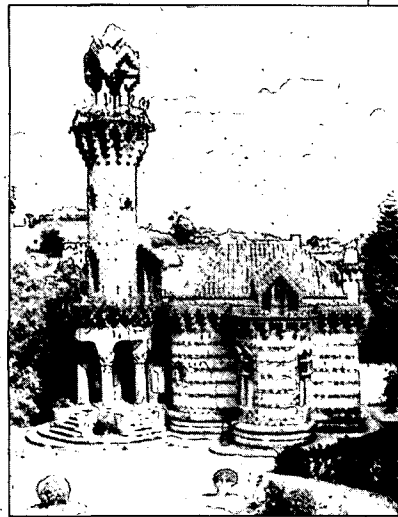

De 2 al 9 de juliol

Gaudí a Lleó i Cantàbria

Un recorregut per les obres que Gaudí féu fora de Catalunya, visitant també totes les obres monumentals i naturals que es troben al llarg d'aquest itinerari. Visitarem, entre d'altres, Santander, Santillana del Mar, Comillas, Astorga, Lleó, Palència, Los Ancares, Las Médulas, Saragossa...

Si vols viatjar a Terra Santa de manera espiritual, acollidora i respectuosa, fes-ho amb els

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA.

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓ Del 15 al 22 d'octubre de 2007

✓ Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

LOURDES

Amb motiu del 150è aniversari de les aparicions de Maria, *Amics de Catalunya Cristiana* organitza Pelegrinatges a Lourdes

relitur viatges GC 1045 D

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h. a 14.00 h.

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701

Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

església en el món

Ferma crida del Papa contra la violència al Pròxim Orient

■ Benet XVI invoca la pau en la seva primera aparició davant dels fidels després del viatge al Brasil

CIUTAT DEL VATICÀ.— El diumenge dia 20 de maig Benet XVI es va tornar a adreçar des del balcó del seu estudi a milers de pelegrins d'arreu del món després de la seva estada al Brasil i d'un breu període de descans a Castelgandolfo. Les primeres paraules abans del *Regina caeli* van ser una acció de gràcies pel viatge a terres brasileres i una invitació a pregar per la V Conferència Episcopal de l'Amèrica Llatina i el Carib.

El Sant Pare va prometre que dedicaria la seva propera audiència general a fer un balanç del seu viatge apostòlic al «Continent de l'Esperança». Benet XVI també va fer esment a la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials que se celebrava aquell mateix diumenge amb el tema «Els infants i els mitjans de comunicació: un repte per a l'educació». Benet XVI va sintetitzar el seu missatge per a la Jornada, que s'havia fet públic anteriorment, amb aquestes paraules: «Els pares, els mestres i la comunitat eclesial estan cridats a col·laborar per educar els infants i els nois a ser selectius i a madurar una actitud crítica, i conrear el gust pel que és estèticament moral i vàlid. Però també els mitjans de comunicació han

de fer la seva aportació a aquesta tasca educativa, promovent la dignitat de la persona, el matrimoni i la família, les conquestes i les fites de la humanitat. Els programes que inculquen violència i comportaments antisocials o vulgaritzen la sexualitat humana són inacceptables, i més si estan proposats als menors.» El Papa va demanar, doncs, als responsables de la indústria dels mitjans de comunicació que salvaguardin el bé comú, respectin la veritat i protegeixin la dignitat de la persona i de la família.

Primera aparició papal al seu retorn del Brasil.

Després, el Bisbe de Roma va fer referència a l'Ascensió del Senyor i va exhortar els fidels a recollir-se en pregària, com ho van fer ja els apòstols amb Maria, «per invocar l'efusió de l'Esperit Sant» amb el desig que la Mare de Déu intercedeixi en favor de tota l'Església «una renovada Pentecosta». A continuació, el Papa va recitar la pregària del *Regina caeli* i va dedicar un discurs

breu, però molt ferm, a favor de la pau al Pròxim Orient, interpellant no només les parts en conflicte, sinó també la comunitat internacional: «Un cop més, en nom de Déu, suplico que es posi fi a aquesta tràgica violència, mentre que desitjo expressar a

les sofertes poblacions palestina i israeliana la meua proximitat solidària i assegurar-los el meu record orant. Faig una crida al sentit de responsabilitat de totes les autoritats palestines perquè, en el diàleg i amb fermesa, reprenguin el camí ardu de l'entesa, i neutralitzin els violents. Convido el Govern israelià a la moderació i exhorto la comunitat internacional a multiplicar els esforços a favor de la represa de la negociació. Que el Senyor susciti i sostingui els operadors de pau!» Al final el Papa es va adreçar als més de 20.000 fidels en diferents llengües i va recordar l'aniversari del naixement de Joan Pau II, la qual cosa va suscitar l'aplaudiment de tots els presents. Va saludar els pelegrins espanyols en castellà «amb afecte», tot esperant «l'arribada de l'Esperit Sant que ens donarà forces per ser testimonis de Crist ressuscitat arreu del món».

Les paraules de Benet XVI per la pau a Terra Santa van suscitar moltes reaccions favorables, entre elles, les del patriarca llatí de Jerusalem, Mons. Michel Sabbah, el qual va declarar a Ràdio Vaticana que la intervenció del Sant Pare «dóna sempre una nova esperança perquè ara com ara no veiem una sortida a aquest conflicte». Segons el balanç d'Arieh Cohen, d'Asia News, l'agència del Pontifici Institut de Missions Estrangeres, «l'única solució és la pau: una pau programada, negociada, sistemàticament construïda. Una pau justa, entre iguals, entre dues nacions que es reconeixen mútuament el dret a la seguretat i a la prosperitat».

Marta Nin

ITALIA

Manifestació a favor de la família

ROMA.— El dissabte 12 de maig va tenir lloc a Roma una multitudinària manifestació popular amb el lema «Més família». L'aplec, que va reunir un milió de persones, va voler ser una resposta al debat que s'ha suscitat a Itàlia al voltant del projecte de llei per legalitzar les parelles de fet. La manifestació estava promoguda pel Fòrum de les associacions familiars i pels moviments i les associacions cristianes que s'han adherit al manifest *Més família. El que és bo per a la família, és bo per al país*. Segons aquest manifest, «la família és un bé humà fonamental del qual depenen la identitat i el futur de les persones i de la comunitat social. Només en la família fonamentada en la unió estable d'un home i una dona, i oberta a una ordenada generació natural, els fills neixen i creixen en una comunitat d'amor i de vida, de la qual poden esperar una educació civil, moral i religiosa. (...) Demanem al Parlament que posi en marxa —des d'ara— un projecte orgànic i eficaç de polítiques socials a favor de la família (...). Cal considerar amb atenció l'aparició de noves necessitats però desitgem que els legisladors no confonguin les instàncies de les persones que viuen juntes amb les exigències específiques de la família fonamentada en el matrimoni i dels seus membres. Les experiències de convivència, que es col·loquen en un sistema d'absoluta llibertat ja garantit per la legislació vigent, tenen un perfil essencialment privat i no necessiten un reconeixement públic que

portaria inevitablement a institucionalitzar models de família diferents i inacceptables, obertament en contrast amb la Constitució. Com que tota llei té també una funció pedagògica, crea costum i mentalitat, estem convençuts que n'hi ha prou amb la llibertat contractual i amb eventuais intervencions en el codi civil per donar una resposta satisfactòria a les necessitats plantejades per les convivències no matrimonials. (...) Com a ciutadans i com a catòlics afirmem que el que és bo per a la família és bo per al país».

Entre les associacions i comunitats promotores hi havia l'Associació dels Metges Catòlics Italians, l'Associació dels Treballadors Cristians Italians, Accio Catòlica, Camí Neocatecumenal, Comunió i Alliberament, Comunitat de Sant Egidi, Renovació en l'Esperit Sant, Moviment per a la Vida. La manifestació va tenir lloc a la plaça de Sant Joan del Laterà, on es va col·locar un gran escenari des del qual van actuar diferents grups musicals i van tenir lloc diferents entrevistes i intervencions dels exponents de les associacions promotores de l'esdeveniment. 1.500 voluntaris van donar acollida als manifestants i van garantir el desenvolupament de l'aplec. El mateix dissabte el Partit Radical va organitzar, a la Piazza Navona de Roma, una manifestació en oposició al tarannà de l'aplec de la família promogut per les associacions catòliques. Aquesta altra manifestació s'anomenava «Orgull laic» però només va aconseguir reunir unes deu mil persones. (M.N.)

El Papa admet «patiments i injustícies» en la colonització d'Amèrica

CIUTAT DEL VATICÀ.— En la primera audiència general després del seu viatge al Brasil, Benet XVI va reconèixer que l'evangelització del continent llatinoamericà va anar acompanyada també per moltes «ombres» i que no es pot deslligar dels «patiments i injustícies» que els colonitzadors van infligir a les poblacions indígenes, sovint trepitjades en els seus drets fonamentals. Tanmateix cal reconèixer que aquestes «ombres» no han d'ocultar les llums «de la meravellosa obra que ha dut a terme la gràcia divina entre aquelles poblacions al llarg d'aquests segles». El Pontífex sortia al pas, d'aquesta manera, de la polèmica que va desencadenar un dels seus discursos a terres brasileres, quan va dir que «l'anunci de Jesús i del seu Evangelí no va suposar, en cap moment, una alienació de les cultures precolombines, ni va ser una imposició d'una cultura estranya». Molts cardenals i bisbes que van participar en la Conferència d'Aparecida van aclarir que el discurs de Benet XVI tractava del procés d'obertura a la fe cristiana i no pretenia analitzar la qüestió de la

colonització d'Amèrica. Durant la seva audiència, el Pontífex va recordar també que, al llarg de la història, l'Església ja havia condemnat repetidament els «crims injustificables» perpetrats pels colonitzadors i va citar com a exemple Bartolomé de las Casas i Francisco de Vitoria.

Segons el Papa, en els últims cinc segles, l'Evangelí s'ha convertit en un element d'identitat dels pobles llatinoamericans i actualment aquesta identitat catòlica és la «resposta més adient» per fer front a la globalització. Benet XVI va aprofitar l'audiència general per fer un balanç de la seva visita al Brasil, recorrent alguns dels moments més emblemàtics, des de la calorosa trobada amb els joves fins a la inauguració de la V Conferència General dels bisbes llatinoamericans i caribenys. Un cop més, Benet XVI va subratllar la necessitat d'una «nova evangelització» per tal que «la religiositat innata difosa entre la població esdevingui més profunda i es transformi en una fe madura i en adhesió personal i comunitària al Déu de Jesucrist». (M.N.)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Brasil

Nous reptes per a l'Església a Amèrica

■ La V Conferència General del CELAM analitza la situació del continent

APARECIDA.— Al tancament d'aquesta edició la V Conferència General de l'Episcopat Llatinoamericà i del Carib encara no ha acabat la seva trobada. En la seva primera setmana de reunió, la V Conferència es va caracteritzar per una comunió fraterna, que reflectia el clima eclesial generat i la preocupació dels bisbes i participants per entendre quins reptes té el continent americà i quines respostes pastorals adients cal donar-hi.

Després de la inauguració, amb el discurs del Papa, un recés espiritual i l'organització metodològica, en els primers dies, els participants a la V Conferència van escoltar els informes dels 22 presidents de les Conferències Episcopals, en què van mostrar el que l'Església de cada país espera d'aquesta trobada. Per exemple, la Conferència Episcopal de Xile va demanar als bisbes «un examen de consciència valent respecte de la nostra fidelitat a l'Evangeli i als acords i les orientacions de les anteriors Conferències Generals de l'Episcopat d'Amèrica Llatina i del Carib. Cal dur a terme una avaluació sèria de la nostra actitud com a Església davant de les necessitats i el clam dels pobres, dels qui no comparteixen la nostra fe i dels qui no troben sentit a la seva vida».

En la primera part de la V Conferència els bisbes van compartir la visió sobre l'actualitat, a través de diferents grups de treball, cosa que va plantejar l'anàlisi de la realitat sociopolítica, econòmica, cultural i religiosa. En relació amb la «realitat eclesial», es van llençar preguntes com: «En què consisteix ser deixeble avui, en l'Església d'avui i en el món d'avui?, en què consisteix ser deixeble i missioner de Jesucrist perquè els nostres pobles tinguin vida?»

Mons. Carlos Aguiar, bisbe de Texcoco (Mèxic) i primer vicepresident del CELAM, comentant la primera setmana de treball deia: «Ens preocupen centralment els temes que afecten més la comunitat que els temes que només afecten l'Església. No oblidem que la realitat no únicament té aspectes negatius, té també

Una de les sessions de treball.

potencialitats, com per exemple la consciència de lluitar per la dignitat de la persona humana.» En els primers dies de feina, els participants van debatre sobre la crisi en la transmissió de la fe, el canvi de cultura, la situació dels drets humans o la desigualtat social i la manca d'igualtat distributiva.

Pastors, no sociòlegs

En una roda de premsa el bisbe de Reconquista (Argentina) i secretari general de la V Conferència, Mons. Andrés Stanovnik, *o.f.m. cap.*, va assenyalar que en aquests temes la mirada dels participants va ser una mirada de pastors i no de sociòlegs: «Un pastor mira la realitat, descobreix què hi ha de Déu en la vida quotidiana dels nostres pobles a tots els nivells, i també el que no hi ha de Déu. La mirada del pastor és optimista, no ingènua, sinó basada en l'esperança perquè creu en la humanitat.»

Dins de l'agenda dels treballs de la V Conferència, van tenir lloc les intervencions dels diferents representants dels dicasteris vaticans. Així, el cardenal Giovanni Batista Re, prefecte de la Congregació per als Bisbes i president de la Pontifícia Comissió per a Amèrica Llatina, indicava el criteri que havia de regir les reunions: l'amor sense límits a Crist, a l'Església i al poble d'Amèrica Llatina. «La lògica de la comunió eclesial ha de portar-nos a una consideració justa de la veritat continguda en les opinions dels altres, fins i tot quan siguin diferents de les nostres. En aquest sentit, hem d'allunyar-nos de les etiquetes i dels lemes, i escollir com a únic criteri l'amor a Crist i a l'Església.»

Els laics també van tenir un rol destacat en aquesta V Conferència. Els diferents participants van destacar entre d'altres temes la necessitat del compromís dels laics en els diferents escenaris de la societat actual; el treball que fan inserint l'Església en el món; la distribució de la

«Deixebles, missioners i vida»

Els participants en la V Conferència van aprovar l'esquema del document final seguint el mètode «veure, jutjar i actuar». El text té com a eixos els temes deixebles, missioners i vida.

Aquest document recull set grans temes:

1. L'avui d'Amèrica Llatina i el Carib.
2. L'alegria de ser deixebles i missioners de Jesucrist.
3. La nostra vocació de deixebles i missioners.
4. La comunitat dels deixebles missioners de Jesucrist.
5. L'itinerari dels deixebles missioners.
6. La missió dels deixebles missioners.
7. Conversió pastoral i diverses àrees de tasca pastoral.

riquesa o la novetat del cristianisme que reconeix i proclama la igual dignitat i responsabilitat de la dona respecte de l'home.

En una segona etapa, els treballs de la V Conferència han avançat en la línia del discerniment de les respostes que ha de donar l'Església, a la llum de la Paraula de Déu i la doctrina social, davant de la realitat llatinoamericana i del Carib. En aquest sentit, els punts tractats, entre d'altres, van ser el fenomen de la migració, l'opció preferencial pels pobres, la revitalització de les comunitats eclesials de base, la qüestió ecològica i el desenvolupament sostenible de l'Amazònia i la preocupació per la joventut.

En aquesta V Conferència participen 266 persones: 162 membres, entre cardenals i bisbes, amb dret a veu i vot; més 81 convidats, 8 observadors i 15 perits, amb dret només a veu. (*Noticelam*)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionnstrasfatima.org

Espanya

Centenari Tarancón, el cardenal del canvi

■ El purpurat va marcar la història civil d'Espanya i la vida de l'Església

BORRIANA/VILA-REAL.— El 14 de maig el cardenal Vicent Enrique Tarancón hauria fet 100 anys. És, per tant, una bona ocasió per recordar una de les figures més il·lustres que ha donat Borriana. Així ho ha cregut l'Ajuntament de la població, que durant aquest any organitza diferents celebracions en la seva

memòria. La primera i una de les principals va ser una eucaristia a finals d'abril presidida per l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco Varela. La celebració religiosa es va oficialar a la parròquia del Salvador, on Vicent Enrique Tarancón, fill d'una família d'agricultors, va ser batejat.

En sisè lloc plantejava la qüestió social, no tant des de la condemna del comunisme com en el desenvolupament i difusió de la doctrina social de l'Església. Tot seguit, reivindicava una teologia del laïc, una reflexió sobre el sisè manament i qüestions de disciplina del clergat —incloent la concelebració— i dels fidels —treball prohibit a les festes—. A més a més, Raguer identifica dos temes que per al cardenal eren molt importants: la reforma de la Cúria romana i l'existència d'Estats confessionals, amb els quals no està d'acord.

Home del seu temps

Altres intervencions de la jornada acadèmica van posar de manifest la complexitat d'aquesta figura. Ell mateix es definia com «un home que havia ocupat un càrrec difícil [referint-se a la presidència de la Conferència Episcopal Espanyola des del 1971] en una època difícil». Això i la seva atenció a les preocupacions de la gent podia explicar postures controvertides. Per exemple, essent bisbe de Solsona va estar atent a la situació dels treballadors de les fàbriques de la conca del Llobregat, i d'aquí podia haver sortit la seva carta pastoral *El pa nostre de cada dia*, que va ser molt polèmica.

Així mateix, el professor emèrit de Comillas, Juan M. Laboa, va recordar que tot i haver estat favorable a l'elecció de Joan Pau II i considerar que «era un Papa necessari per a aquest moment», Tarancón va tenir tensions amb el Sant Pare, especialment pel que fa a dificultats amb la prelatura de l'Opus Dei, el superior dels jesuïtes i la qüestió carmelitana a Espanya.

Tarancón, rector

Però més enllà del home històric, Vicent Enrique Tarancón ha deixat una empremta molt profunda com a persona i com a sacerdot. Ana Parra, de Vila-real, va ser una de les primeres amistats, pel lligam que el cardenal va tenir primer amb el seu pare. Així va entrar en el cercle íntim de la família i, quan es va jubilar, va anar a viure a la casa familiar. Per a Ana Parra, Don Vicente era primer de tot el «paret», que a casa parlava en valencià, jugava amb els nens i li agradava fer bromes.

Amparo Sebastián, que havia participat en els grups d'estudi de l'Acció Catòlica dirigits per Mn. Tarancón, o Carmen Sampere i Rosario Contavella, de les dues congregacions marianes de Vila-real, les rosaries i les puríssimes, asseguren que els dos anys que el pare Vicent Enrique va estar a Vila-real, abans de marxar cap a Solsona, van ser molt fecunds, fins al punt que asseguren que el millor homenatge que li poden fer és com a rector. Al cardenal Tarancón li agradava dir: «No facis les coses perquè et vegen, però fes-les encara que et vegen.» I és així com ell mateix va viure.

Guillem Farré

L'herència del cardenal Tarancón és m
mensa: escriptor, músic, teòleg, fins i tot estadista, i sempre sacerdot. Un reconeixement a aquest home que, quan era rector de l'arxiprestal de Vila-real, treballava fins a les dues de la matinada i l'endemà a les sis estava llest per a la primera missa. Tenia múltiples facetes. Ha marcat la història civil d'Espanya, amb la seva contribució a una transició pacífica, i també la vida de l'Església com a president de la Conferència Episcopal Espanyola i impulsor del Concili Vaticà II. Fins i tot, durant el conclave per escollir el successor de Pau VI, gran amic del cardenal de Borriana, va tenir defensors de la seva candidatura papal.

De tot això es va parlar en el segon gran acte organitzat amb motiu del centenari. L'11 de maig es va organitzar una jornada acadèmica coordinada per l'hispanista i director del Centre Canadà de la London School of Economics, Paul Preston. Hi van participar, entre altres, el que va ser secretari de Tarancón durant més de vint anys, el sacerdot José M. Martín Patino, i l'historiador i monjo de Montserrat Hilari Raguer. Precisament va ser en la intervenció d'aquest darrer, sobre la recepció del Vaticà II a l'Espanya franquista, on hi va haver una consideració nova sobre la figura del cardenal.

Les expectatives del Vaticà II

Revisant les seves notes per preparar la conferència, Raguer va reconèixer que no va parar atenció a un document de Vicent Enrique Tarancón quan va escriure la seva història del Vaticà II. Roma havia enviat un qüestionari a tots els bisbes del món sobre els temes que s'haurien de tractar al Concili. Els prelats espanyols van coincidir quasi amb unanimitat en la petició de donar nous títols a la Verge Maria, en un ecumenisme en clau de retorn a l'única Església i en noves condemnes contra el comunisme. Un bon nombre, d'altra banda, no veien la necessitat d'un concili ecumènic.

En canvi, l'aleshores bisbe de Solsona va redactar un llistat que Raguer considera important tant pels temes com per l'ordre de prioritats. En primer lloc, Tarancón demanava una reflexió a nivell doctrinal, en especial sobre les Sagrades Escriures i sobre la col·legialitat en l'Església. A continuació, es mostrava preocupat per l'òrgan de decisió entre els bisbes d'un país (el que després serien les Conferències Episcopals nacionals), el sagraments, amb una menció al destí dels infants morts sense ser batejats, i on també apuntava la recuperació del diaconat permanent, i la reforma litúrgica.

El cardenal Tarancón ha deixat una empremta profunda.

Perfil biogràfic

- 1907.** Vicente Enrique i Tarancón neix a Borriana el 14 de maig.
- 1929.** És ordenat als 22 anys després d'estudiar al seminari de Tortosa i doctorar-se a València. El seu primer destí serà la parròquia de Vinaròs.
- 1943.** El nomenen rector de Vila-real, on promou l'Acció Catòlica i les congregacions de la Puríssima i del Rosari.
- 1945.** És consagrat bisbe i destinat a Solsona als 38 anys. Serà el més jove d'Espanya.
- 1962-1965.** Participa en el Concili Vaticà II.
- 1964.** És nomenat bisbe d'Oviedo.
- 1969.** El traslladen a Toledo, i es converteix en primat d'Epanya. És creat cardenal.
- 1971.** Assumeix la seu de Madrid-Alcalá i presideix la Conferència Episcopal Espanyola.
- 1987.** Presenta la seva renúncia per edat i es retira a Vila-real, tot i que seguirà la seva activitat acadèmica i pastoral.
- 1994.** Mor el 28 de novembre als 87 anys.

Tarancón amb el llavors president de la Generalitat, Jordi Pujol.

OPINIÓ

4. L'ofrena de Crist i la nostra participació

Crist porta a terme la Redempció del món com un acte d'obediència al Pare (cf. Rm 5,19; He 5,7-10). L'oblació voluntària de Crist és, a la vegada, un acte que respon a l'amor del Pare i un acte de justícia davant del desordre objectiu que suposa el pecat de l'home. Cridat a ser cooperador de Déu en el disseny de la salvació, l'home no serà només un receptor sinó que participarà en Crist en la pròpia redempció. En la mentalitat i en la pràctica de la devoció al Sagrat Cor hi ha la realitat essencial del pecat: el sentit interior del rebuig de l'Aliança amorosa de Déu, la desobediència a la seva voluntat manifesta, la mentida que el presenta com a enemic de l'home i l'ofensa al seu amor. L'amor de Déu per nosaltres, històricament, és un amor redemptor. De fet, no podem distingir l'amor adreçat a Déu d'un amor reparador: tot amor a Déu Pare mitjançant Crist és reparador del pecat (cf. *Haurietis aquas*, n. 63-64). L'espiritualitat del Cor de Crist, en tant que presenta un cor ferit a causa del pecat, desvetlla la consciència específica de la reparació i dels actes que li són propis. El Crist total no inclou només la persona i l'obra del Jesús històric sinó també la de tots nosaltres com a membres del seu Cos místic. En l'ofrena de Jesús al Pare, en la seva pregària, sacrifici, dolor i amor hi som nosaltres. És la més clara conseqüència d'Aquell que ens atrau perquè ens estimi i es lliuri ell mateix per cadascú (cf. Ga 2,20). El seu sacrifici, una vegada per sempre, ja incloïa la participació que en farien els cristians units a la seva activitat, fruit del qui elevat a la creu atrauria tothom cap a ell. No és estrany que el primer aspecte de la reparació sigui el de la destrucció del pecat (cf. Jn 12,32).

El fidels que, moguts per la caritat, volen participar en la Redempció de Crist, s'ofereixen com a víctimes unides a Crist, cap del Cos místic, i fan de la seva existència un sacrifici de reparació en l'amor. En el moment en què el sentit del pecat, en la seva realitat objectiva, sofreixi una devaluació, també se'n ressentirà una possible compensació objectiva pel pecat comès. El valor espiritual de la reparació, a més de fer atenció a les ofenses particulars, passa de la visió de l'amor que no és correspost o de la glòria de Déu ultratjada a la infidelitat a l'Aliança. Des d'aquesta perspectiva més ampla, la reparació és més una *redamatio*, una resposta d'amor, semblant a la triple negació de Pere compensada amb la triple confessió d'amor i la triple acceptació de Crist (cf. Jn 21,15-19). Tot suposa una participació activa en el procés de ruptura que és reparat pels fruits del sacrifici de Crist, únic sacerdot.

Aquesta reparació s'ha viscut concentrada en el misteri eucarístic perquè és en l'Eucaristia on l'Església renova sempre la pròpia participació a l'oblació i al sacerdoti de Crist. L'espiritualitat del Cor de Jesús sempre ha estat lligada, des del punt de vista simbòlic i doctrinal, a la celebració eucarística. En les revelacions a santa Margarida M. Alacoque trobem aquests elements constitutius: l'amor diví que no és correspost, l'honor de Déu ultratjat i la divina justícia que exigeix reparació. Tota manca d'amor o respecte al sagrament del Cos i la Sang del Senyor, significa una

El Cor de Crist i el misteri de la fe (i II)

ferida al Cor de Crist. És el realisme cru de la carta als Hebreus quan descriu els pecadors que «tornen a crucificar el Fill de Déu i l'omplen d'injúries» (He 6,6). Reparació a Crist i al seu Cor perquè Crist mateix i el seu Cor són també reparació oferta al Pare sobretot en l'Eucaristia. Tots els qui estan moguts per l'amor de Crist tendeixen com per connaturalitat a compensar amb amor les ofenses a l'Amor.

5. Viure conforme al Cor de Crist

Juntament amb la lluita contra el pecat en sintonia amb el Redemptor, trobem la compassió. És el compromís de la consolació de Crist des de la percepció de la copresència als sofriments del seu Cor. Lògicament, viure unit a Crist voldrà dir unir-se també al seu Cor perquè és allí on arrelen el seu amor, obediència i pregària. La seva humanitat glorificada ens acosta i revela encara amb més força la humanitat històrica que no deixa de cridar: «Tinc set.» Aquest crit, registrat en l'experiència mística, ha encès en els sants un foc vivíssim difícil de contenir. Ser contemporani dels sofriments de Crist no només presenta aspectes negatius. La unificació de la consciència espiritual, amb pau i llibertat interiors, és signe de la vertadera vida espiritual

que viu del Ressuscitat. El sofriment de Crist en el seu Cos místic s'ha associat a una multitud d'apòstols, de la caritat que han obtingut força i llum del seu Cor. Viure compromesos en la destrucció de la potència del pecat i en la instauració del Regne de Déu inclou un altre principi: la reparació en relació directa envers els pobres i sofrents. La comunicació de la vida divina, la voluntat actual de Crist i les disposicions del seu Cor que viu intercedint per nosaltres (cf. He 7,25) suscita en l'Església instruments vius adherits amb tot el cor a la intenció salvífica de Crist.

L'activitat apostòlica no s'entén sense la comunió amb els sentiments de Crist. El zel apostòlic coincideix amb la capacitat de sentir el desig ardent del Cor de Jesús. Una missió sostinguda únicament pels condicionaments psicològics, sociològics o tècnics de l'evangelització sense una conformació interior a la consciència redemptora de Crist i una participació al misteri de la seva sofrència no pot aconseguir la veritable dimensió interior de la vida apostòlica. L'espiritualitat del Sagrat Cor és misteri inspirador d'una vida espiritual profunda. El misteri de la salvació i

de l'Aliança es revela com a misteri d'amor diví que demana una resposta vital d'amor. El culte específic al Cor de Crist forma part d'un corrent espiritual constant en la vida de l'Església. La consideració del valor simbòlic del Cor de Crist projecta cap a una actitud contemplativa capaç de percebre la unitat del misteri de Déu sota la forma de l'amor. La descoberta de Jesús ha de passar per l'entrada d'un amor personal i etern que ha de madurar en la pròpia vida. La vocació cristiana, quan és acollida, capgirarà tota l'existència i, gràcies a la iniciativa divina, ja no hi ha distància entre l'amor de Déu per nosaltres i l'amor del seu Fill perquè el cor de Déu és el cor de Crist.

Una vegada hom ha descobert que Crist és al centre de la vida personal, el misteri de la humanitat gloriosa de Crist s'irradia

com a centre de tota la història humana. Tot està destinat a rebre la llum del misteri pasqual de Crist. S'entén així que Crist sigui el mateix cor de la humanitat i que tot home estigui en relació amb el Cor de Crist. La inserció del cristià en el món ja no es pot viure si no és en relació amb l'amor etern del Pare manifestat en el Fill encarnat. Aquest arriba a ser el compromís de l'Església: la instauració del Regne de l'amor. Si l'amor és la font de tot el misteri de

Crist i el misteri pasqual és el centre de tota la història, ja no és imprescindible trobar una referència explícita de la sagrada escriptura sobre el Cor de Crist. Perquè aparegui una veritable i pròpia mística del Sagrat Cor n'hi ha prou amb una vida de fe sostinguda per la realitat sacramental, una activitat apostòlica que arribi a aconseguir un «cor nou» i una voluntat de conformar-se en tot als suggeriments de l'Esperit. Així s'acompleix un coneixement intern del misteri de Crist en la seva realitat més essencial d'Esperit vivificant i transformador.

6. La simplicitat del que és essencial

L'extraordinària difusió de l'espiritualitat del Sagrat Cor és un ajut preuadíssim per considerar totes les coses en la seva font: l'Amor etern amagat en el cor del Pare. La concòrdia fonamental que hi ha entre la devoció generada per l'experiència mística i el missatge revelat presenta una magnífica síntesi del Misteri redemptor. És una via breu per participar de les gràcies abundants que Déu pot concedir

als qui viuen els sagraments instituïts per Crist en la litúrgia de la seva l'Església, que expressa el veritable culte. Tot el Misteri de la fe és misteri d'amor que es vessa sobre la humanitat. Tot prové de Déu que és Amor, tot passa pel Cor de Crist, que conté la plenitud de tot amor i tot arriba a nosaltres per mitjà de l'Esperit Sant, Amor-Persona. Aquest amor infinit, quan s'adreça a la debilitat de l'home, és amor misericordiós, perdó, salut, gràcia i nova bellesa. Tots podem acostar-nos a aquesta font inexhaurible. El Cor de Crist sempre resta obert i convida a penetrar en la seva profunditat. És al nostre abast entrar en l'íntim de Crist mitjançant l'amor i fixar la nostra contemplació en la ferida que es mostra a la mirada de la fe.

El Congrés Internacional sobre el Sagrat Cor de Jesús ens ha d'ajudar a viure no de qualsevol amor, sinó del verdader, del que resplendeix en Crist per l'obertura del seu Cor. La nostra vida espiritual es desenvolupa a través d'una afectivitat espiritual que, en la seu de l'esperit i del cor, creix en relació privilegiada amb Crist comunicador de la seva potència vivificadora. El nostre temps reclama una integració afectiva personal. Una vida en l'Esperit formada a l'escola del Cor de Crist, respon a l'exigència més profunda de la persona que vol ser acceptada i volguda positivament tant en les dimensions intel·lectuals com sensitives. De l'aprofundiment de la familiaritat amb Crist i del seu misteri d'amor, el cristià obté el sentit profund de ser estimat personalment. D'aquesta relació neix l'actitud de confiança característica de la devoció al Cor de Crist. Confiança en la remissió dels nostres pecats, confiança en sentir que la gràcia de Déu és capaç de superar la debilitat profunda del nostre ésser i de la nostra acció. Confiança quan ens sentim incapaços de respondre a totes les inspiracions divines. En el Cor de Crist trobem el centre de la nostra vida espiritual. Des d'ell, totes les circumstàncies de la vida reben el segell de l'amor de Déu. El contacte freqüent i fervorós amb el Cor de Crist ens portarà al centre del Misteri de la Fe.

Al bell mig de la centralitat litúrgica, l'epifania del Déu Amor és una força renovadora per l'Església. Un llenguatge místic, ple de la força de la Tradició, se'n ofereix sense dicotomies, sense intimismes, sense restriccions de grup. Del Cor de Crist al cor del món. Déu Amor no pot ser mai un pretext per allunyar-nos polèmicament del món, d'allí on l'home desplega la seva passió de viure estimat per Déu. La nova llei ha de ser escrita en els nostres cors. Tenim la certesa que Déu aconsegueix contínuament la seva promesa de renovar el cor de l'home per mitjà del seu Verb i del seu Esperit. Tots els fills de l'Església hem de ser com l'arbre plantat vora el corrent misteriós de l'aigua viva: capaç de produir fruits destinats a ser un bon remei. Mentre Jesús, icona del Pare i icona de l'home, és Passió viva en la memòria del creient, a la vegada, adquireix una nova humanitat digna de la nova creació instaurada per la seva resurrecció. Només el Cor Sagrat pot qüestionar tanta interioritat replegada en si mateixa. Cor d'on surt la Vida i on la vida retorna, espai immens on el cel i la terra es troben en un bes de pau.

Dr. Pere Montagut i Piquet

Director de l'Institut de Teologia Espiritual

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

El gran silenci dels contemplatius

La pel·lícula *El gran silenci* ha impactat moltes persones. És la vida dels contemplatius i les contemplatives. Tots ells viuen entre nosaltres. Però pel seu estil de vida els veiem molt poc. Han fet opció pel silenci i la pregària en el seu lliurament a Déu. La vida dels contemplatius suscita curiositat a moltes persones, que es pregunten qui són, com viuen, per què han fet aquesta opció.

Un novel·lista cristià de primera línia, Julien Green, es feia aquesta pregunta: «Quantes persones hi ha entre nosaltres que hagin experimentat el sentiment de la presència de Déu?» A l'home d'avui amb prou feines li queda temps per tastar el gust saborosíssim de la pregària i la presència de Déu en la seva vida.

Tanmateix, hi ha homes i dones que se senten cridats a dedicar tota la seva vida a la pregària, al treball i a la comunitat en el si d'un monestir contemplatiu. Són nois i noies que han pres aquesta decisió per tota la vida i són molt feliços.

Els nois i les noies que Déu crida a la vocació contemplativa són persones que estimen la vida, són solidàries amb els germans i estan compromeses en la transformació del món. La vida contemplativa en un monestir no és de cap manera una evasió del món, un desentendre's de la societat, perquè la vida contemplativa és expressió de

l'amor a Déu i no es pot estimar autènticament Déu sense estimar la humanitat.

La vida contemplativa realitza plenament les persones perquè Déu omple meravellosament tots els nostres anhels. Vaig conèixer una noia en el cor de la qual Déu anava treballant, i em deia que notava un canvi en la seva vida ja que començava a agradar-li el que abans li desagradava i perdía gust per moltes coses que abans la satisfieien. Va entrar en un monestir contemplatiu i després d'uns anys em va escriure comunicant-me que feia la seva professió i que era «felicíssima».

Als monestirs hi ha silenci. Això és difícil de trobar en el món. Avui vivim una cultura del soroll. El silenci és un do de Déu. Al monestir el silenci se sol convertir en pregària, és a dir, en diàleg amb Déu. Déu és amic del silenci. Necessitem fer silenci en la nostra vida per obrir-nos a la presència amorosa i penetrant de Déu. Avui hi ha cristians que cerquen aquest silenci i aquest clima de pregària passant hores o dies a les hostatgeries dels nostres monestirs.

Heu visitat mai una comunitat contemplativa? És una bona experiència, interpel·la i suscita moltes preguntes. Com per exemple: quin valor donem a Déu en la nostra vida? Quina relació creiem que existeix entre Déu i la

creació, entre Déu i la vida? Quin lloc ocupa la pregària i el silenci en la nostra vida personal i familiar? La resposta a aquestes preguntes incideix en la valoració eclesial que fem de les vocacions contemplatives i dels nostres monestirs, que són certament signes de la presència de Déu enmig del món.

Els contemplatius i les contemplatives són molt útils per a l'Església i per a la humanitat. Encara que sembli una paradoxa, des del monestir estan més a prop de les necessitats eclesials i de les inquietuds, tristesses i sofriments dels homes, els seus germans. No són ni indiferents ni egoistes, perquè el seu amor participa de la universalitat de l'amor de Jesucrist. Viuen amb els ulls posats en ell i amb el cor obert a les necessitats dels germans, un cor que, fent-se pregària, fa que aquesta sigui més apostòlica i converteixi la seva vida en redempció.

Aquests germans nostres, fills i filles de famílies dels nostres pobles i ciutats, ens fan un gran obsequi: ens ajuden a valorar més el silenci i la pregària enmig d'una cultura del soroll. La mare Teresa de Calcuta, dona molt activa però també molt contemplativa, deia que «necessitem trobar Déu i no podem trobar-lo en el soroll i en la inquietud. Déu és amic del silenci».

Moltes gràcies, contemplatius i contemplatives.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Contemplar la Trinitat

M'agrada comparar els monestirs de vida contemplativa amb «oasis» en els quals l'home, pelegrí a la terra, pot beure millor en les fonts de l'Esperit i sadollar-se al llarg del camí. Per tant, aquests llocs, aparentment inútils, són en realitat indispensables, com els «pulmons» verds d'una ciutat: fan bé a tots, fins i tot als qui no els freqüenten i tal vegada n'ignoren l'existència. Em sembla que la comparació és força encertada, ja que tots necessitem aquests pulmons verds on podem anar a descansar, a asserenar-nos, i on l'aire contaminat es purifica, benefici que arriba fins i tot a les persones que no hi pensen mai.

Donem gràcies al Senyor, que en la seva providència ha volgut les comunitats de clausura, masculines i femenines. No els privem del nostre suport espiritual i també material, perquè puguin complir la seva missió: mantenir

viva en l'Església l'ardent espera de la vinguda de Crist.

M'hi ha fet pensar la festa que avui celebra l'Església: la Santíssima Trinitat. La vida dels contemplatius té aquesta finalitat: contemplar Déu, que és Pare, Fill i Esperit Sant. Aquesta veritat —que Déu és alhora únic en l'essència però tri en les Persones— constitueix el misteri central de la nostra fe. A ella hem arribat no per la nostra capacitat intel·lectual, sinó per la revelació que n'ha fet Jesús. És cert que hi ha un «rastre de la Trinitat» a la creació i a l'Antic Testament, però la intimitat divina constitueix un misteri inaccessible a la raó humana tota sola. Jesucrist ens l'ha revelat i és la font de tots els altres misteris.

Que no ho entenguem del tot, però, no vol dir que hàgim d'ignorar la realitat. De fet, hem estat batejats en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant, i podem

començar les nostres pregàries i qualsevol obra que realitzem en el nom de la Trinitat fent el senyal de la Creu. La nostra fe és teològica i ens cal procurar el tracte amb les tres Persones divines.

A més, nosaltres hem estat creats a imatge de Déu, i això no sols ho veiem en el fet que l'home és intel·ligent i lliure i capaç d'estimar, sinó també quan el considerem en comunió: l'home té per vocació fer un do sincer d'ell mateix, i aquesta estimació, en el cas de l'amor conjugal, té com a fruit el do del fill. No veieu en aquest amor entre l'home, la dona i els fills una imatge, encara que pàl·lida, de l'amor del Pare i del Fill, dels quals és fruit l'Esperit Sant?

No estem, doncs, tan lluny de la Trinitat com podríem pensar. A més, el mateix Déu ha volgut viure en l'ànima del cristià per la gràcia. La imminent festa del Corpus serà una bona ocasió per apropar-nos a aquest Déu que ve a nosaltres a través de la humanitat santíssima de Jesús.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb FLAMA

www.flama.info

AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Àngel Miret i Serra

Professor del Departament de Ciència Política de la UPF

Els catòlics davant la immigració

Estic segur que Déu no vol que els cristians siguem simples espectadors, acomodats en la suficiència que ens dona la raó transcendent i la presumpta superioritat moral, i que tampoc no desitja que ens limitem a veure passar tranquil·lament la vida (i, per tant, tot el que té de meravellós però també la violència i la injustícia) sense comprometre's, sense exposar, reclosos en els nostres principis i en la relació privilegiada amb Ell.

Ben al contrari, crec que Déu ens interpel·la insistentment: «On és el teu germà?» Alguns d'entre nosaltres podem aleshores tenir la temptació de contestar: «Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn 4,9). Resposta que, avui, podria ser equivalent a dir al Senyor que nosaltres no ens fiquem en política, que no volem embrutar-nos les mans amb les misèries que en comporta l'exercici, amb el risc d'opinar i el vertigen que suposa, a vegades, decidir.

Crist va implicar-se, va arriscar molt i per això va morir, fent així possible la nostra salvació i donant sentit a la història. En aquest tercer mil·lenni que ara comença, és indispensable que les Esglésies cristianes d'arreu del món s'uneixin per exigir i aconseguir que la prioritat de tots els governs sigui la de lluitar contra la misèria que aclapara gran part de la humanitat i que és responsable dels moviments migratoris que tant de dolor provoquen: separació de famílies, morts en el camí cap a un Occident seductor i fals, aculturació, pèrdua del capital humà més capacitat, sous indignes i humiliacions... Aquesta unió seria la resposta adequada a l'antiga interpel·lació: «On és el teu germà?»

L'Església ha d'esdevenir signe profètic d'un món sense pobres, sense emigrants forçats per la misèria i la

fam que provoca la guerra i una globalització econòmica que podria ser beneficiosa però que pot esdevenir finalment extremadament perillosa per als més febles.

Tanmateix, és prou coneguda la descripció de la primera comunitat cristiana de Jerusalem que fa Lluç: «Tampoc no hi havia cap pobre entre ells, perquè tots els qui eren propietaris de terres o cases se les venien, duïen el producte de les vendes i el dipositaven als peus dels apòstols: llavors era distribuït a cadascú, segons el que necessitava» (Ac 4,34-35).

El primer objectiu ha de ser, doncs, que ningú no hagi de sortir obligat de casa seva, de la seva terra, per poder sobreviure i per garantir un futur digne als seus fills. Cal, doncs, lluitar, des de la nostra fe, per un reequilibri en el repartiment de la riquesa amb una perspectiva planetària.

Per als cristians d'Occident, l'encontre amb altres cultures comporta un repté específic: acabar definitivament amb el pecat històric que ha suposat la pràctica identificació del cristianisme amb la cultura occidental. A hores d'ara, mentre els catòlics europeus disminueixen contínuament, com a conseqüència del declivi de la natalitat i de les desafeccions religioses, a Llatinoamèrica cada any hi ha vuit milions més de catòlics i a l'Àfrica quatre milions més, dels quals més de 700.000 són conseqüència de les conversions.

En aquesta situació: qui ha d'ensenyar a qui? Potser la immigració, els immigrants, són l'únic camí que ens permetrà recuperar la credibilitat als catòlics. Les nostres darreres opcions per implantar el Regne de Déu a la terra. Potser, sense saber-ho, són ells —els immigrants— els nous missioners, els qui portaran la Bona Nova a les nostres debilitades esglésies, a la nostra migrada fe.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

El llevat i la massa

El dissabte, 12 de maig d'enguany, el Moviment Cristià de Mestres i Professors celebrava la Pasqua. Vaig tenir la sort de ser-hi convidat tant per presidir l'Eucaristia com per desenvolupar el tema: *Conversant amb els educadors sobre la Pasqua*.

La festa tenia com a marc la casa i l'església de Sant Sever. Vaig arribar set minuts abans de l'hora anunciada per a la missa. No em va estranyar gens que un grup de pedagogs admirés l'exposició de quadres del pintor Gomà, perquè la mostra mereix una bona nota. L'organització va decidir allargar el temps d'espera per a la missa: era una manera d'esperar més convocats. És força estesa l'arribada retardada a molts actes. Què hi farem!

Hom decidí entrar a la preciosa església de Sant Sever. Té una sola nau delicada i acollidora. L'altar major és d'estil barroc sobri i elegant. La figura central del retaule és sant Sever, màrtir, que segons la tradició va sofrir la mort després que el tirà manés clavar-li un llarg clau al mig del cap. Sant Sever, segons indiquen els goigs, és patró dels que tenen mal de cap.

Tanmateix, eren força els assistents. La missa fou serenament participada i tingué una gran dignitat. La Junta esperava la vinguda de més preceptors. Però, hi havia els que hi havia. Els qui prepararen la trobada, segons em van dir, esperaven un nombre major d'associats. I se'm va encendre la bombeta, és a dir, una idea a l'hora de l'homi-

lia. Els vaig dir que tinguessin fe en el llevat de la massa. Això eren els presents. L'Església desitjaria arribar a moltes persones. La temptació és comptar el nombre de cristians i poder-ne comptar un bon nombre. No obstant això, hem d'aprendre a situar-nos en les petites llavors de l'Evangeli. Som el llevat de la massa o el minúscul gra de mostassa. Nosaltres, els que estàvem al temple, érem llevat. El llevat, a les fleques i pastisseries, és la porció de massa deixada fermentar i, després incorporada a la massa fresca, a fi i efecte que s'aixequi i el pa sigui esponjós.

A més de sentir l'alegria de la Pasqua de Resurrecció, vaig exhortar els presents a acceptar la vocació de llevat que ens ha estat donada pel Senyor. Els deixebles del Salvador som febles, però ensems llevat que fa augmentar la massa. És segur que, a través nostre, tot i que siguem maldestres, el misteri salvador de Crist arriba, per nosaltres, a altres que coneixem i a molts altres que desconeixem. Què sabem nosaltres del que Déu fa amb els seus instruments humans? No dubteu que fa «meravelles».

El Senyor ressuscitat ens ha cridat a ser llevat. Què vol dir? A dur als altres el missatge de la resurrecció, a dir-los que els estima i que n'espera la seva resposta. El grup de professors i mestres era, així se'm ocorregué, com un cercle concèntric, això és, com una pedra que llançada en un estany és el centre de molts cercles! Tenim vocació de llevat. Acceptem-la!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

El camaleó

A l'escola ja em van parlar d'aquest animal. Té la capacitat de canviar de color, segons l'entorn. Me'l vaig imaginar un animal màgic i creia que no el veuria mai, ni sentia cap curiositat per ell. Ja de gran, havia observat en alguns insectes i en les orquídies petites aquesta capacitat mimètica, la qual cosa va arraconar el meu interès pel camaleó.

Després de tot això, comendreu la sorpresa que vaig tenir un dia, a Terra Santa, a Meguidó, quan un company es va fixar en una mena de llargardaix gran que estava al costat del camí, com si esperés la nostra visita. Era un camaleó. Vaig observar sorprès els seus ulls inquiets. No havia vist mai cap animal que els moguéssim d'aquella manera. Per si algú no ho sap, té uns ulls que li sobresurten com una pilota i belluga tota l'esfera. Alguna vegada havia llegit que era capaç de llançar la llengua per atrapar insectes com el llaç d'un vaquer de l'Oest, i ens va fer una exhibició. No vam perdre més temps, ja que, el que ens interessava era visitar les restes antigues, amb els santuaris i el túnel espectacular. Aprofito l'ocasió per recomanar-vos aquesta visita.

El camaleó apareix a la Bíblia només una vegada i de manera anecdòtica. Està inclòs entre els animals impurs, que el bon jueu no ha de menjar ni d'oferir en sacrifici. Aquesta classificació en purs i impurs no obceca a cap norma de perillositat ni d'indecència. Quan es va elaborar el Text Sagrat, en aquest cas el Levític, l'aparició de criteris científics de classificació dels éssers vius era molt llunyana. Faltaven molts segles perquè Linné dictés normes de nomenclatura vegetal que després també es van aplicar en els animals. Tant és així que en algunes traduccions s'anomena el nostre protagonista, erròniament, llargardaix. Els criteris de classificació en purs i impurs obcequen a diferents raons. De vegades es tracta de la seva aparença i perillositat, per exemple, el porc i la facilitat amb què podia transmetre la triquinosi. En altres ocasions era una forma senzilla de precaució religiosa. Si, per exemple, els pobles veïns concedien rang diví a la serp i perillava que el poble senzill també n'hi donés, i fes malbé la unitat de la fe d'Israel, en aquest cas, l'animal no només era impur, sinó que, el redactor inspirat el convertia en paradigma del maligne temptador. No hem d'oblidar que el poble d'Israel era d'origen nòmada i, per tant, els animals purs per excel·lència eren els del bestiar de llana o boví, és a dir, aquells que els resultaven més útils en la seva vida diària, els que més sovint podien oferir al seu Déu.

Entretingut en aquestes disquisicions de puresa i d'impuresa, havia oblidat el camaleó i, sens dubte, es deu haver enfadat, ja que és el prototip de la vanitat. És vistós, graciós en aparença, quan s'enfada, s'infla, si no li fem cas o si n'hi fem massa, també. Sí, a poc a poc, canvia de color i s'adapta a l'entorn. Té una vida monòtona, egoista, egocèntrica i orgullosa. M'han dit que, si es posa un camaleó en un lloc de color vermell intens, com que no aconsegueix el seu propòsit mimètic, es mor de fàstic. Estic segur que els lectors deuen haver pensat en algunes persones que coneixeu i que tenen aquesta mateixa idiosincràsia. Gent embadalida i plena d'ambicions petites que, si no aconsegueixen satisfer-les, cauen en la desesperació. Plens de vanitat, viuen pensant només en la seva exhibició i, en realitat, són uns personatges ridículs i petits. Tot i que poden semblar singulars, la seva manca de generositat, la seva inutilitat, els condemna a servir només per entretenir el respectable en alguns moments del sànet que, en algunes circumstàncies, és la vida.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

«No donen el perfil»

He tornat a llegir, una mica per sobre, un llibre que jo mateixa havia escrit allà pels anys noranta, amb la història novel·lada d'un noi i la seva família. L'havien treballat els alumnes d'una escola i em van demanar que hi anés a parlar. La veritat és que no em recordava gaire d'aquella història i de tot el que havia escrit aleshores.

He de confessar que em vaig impressionar com si em vingués de nou... I no tant perquè aquelles aventures no fossin ben conegudes per a mi, sinó precisament perquè m'adonava que la situació no havia canviat gens. És veritat que el Raval ja no és el que era, que alguns carrerons dels quals parlo al llibre han desaparegut per donar pas a una rambla maca i plena d'immigrants que en aquells temps no hi eren. Amb tot, les històries són semblants per a moltes persones. Les que viuen de fa anys al barri i els nouvinguts...

Ahir pensava en tot això mentre rellegia el meu llibre al metro. Quan vaig sortir del metro, vaig agafar Rambla avall i em vaig ficar pel carrer del Carme.

A la porta de l'església de Betlem em vaig trobar un antic amic. Pícolava a la porta. Feia temps que no el veia perquè havia marxat cap a Saragossa, d'on és.

«Home, què fas tu per aquí?» «Mira, les coses em van anar malament. Ja ho veus...» I m'explica una història d'una feina perduda i de «mala sort».

Jo sento el seu baf d'alcohol i penso que hi alguna cosa més que la sort... Hi ha la marginació que ve de lluny i que costa molt d'eradicar perquè sovint manca un

motiu per continuar lluitant.

Ara ja és gran per trobar una feina, no té família i la solitud és dolenta per aconseguir. Ara amb un tetrabric de *Don Simón* a la mà se sent acompanyat...

Ara dorm al carrer i de dia va al menjador de la Mare Teresa de Calcuta, a Sant Agustí.

Ara continua somiant amb un pis on poder aixoplugar-se i descansar els últims anys de la seva vida.

Ara, però, de moment, l'única cosa que pot fer és allargar la mà a la porta de Betlem o de qualsevol església que no estigui ja compromesa amb un altre captaire, i «ser un menjapà» a Sant Agustí.

Accedir a un pis és gairebé impossible per a ell i per a altres en la mateixa situació que, sense contracte de treball, no poden aspirar a un sostre digne.

I torno a donar voltes al problema d'una altra amiga meua a qui no han renovat el lloguer del pis. I trobar una feina amb contracte és per a ella, si no impossible, molt difícil. I és que hi ha persones en aquest estimat quart món que sempre es queden fora dels beneficis perquè no «reuneixen les condicions»...

Les promeses dels polítics, que tots aquests dies d'eleccions sentim pels mitjans de comunicació, no arriben precisament als qui més ho necessiten.

Ai, Senyor, els teus estimats, aquells pels quals tu has vingut a donar la bona notícia, ho tenen molt malament aquí, que no ho veus?

Si almenys, on no arriba la política, hi arribés la caritat...

Zoom

Eduard Brufau

Fins al 6 de juny el Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA) presenta a l'església dels Àngels l'obra *Forty Part Motet*. És tracta d'una instal·lació de dos artistes canadencs que consisteix en una gravació del motet *Spem in Alium* del compositor anglès del segle XVI Thomas Tallis. La novetat és que consta de quaranta altaveus, un per cada cantant que va participar en la gravació. D'aquesta manera es pot sentir tant el conjunt de totes les veus com les característiques de cadascuna per separat.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

No hi ha llibertat sense lligams

La desconfiança de la cultura contemporània envers el vincle la trobem en l'arrel de molts problemes actuals. Es viu com un lligam que anul·la la llibertat. Així, trencar els vincles (matrimonials, familiars, laborals, contractuals, religiosos...) s'entén com un signe d'alliberament. En contrapartida, augmenta la sensació de fragilitat i el sentiment de soledat acapara moltes persones. En alguns casos, la ruptura és desitjable perquè el vincle empresona i encadena. Però, hi ha una altra manera de veure les coses, ja que el vincle pot ser una manera de conservar-nos lliures, com explica Homer a l'Odissea, quan Ulisses torna a Ítaca. Es fa lligar al pal per no anar darrere les sirenes i continuar el seu viatge. El cant de les sirenes és tan suggeridor i atraient que Ulisses es llançaria de cap a l'aigua per quedar-se amb elles. El seu final seria ser devorat i quedar reduït a una pila d'ossos dels que envolten les sirenes. Hauria de renunciar a l'objectiu del viatge, que era tornar a Ítaca, on l'espera Penèlope, fidel al seu marit, tot i que envoltada de pretendents. No hi ha llibertat sense lligams.

Les cordes que el lliguen al pal són garantia de mantenir el seu somni i l'objectiu de la seva vida. Es lliga perquè vol per deixar de fer el que no vol. Aquesta visió paradoxal de la vida sovint no és contemplada gairebé per ningú. La temptació existeix. Hi ha molts reclams que ens allunyen dels nostres projectes. Creiem que desvincular-nos és la porta cap a la llibertat, però només ho és quan el discerniment ens indica que estem empresonats i captius. Hi ha en joc el compromís de la persona que vol mantenir la seva paraula, les seves promeses, els seus vincles. Davant les noves oportunitats que ens ofereix la societat en què vivim, tenim la tendència de revisar el que ens lliga, perquè considerem que ens impedeix gaudir de les noves sensacions i gaudir de les noves ocasions que se'ns presenten. Aleshores, el vincle és experimentat com una castració, com una pèrdua, com un desavantatge.

Es tracta d'analitzar els nostres vincles, els nostres lligams. Ens empresonen o ens alliberen? Si un vincle és important, què faig per alimentar-lo, nodrir-lo, enfortir-lo? Quins són els vincles que em lliguen a la vida i als altres, que m'uneixen al món i a la terra? La parella, els fills, els germans, la família? Aquests són tan importants que si no els solucionem d'una manera satisfactòria ens passarem gran part de la nostra vida ferits emocionalment. N'hi ha prou d'observar un grup de teràpia o sentir una persona quan parla de la seva biografia per adonar-nos que si els vincles no estan guarits el patiment brolla per tot arreu. Podem fer molta ideologia a favor o en contra de la família, però el que és cert és que la família és el camp privilegiat on es creen els primers vincles i, per això, els més determinants de la vida. En cada persona, les figures de la seva mare i del seu pare són claus. Des d'aquesta experiència, s'estableixen els nous lligams. Quantes dones busquen en un home el pare que no van tenir! Quants homes busquen en la seva dona una mare que en tingui cura en comptes d'una companya de vida! El lligam propi de la parella, del matrimoni, no pot ser cap substitut. Té la seva entitat i renunciar-hi condueix a la pèrdua de la seva fortalesa. Fins i tot, el vincle amb Déu avui es viu de manera incòmoda. Més com un lligam que ens immobilitza que com una oportunitat que ens allibera.

En la societat actual, milions de persones deambulen buscant a qui vincular-se, però a la vegada amb por i desconfiança. El resultat salta a la vista: soledat, fragilitat, inconsciència, relacions tan breus com múltiples, insatisfacció, sofriment, dol... Exaltar la ruptura com una conducta sempre desitjable ens impedeix examinar la necessitat de fons: viure el vincle com una possibilitat d'amor i compromís.

Ajuda'ns a salvar una vida!

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

- Centres d'acolliment de mares amb problemes.
- Ensenyament de planificació familiar natural.
- Grups de joves PRO-VIDA que promouen una cultura de la vida.

PRO VIDA

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA
Bonaplata, 42, 1r, Tel. 932 047 111 - 08034 BARCELONA

COL-LABORA FENT-TE'N SOCI

☐ Sí a la vida, desitjo rebre el butlletí informatiu PRO-VIDA

Nom

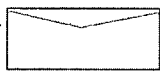
Adreça

Població

Província

ASSOCIACIÓ PRO RESPECTE A LA VIDA HUMANA - Bonaplata, 42, 1r, Tel. 932 047 111 08034 BARCELONA

CARTES DEL LECTOR

□ Catequesi per a «nens especials»

En el curs de la catequesi 2001-2002 vaig tenir la sort de poder ser la catequista de Jorge Esteban, un nen de 13 anys amb síndrome de Down, a qui van prohibir al seu país (Colòmbia) fer la comunió a causa d'aquesta alteració genètica. Quan José Luis, el seu pare, va preguntar al P. Ignacio si el seu fill podia fer la comunió, el cor em va fer un salt. Recordo que el P. Ignacio li va dir: «És clar que sí!» I jo —sembla que Déu m'ho va ordenar— vaig dir al mateix temps: «Vin-drà amb mi al meu grup!»

Va ser una de les millors experiències de la meua vida, i arran d'això van venir altres nens i nenes: Pablo, Nerea, Albert i Iván. M'omplen de goig i em donen vida. Em sento molt realitzada moralment com a persona i molt orgullosa de poder dir que la parròquia de Sant Joan Baptista és pionera en la catequesi especial d'infants amb discapacitat. Sobretot, vull donar les gràcies al P. Ignacio per confiar en mi i donar-me aquesta gran oportunitat de poder-me dedicar a aquests «nens i nenes especials».

MARIBEL VALERO
Sant Feliu de Llobregat

□ Seixanta-tres anys de casats

Des d'una perspectiva de gairebé 90 anys, en complir-ne 63 de matrimoni, els ulls se m'omplen de llàgrimes quan veig al meu voltant tants matrimonis trencats, tants fills sense pare ni mare, abandonats, i tantes famílies desunides.

Mires enrere i recordes tants moments de felicitat que encara duren. S'està perdent el fet d'estimar. Tan bonic que és! «Estimeu-vos com Jo us he estimat», diu el Senyor. I no és qualsevol qui ens ho diu. Que dolç que és estimar!

I... per què no estimem? Una gran majoria, especialment joves, no saben

buscar la felicitat allà on existeix. Van darrere dels diners, de la droga, de la diversió, del gaudi... i tan fàcil que és trobar-la si un s'ho proposa: «Estima el proïsme com a tu mateix.» Fàcil! Hi haurà problemes, no en falten mai. Però estima. Jesús ens dona el secret. Estimar és consentir, reconèixer la nostra culpa, perdonar, retenir-nos, no odiar: estimar.

JOSEP BOSCH i MERCADER
Cassà de la Selva

□ Lloances i crítiques al Papa

Amb motiu del segon aniversari de l'elecció del Sant Pare Benet XVI a la càtedra romana vaig llegir, no fa gaire, a les pàgines de religió d'un diari de Catalunya, una enquesta a l'entorn d'aquesta qüestió.

I és curiós que, mentre que els representants de l'islam i de la Reforma elogiaven el Papa, de qui lloaven l'ecumenisme i la seva proximitat al món i a les persones, en canvi, un sacerdot jesuïta i els representants de la revista *El Ciervo* i de la Fundació Alfons Comín retreien al Sant Pare de no haver-se oblidat de la Congregació de la Doctrina de la Fe, de la qual havia estat prefecte. També li criticaven haver-se apartat, segons ells, de la senzillesa pròpia de Jesús. Sobretot, consideraven «injusta i falsa en el contingut» la notificació a Jon Sobrino, afecte a l'anomenada Teoria de l'Alliberament.

No puc negar que vaig quedar perplex, però, meditant amb calma aquestes contradiccions, vaig recordar que la història de l'Església catòlica està plena de vicissituds semblants i que la causa d'aquestes discrepàncies és deguda al fet que el Papa, des de la Cúria romana, té una visió molt més extensa i precisa del món religiós actual que la

que poden tenir unes Esglésies allunyades i limitades i revistes no prou documentades. Faríem bé de meditar-ho tots plegats.

MAGÍ MIRET BUTÍ
Sant Pere de Ribes

□ El sentit del que és sagrat

Fa unes setmanes la televisió ens va mostrar una església on la gent xerrava, fumava i bevia com si estigués en un cafè o una sala de reunions. I em va semblar bé que l'autoritat eclesialística en decidís el tancament; la tasca social que es fa des d'aquesta parròquia no justifica la manca de respecte pel caràcter sagrat del recinte.

Hi ha moltes altres parròquies que fan una tasca social admirable sense extravagàncies litúrgiques de cap mena. Les coses santes cal tractar-les santament; en cas contrari, acabem perdent el sentit del que és sagrat. Per això, tampoc no estic d'acord amb el que passa en altres esglésies amb les primeres comunions que s'hi celebren en aquestes dates.

Els assistents s'hi passen el temps parlant en veu alta, fent fotografies i gravant en vídeo els respectius nens i nenes, i no estan atents ni s'assabenten de les cerimònies litúrgiques ni del seu significat. No canvien d'actitud ni durant la consagració, ni en la comunió. També, en això, els bisbes haurien d'intervenir per evitar aquestes coses, que no crec que afavoreixin gens la fe incipient dels que reben per vegada primera el cos de Crist.

ANNA BATISTA MAJEM
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Primeres comunions

—No li sembla que es fa massa comèdia en les primeres comunions? I no creu que l'Església es presta a aquest joc? Li dic sense exagerar que em posa malalta aquests dies veure que apareixen per la parròquia infants i famílies que abans no hi venien i que el diumenge següent ja han desaparegut. Passen com un plat volador o, més ben dit, un ovni. No seria més assenyat que les comunions fossin l'expressió d'una vida cristiana normal? Aquests dies canvio el meu horari de missa per no veure tot aquest espectacle...

—En aquestes èpoques de l'any m'acostumen a arribar consultes com la seva. Em fan moltes preguntes i no és fàcil respondre-les sense caure en els mateixos tòpics que de vegades s'amaguen en el mateix plantejament de les qüestions. Jo crec, i ho considero assenyat, que sovint el que és millor és enemic del que és bo. I també crec que cal que siguem sensats i pacients, i molt més misericordiosos, com ho és el Senyor amb nosaltres. En català diem: «No es pot matar tot el que és gras...»

Pastoralment parlant, estic convençut que les primeres comunions són un moment de gràcia per al nen i la seva família. Déu passa per aquella llar i toca d'alguna manera els seus cors. I si els preparam bé, doncs molt millor. Els nens assisteixen durant dos cursos a la catequesi, el rector i els catequistes poden conèixer els pares, es fan reunions, s'estableix un contacte. Tot això és molt positiu i cal potenciar-ho tant com sigui possible. Per la meua experiència li puc dir que els nens viuen amb gran il·lusió aquest moment. Potser és el sagrament que recordaran més en la seva vida. Una celebració ben preparada i viscuda deixa un bon record. I més d'una família, amb motiu de la Primera Comunió d'un dels seus fills, ha intentat recuperar un ritme més normal de participació en la missa dominical. Fixeu-vos amb quina delicadesa ho planteja el Papa a les famílies quan els diu que la participació en família a la missa dominical reforça i consolida els vincles familiars entre els seus membres.

Amb tot això, no li nego pas la part de veritat que hi ha en les seves preguntes. La Primera Comunió, per la seva mateixa naturalesa i dinamisme, forma part del procés d'iniciació cristiana, iniciació que si no es fa vida i experiència, té ben poca consistència. Però, també hem de ser conscients de les circumstàncies que ens toca viure i procurar ajudar els infants i les seves famílies perquè el dia de la Primera Comunió es doni una veritable experiència de Jesucrist, del seu amor i de la fraternitat dels cristians. Encara amb més raó perquè els que assisteixen habitualment a l'Eucaristia no deixen de fer-ho en aquestes celebracions i donin exemple davant una assemblea que no acostuma a participar-hi. No crec gaire aconseguides misses exclusives per a primeres comunions en les quals assisteix un públic que en la seva majoria desconeix el més elemental de la celebració eucaristia.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Un any de la mort de Mn. Carrera

Rellegint cartes seves, recordant les seves paraules, escoltant la seva veu quan predicava... La mort no té la darrera paraula per als que estimen... El 16 de maig passat va fer un any del traspàs de Mn. Jordi Carrera i Savall. Cert que hom desitjaria tenir-lo a prop, poder-hi parlar, i escoltar Déu a través de les seves respostes.

Tanmateix, podem recordar tantes paraules seves que les podem fer vida avui...

«Pregar és parlar amb Déu, que sempre escolta, i escoltar Déu, que sempre parla al cor.»

«Guarda l'ordre, i l'ordre et guardarà a tu.»

«La humilitat és la veritat.»

«La pau és l'art de posar-se d'acord amb Déu, amb els germans, i amb un mateix.»

«Anem a l'escola de Maria. S'hi apren un sol llibre: Jesucrist.»

«La pau és la serenitat de l'ordre.»

«Quan fem el bé, no sabem el bé que fem.»

«Les coses surten segons com es preparen.»

«Amor amb amor es paga.»

«Preguem bé, amb paraula ben pronunciada, pensant el que diem i estimant el que pensem.»

«Vols pau il·limitada i goig interior? Paga generositat il·limitada amb el Senyor.»

«Treballem per ser sants.»

«Siguem agraïts.»

I fent vida aquests missatges, ens en falten d'altres?

Recordem-lo, recordem les seves paraules i, sobretot, fem-les vida. Que ell des del Cel intercedeixi per tots... i que un altre dia puguem gaudir, juntament amb ell, veient Déu cara a cara.

Gràcies, Mn. Jordi, per la vostra generositat il·limitada amb el Senyor, que us feia tenir un amor tan gran envers tota persona. Es podrien dir tantes coses... tant que queda amagat al fons del cor.

NÚRIA VIÑOLAS i ESTEVA
Barcelona

«Oh Trinitat, font de la Salvació...!»

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Una lloança és una iniciativa trinitària

La solemnitat de la Santíssima Trinitat, que celebra cada any l'Església romana, en el primer diumenge després d'acabar la Cinquantena pasqual, esdevé un moment contemplatiu excepcional, com si la litúrgia de l'Església volgués parar momentàniament la celebració dels esdeveniments salvífics concrets i entrés en una visió, a la vegada global i íntima, de la realitat misteriosa que n'és actora essencial: Déu, Pare, Fill i Esperit Sant.

El cèlebre himne *Vexilla Regis*, propi de la Setmana Santa, ho diu d'una manera esplèndida: «*Te fons salutis, Trinitas, / collaudet omnis spiritus; / quos per crucis mysterium / salvas, fove per saecula*» («Oh Trinitat, font de la salvació, que us ompli de lloances a Vós tot esperit; aquells que salveu pel misteri de la creu, afavoriu-los per sempre»). L'estrofa és precisa: la Trinitat és la font de la salvació, la mediació és el misteri pasqual de Crist.

La Salvació és una iniciativa trinitària

Entre les diverses formulacions del caràcter trinitari de la salvació —la litúrgia de la Solemnitat en recull moltes, començant per les del Nou Testament— n'hi ha una d'un document ecumènic excepcional, que tracta de la relació entre l'Esperit Sant, l'Església i els Sagra-

ments: «El do de l'Esperit a l'Església és el fruit d'una iniciativa trinitària: tot ve del poder creador i del disseny de salvació del Pare; tot passa per l'encarnació del Fill, manifestació visible de Déu; tot s'acompleix en el do escatològic de l'Esperit als creients.»

El text comença per la referència al do de l'Esperit a l'Església perquè la salvació consisteix precisament a viure en la comunió de l'Esperit amb el Pare i Jesucrist, el seu Fill. El text presenta molt justament l'apropiació a cada persona divina d'aquesta única acció trinitària.

Al Pare, origen inefable de les relacions divines, l'anomenem creador del cel i de la terra, i alhora el que estima tant el món que li envia el seu Fill únic. El seu disseny d'amor no és ocasional ni provisional, sinó etern: «Abans de crear el món» (Efesis 1,4). I aquest amor passa essencialment pel «Fill del seu amor» (Colossencs 1,13). Som estimats en el Fill.

El Fill és el qui, en assumir la condició humana, ens ha parlat del Pare, ens l'ha fet visible, ens ha revelat el seu amor a través del seu propi amor diví i humà; ha realitzat el disseny de la salvació amb l'acte d'amor definitiu al Pare que l'ha portat a la dreta de Déu, a través de la passió, lliurement acceptada. Tot ho ha complert! (vegeu Joan 13,1 i 19,30). Pel baptisme i la confirmació quedem incorporats a la condició de fills en Jesucrist, participants de la seva mort i de la seva vida nova.

L'Esperit Sant, que en la Trinitat procedeix del Pare i del Fill, és per això el do de la comunió divina comunicat als creients. És la promesa del Pare i és enviat pel Fill, Jesucrist el Senyor. Diem que és «escatològic», és a dir, definitiu, perquè no hi ha una «altra» salvació diversa de la que ens dona la comunió de l'Esperit. Estem salvats, en l'esperança que, això que ja som i tenim, ha de revelar-se plenament (vegeu Romans 8,24). La contemplació d'aquest dinamisme ens causa vertigen espiritual, i alhora ens dona una pau profunda: som de la família de Déu! Lloem, agraïm, adorem en silenci.

La resposta trinitària de l'Església

El text citat continua així: «Recíprocament, l'Esperit que renova els cors els uneix en Jesucrist, com a fills en el Fill, i els fa confessar Déu com a Pare.» És el procés ascendent del dinamisme de la salvació, marcat igualment per les persones divines. Ara es parteix de la realitat de la presència i de l'acció de l'Esperit Sant en nosaltres: «Déu ha vessat en els nostres cors el seu amor donant-nos el seu Esperit Sant» (Romans 5,5). No és un amor de sentiments, vaporós, imprecís; és un amor filial, perquè està incorporat a l'amor filial de Jesucrist, el Fill de Déu fet home; és l'Esperit «que ens ha fet fills» el qui ens permet i empeny a dir a Déu «*Abbà, Pare*», com Jesús mateix (vegeu Romans 8, 14-16).

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ **Nascut a prop de Chieti, Itàlia, l'any 1563**
- ❑ **Sacerdot i cofundador dels Clergues Regulars Menors**
- ❑ **Va morir a Agnone l'any 1608**
- ❑ **Canonitzat per Pius VII el 1807**
- ❑ **Patró de Nàpols i dels cuiners italians**

El sant d'aquesta setmana pertanyia a una de les famílies més nobles del sud d'Itàlia, els Caracciolo, dels quals ja hi ha notícia al segle XII. Batejat amb el nom d'Ascanio el jove va viure als 22 anys una experiència que el marcava per sempre. Va ser guarit miraculosament d'una malaltia de la pell semblant a la lepra. A partir d'aquest fet, la seva vivència religiosa es va intensificar, va ser ordenat sacerdot i va començar a col·laborar amb una confraria que atenia els condemnats a mort.

Resulta que en aquesta confraria hi havia un altre capellà que també es deia Ascanio Caracciolo, i al qual uns eclesiàstics van enviar una carta perquè col·laborés en la fundació d'un orde nou, el dels clergues regulars menors. El missatger, però, es va equivocar de destinatari i

Sant Francesc
Caracciolo

va donar la carta al nostre jove sant, que va acceptar l'oferta amb sorpresa però amb molta il·lusió. L'orde va començar a rutllar, va ser aprovat pel Papa l'any 1588 i poc temps després el nostre sant hi entrava prenent el nom de Francesc. Ell va ser l'introduïdor d'un quart vot als ja coneguts de castedat, pobresa i obediència: el de no acceptar cap dignitat eclesiàstica. L'orde es va estendre primer per Itàlia i per Castella, on el mateix Francesc Caracciolo va fundar cases i col·legis a Valladolid i Alcalá de Henares. A Barcelona la primera comunitat de l'orde no es va obrir fins a l'any 1636, i encara amb diversos entrebancs, però va tancar definitivament el 1835. Sant Francesc Caracciolo va morir amb poc més de quaranta anys, després d'haver viatjat per fer diverses fundacions.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any
(Salteri: setmana 1)

JUNY

3. Diumenge

La Santíssima Trinitat (S), *Blanc*. Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Carles Luanga i comp., mr.; Isaac, monjo i mr.; Justí, mr.; Santes, Oliva, vg.

Festa Major: a Cànoves i Samalús, Cassà de la Selva, la Pera, Rosselló i la Selva del Camp.

4. Dilluns

Fèria, *Verd*. Lectures: Tobies 1,3;2,1a-8 / Salm 111 / Marc 12,1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Màrtir, prev. i mr.; Francesc Caracciolo, prev. i fund.; Hilari, b.; beat Joan Gran, rel.; Santes, Clotilde, reina; Noemí i Rut.

5. Dimarts

Sant Bonifaci (MO), *Vermell*. Lectures: Tobies 2,9-14 / Salm 111 / Marc 2,13-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sanç, mr.; Santes, Zenaida, vg.

6. Dimecres

Fèria, *Verd*. Lectures: Tobies 3,1-11a16-17a / Salm 24 / Marc 12,18-27. Si es vol: *Sant Norbert* (MLI), *Blanc*. Barcelona: *Beat Josep M. Peris* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marcel·lí Champagnat, prev. i fund.; Artemi, Càndida i Paulina, mr.; Bertran d'Aquilea, b.

7. Dijous

Fèria, *Verd*. Lectures: Tobies 6,10-11a;7,9-17;8,4-10 / Salm 127 / Marc 12,28b-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, ab.; Pere i Vistremon, mr.; Santes, beata Anna de Sant Bartomeu, rel.

8. Divendres

Fèria, *Verd*. Lectures: Tobies 11,5-17 / Salm 145 / Marc 12,35-37. Tortosa: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Guillem, b.; beat Jaume Berthieu, mr.; Santes, Cal·líope, mr.

9. Dissabte

Fèria, *Verd*. Lectures: Tobies 12,1,5-15.20 / Tobies 13,2-8 / Marc 12,38-44. Si es vol: *Sant Efreim* (MLI), *Blanc*. Vic: Aniv. òbit bisbe Ramon Masnou, *Morat*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marí, erm.; Prim i Felicià, mr.; beat Josep Anchieta, prev.; Santes, Pelàgia (Pellaia), vg. i mr.; beata Anna-Maria Taigi.

Lectures bíbliques

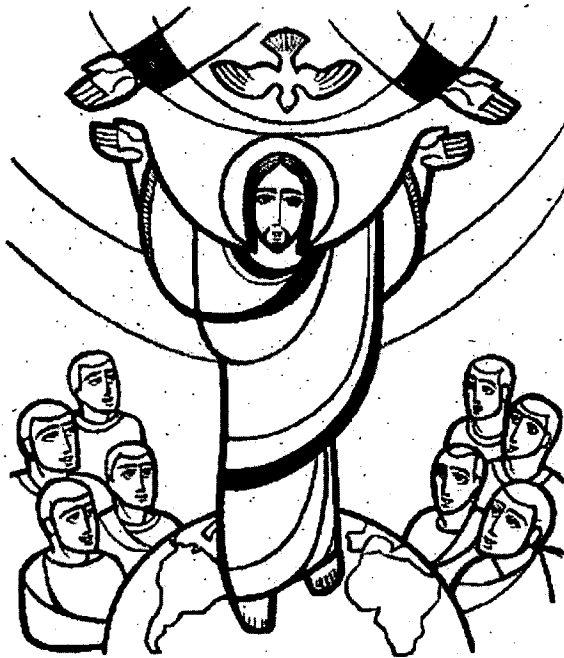
La Santíssima Trinitat

Lectura primera

Pr 8,22-31

Lectura del llibre dels Proverbis:

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo ja havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres; quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

Salm responsorial

Quan miro al cel que han creat les mans vostres,
la lluna i els estels que hi heu posat.
Jo dic: Què és l'home, perquè us en recordeu?
Què és un mortal, perquè li doneu autoritat?

*R. Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós
el vostre nom per tota la terra!*

Gairebé l'heu igualat als àngels,

l'heu coronat de glòria i de prestigi,
l'heu fet rei de les coses que heu creat,
tot ho heu posat sota els seus peus. **R.**

Ramades de bous i ovelles,
fins i tot els animals de la selva,
l'ocell que vola i els peixos del mar,
i tot el que segueix els camins dels oceans. **R.**

Lectura segona

Rm 5,1-5

*Estem en pau amb Déu, gràcies a Crist,
per l'amor que l'Esperit Sant vessa en els nostres cors*

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma:

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves, trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dóna esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Al·leluia

Cf. Ap. 1,8

*Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant,
a Déu que és, que era i que ha de venir.*

Evangelí

Jn 16,12-15

*Tot allò que és del Pare és meu;
l'Esperit Sant rebrà d'allò que és meu i us ho anunciarà.*

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vosaltres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de la veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu: per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA
(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT
DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE
L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Lleida

diòcesis

Homenatge ciutadà al bisbe Francesc Xavier Ciuraneta

■ Setanta entitats li van lliurar un llibre d'or i la Paeria li va imposar la medalla de la ciutat

L'acte va començar amb un concert.

El bisbe Ciuraneta va rebre un Llibre d'Or fet especialment.

LLEIDA.— Amb només quatre dies de diferència, Lleida va tributar dos homenatges ciutadans al seu bisbe emèrit, Francesc Xavier Ciuraneta, en reconeixement a la seva tasca pastoral i molt singularment per la defensa de la unitat del fons del Museu Diocesà.

El primer homenatge va tenir lloc a les dotze del migdia del diumenge 6 de maig, en el marc incomparable de la Seu Vella, amb un càlid homenatge cívic que havia estat preparat per dotze entitats encapçalades pels Amics del Museu de Lleida. A aquestes s'hi van adherir unes 55 associacions, entitats i institucions més.

El bisbe emèrit va acudir a l'acte acompanyat de la seva família i de l'administrador apostòlic, Mons. Xavier Salinas, amb l'assistència de les primeres autoritats de la ciutat. La presidenta dels Amics del Museu de Lleida, Núria Oliva, va obrir l'acte qualificant-lo de merescut, per haver estat Mons. Ciuraneta «un bisbe proper i valent». Tot seguit, el cantautor Jordi Viladomat va interpretar tres temes i diverses corals de la ciutat van homenajar el bisbe Ciuraneta amb el *Canticorum jubilo*, el *Cànon de la pau* i *El ros-sinyol*.

Finalitzada la primera part de caràcter musical, va arribar el moment de donar lectura al manifest d'homenatge que, en nom de totes les entitats convocants, va llegir el rector de la Universitat de Lleida, Joan Viñas, que va destacar també la «bondat i la valentia de Mons. Ciuraneta en la seva tasca pastoral i en la defensa del patrimoni diocesà». També va ressaltar la confiança que ha dipositat i ha inspirat en tothom, el foment del diàleg interreligiós, l'impuls que ha donat a la restauració i conservació del patrimoni cultural a la diòcesi, especialment la recuperació del singular edifici de l'Acadèmia Mariana i la defensa de la col·lecció artística del Museu Diocesà.

El moment més emocionant va ser quan la presidenta dels Amics del Museu de Lleida, acompanyada dels altres 11 presidents de les entitats promotores, va lliurar tot seguit a Mons. Ciuraneta un Llibre d'Or, en el qual —segons

L'alcalde va imposar al bisbe Ciuraneta la Medalla de la Ciutat.

Plaques de reconeixement a tres entitats i col·lectius d'Església

En aquest mateix acte van rebre una Placa al Mèrit Educatiu i Pedagògic tres entitats i col·lectius d'Església:

El col·legi del Carne del barri de la Bordeta de Lleida, pertanyent a la congregació de les religioses Carmelites Tereses de Sant Josep, amb motiu del seu 75è aniversari i per la seva important tasca pedagògica i de formació humana i cristiana a la ciutat de Lleida. Va recollir la placa la provincial de la congregació a Catalunya: la germana Ester Berjón.

La Promotora Social Equip de Campaments (PROSEC), d'arrel cristiana, per la seva tasca al servei de la infància, l'adolescència i la joventut, especialment de sectors socialment desfavorits, mitjançant activitats esportives i de lleure com a eines educatives i potenciant la creació de serveis d'assistència social i de formació ocupacional.

Finalment es va lliurar la tercera placa al Col·lectiu d'Iniciatives Juvenils Contra l'Atur (CJCA), vinculat des dels seus orígens als pares salesians, que en van ser els promotors, per haver afavorit amb les seves accions la inserció dels adolescents i dels joves en diferents àmbits socials i laborals.

L'alcalde va felicitar tots aquests col·lectius i, en el seu parlament, va destacar la incidència que ha tingut i que té l'Església de Lleida en accions de desenvolupament i de promoció dels col·lectius més marginats, així com en l'àmbit de l'educació.

va comentar Marta Canales, que va presentar l'acte— falta escriure-hi l'última pàgina: la concessió de la Creu de Sant Jordi, de la Generalitat de Catalunya. Concessió que totes les entitats han demanat.

El bisbe emèrit, amb una emocionada intervenció llegida per dues de les seves nebodes, que ell va escoltar des d'un lloc elevat del presbiteri juntament amb el seu germà i cunyada, que l'acompanyaven, va donar gràcies a tothom i els va convidar a «seguir bufant el caliu per mantenir encesa la flama de l'amor a Lleida», ciutat que, com ell va dir en el seu parlament, «em va seduir, i jo me'n vaig enamorar». Ciutat que ara li agraïa tots els seus esforços.

D'un homenatge cívic a un reconeixement oficial. Va tenir lloc el 10 de maig passat, vigília de la festa del patró de Lleida, sant Anastasi, en l'acte del Pregó de la Festa Major celebrat al Saló de Plens del Palau de la Paeria, on el bisbe Ciuraneta rebria la Medalla de la Ciutat al mèrit cultural.

El paer en cap, Àngel Ros, va imposar al bisbe emèrit la distinció davant de la corporació municipal, de les primeres autoritats de la ciutat, de les pubilles de les festes i del pregoner d'enguany, l'expresident de la Generalitat Pasqual Maragall i amb la Sala de Plens plena de gom a gom. Nombrosos ciutadans van dispensar al bisbe Ciuraneta un perllongat aplaudiment.

El secretari de la corporació va donar lectura al decret de concessió, en el qual es justifica la distinció amb els següents termes: «Des del primer dia com a bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta s'ha involucrat plenament, no només en els assumptes de la diòcesi, sinó també en la vida social lleidatana, destacant per la seva defensa del patrimoni artístic lleidatà. En tot moment, Mons. Ciuraneta ha participat activament en la defensa dels interessos de la ciutat, amb una gran enteresa i coherència de pensament.»

L'alcalde va dedicar unes paraules de reconeixement a la seva tasca pastoral i a la seva valua humana, i va dir que era una distinció ben merescuda perquè «ha estat un bon bisbe per a Lleida i no ha deixat mai de treballar per al bé de la ciutat i dels seus diocesans».

Jordi Cúrcó

Fotos: Josep Manel Prada

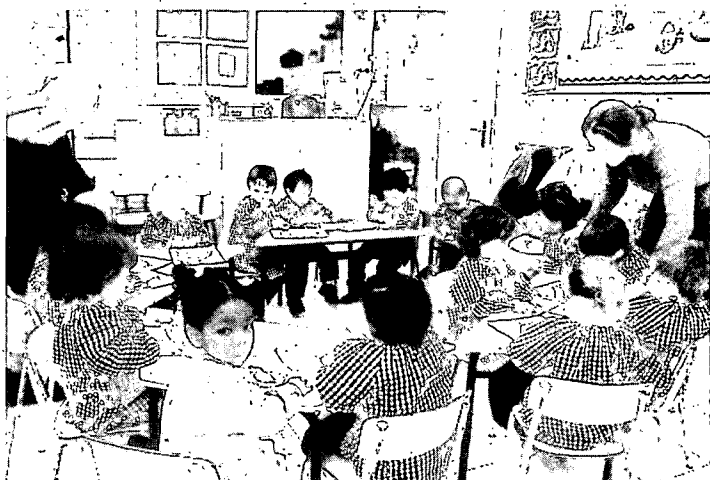
Barcelona

L'empremta de la mare Carme de l'Infant Jesús a Catalunya

■ La congregació de les Franciscanes dels Sagrats Cors és present a Tiana, Mataró i Barcelona

BARCELONA.— La població malaguenya d'Antequera va viure emocionada la beatificació el 6 de maig de la seva filla més il·lustre: Carme González Ramos (1834-1899), fundadora de les Franciscanes dels Sa-

grats Cors. A Catalunya, a molts quilòmetres de distància, l'emoció també s'apoderava i recollia les obres que va deixar la mare Carme al servei dels més necessitats a Barcelona, Mataró i Tiana.

L'atenció als disminuïts és una prioritat de la congregació. Les germanes s'encarreguen de diversos col·legis a Catalunya.

Si la congregació de Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors de Jesús i Maria va néixer a Antequera el 1884 per obra de mare Carme de l'Infant Jesús González Ramos i del caputxí Bernabé de Astorga, no van passar gaires anys fins que la fundació, sorgida en el si de la família franciscana, va arrelar també a Catalunya. En els moments de l'aparició de l'anomenada classe obrera, la mare Carme es va fer càrrec de diverses obres d'apostolat a favor dels treballadors.

A Tiana (1887) acollia fills d'agricul-

tors; a Mataró (1889) va assumir l'educació d'infants pàrvuls fills d'obers, la instrucció de dones i joves treballadores; a Barcelona, va fundar una casa el mateix 1889 i una altra el 1892, la primera per a l'educació de fills de famílies treballadores i de joves obreres; la segona, per a l'assistència en consultoris i hospitalització als fills dels obrers. A la colònia fabril Sedó, a Esparreguera, va prestar atenció a les famílies dels qui treballaven i va escolaritzar-ne els fills.

Actualment a Catalunya, les Francis-

canes dels Sagrats Cors continuen la seva tasca a la casa d'espiritualitat Maria Immaculada de Tiana; als col·legis Sagrat Cor i Sant Josep de Mataró; i a la ciutat de Barcelona amb l'Escola Bressol Infant Jesús, l'Obra Beneficòsocial Infant Déu i la residència geriàtrica de Sant Josep.

La mare Carme, que va fundar la congregació amb 50 anys i després de quedar-se vídua, era una dona molt emprenedora i decidida, tal com explica la germana Maria de los Àngeles Maeso, autora del llibre *Amor, humildad y fortaleza*.

Madre Carmen del Niño Jesús González Ramos. Malgrat ser una dona del segle XIX, no li mancava una bona preparació i una generositat enorme per ajudar els més necessitats. El seu esperit va trobar a Catalunya ciutadans caritatius que la van ajudar econòmicament en les seves empreses i capellans i bisbes que també li van donar suport. La col·laboració i implicació dels laics sempre va ser també el seu màxim objectiu.

Educació de disminuïts

Amb els anys, l'atenció als infants econòmicament més necessitats s'ha anat traduint en l'atenció preferent als disminuïts psíquics en totes les etapes de la seva vida. L'Institut Oropedagògic de l'Infant Déu a Barcelona n'atén l'escolarització; el Taller Ocupacional Mare de Déu de l'Alegria, a Tiana, ofereix un lloc de treball i de trobada quotidiana, mentre que la residència Llar Mare Carme, a l'antiga masia catalana Can Canell, acull els qui arriben a la situació d'orfanat. A través d'aquests serveis, les germanes atenen un total de 400 disminuïts. Pel que fa a l'Escola Bressol Infant Jesús, que es troba al barri barceloní de la Ribera, concretament al carrer Montcada, dona servei actualment a la població immigrant que resideix a la zona.

L'arquebisbe de Barcelona presidirà el 9 de juny a la catedral, a les 11.30 h, la missa d'acció de gràcies per la beatificació de la mare Carme de l'Infant Jesús González Ramos. Mons. Lluís Martínez Sistach també va voler assistir personalment a la beatificació a Antequera, juntament amb l'arquebisbe de Tarragona i el bisbe de Girona, en representació de l'Església catalana. (C.M.)

Barcelona acollirà les Jornades de Teologia Fonamental d'Espanya i Portugal

BARCELONA.— Els dies 7, 8 i 9 de juny Barcelona acollirà les XIII Jornades de Teologia Fonamental (i disciplines afins) d'Espanya i Portugal. Les ponències previstes tractaran el tema *Bellesa i teologia fonamental* a partir de les perspectives filosòfica, artística-teològica i teològica-fonamental.

Així, la primera ponència anirà a càrrec del Dr. Eugenio Trías, catedràtic d'humanitats de la Universitat Pompeu Fabra, que tractarà *Art i bellesa en el llindar del que és racional*. Les altres dues intervencions seran les de Jordi-Agustí Piqué, o.s.b., sobre *Música i teologia*, i d'Elmar Salmann, o.s.b., del Pontifici Ateneu Sant Anselm i la Pontificia Universitat Gregoriana (Roma), sobre *El trasfons «irracional» de les raons de la fe*.

Els assistents a les jornades també tindran l'oportunitat de visitar el temple de la Sagrada Família així com el monestir de Montserrat, que acollirà la jornada del 8 de juny. (C.C.)

Missa pels 500 anys de la mort de sant Francesc de Pàola

BARCELONA.— El 28 d'abril passat l'orde monàstic dels Ermitans de Sant Francesc d'Assís, també anomenats frares Mínims o Minimis, van celebrar els 500 anys de la mort del seu fundador, sant Francesc de Pàola (1507). L'eucaristia d'acció de gràcies va ser presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach a la parròquia de Santa Isabel d'Aragó i de Sant Joaquim. El prelat va fer notar que el barri del Guinardó, al qual pertany la parròquia, no pot «escriure la seva història sense comptar amb la presència de l'orde dels Mínims».

Durant l'homília, en el que va ser el quart diumenge de Pasqua, va relatar els fets més destacats de la vida del sant i com «des de jove va decidir seguir Jesucrist duent una vida eremítica». També va instar els feligresos a donar gràcies a Déu amb la celebració de l'Eucaristia «per aquest home, per la seva radicalitat per Déu, per fundar una família religiosa com aquesta que ha perdurat tant de temps».

L'orde va ser creat el 1435 quan Francesc de Pàola, després d'haver es-

tudiat amb els franciscans al convent de Sant Marc Argentano (Cosenza, Itàlia) i haver-se dedicat a una vida solitària, es va referir als seus primers seguidors com a ermitans de sant Francesc d'Assís. El frare mínim es reconeix a ell mateix com a do de Déu, accepta la seva pròpia fragilitat i no té por de ser com és, és a dir, necessitat de perfecció. Així, considera que només qui aprèn a conèixer-se a ell mateix pot tenir una trobada positiva amb els altres, amb la natura i amb Déu.

Foto: Consuelo Clavés

Mons. Martínez Sistach va presidir la celebració de l'aniversari.

Per a l'arquebisbe de Barcelona tornar al barri del Guinardó és sempre un retrobament feliç amb alguns dels seus records més entranyables, tal com va confessar als presents: «Aquí, davant vostre, vénen a mi tants records de tants actes celebrats. Han estat tants els frares mínims que hi han passat i han deixat la seva petjada a les nostres famílies...» Mons. Martínez Sistach és originari del barri del Guinardó i durant uns quants anys va formar part del seu equip sacerdotal. (C.Ch.)

Barcelona

Novetats a la Delegació de Mitjans de Comunicació Social

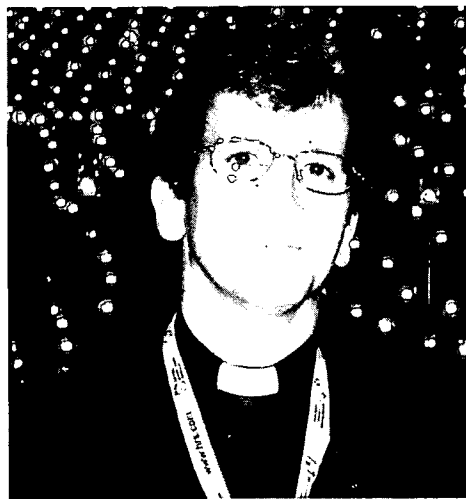
■ Nomenats oficialment els responsables de la pàgina web i del Departament de Cinema

BARCELONA.— Amb motiu de la celebració, el 20 de maig passat, de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va fer públics dos nomenaments que des de fa ja uns quants mesos treballen de valent a la Delegació diocesana de MCS. Mn. Xavier

Pagès, rector de la parròquia de la Medalla Miraculosa de Barcelona, ha estat nomenat responsable de la pàgina web de l'arquebisbat, mentre que Mn. Peio Sánchez, rector de la parròquia del Mont Carmel i director de la Setmana de Cinema Espiritual de Barcelona, ocupa la direcció del Departament de Cinema.

Conscient de la importància que tenen avui dia els *mass media*, Mons. Lluís Martínez Sistach ha enfortit recentment l'equip de col·laboradors de la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social (MCS) amb dues noves incorporacions. Coincidint amb la celebració en tota l'Església de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, s'ha fet públic el nomenament de Mn. Xavier Pagès com a responsable de la web de l'arquebisbat i de Mn. Peio Sánchez com a director del Departament de Cinema. Tots dos col·laboren des de fa temps amb la delegació tot i que no ha estat fins ara que s'han oficialitzat els seus càrrecs.

La web de l'arquebisbat (www.arqbcn.org) ha fet una aposta clara per la utilitat i el pragmatisme. Amb un disseny de pàgina senzill i auster, busca oferir al visitant tot un seguit de propostes amb un primer cop d'ull. «El nostre desig —assegura Mn. Pagès— és que la pàgina web esdevingui un mitjà d'informació a l'abast de tots aquells que vulguin estar al dia de les notícies de la diòcesi i de les diverses realitats diocesanes que hi ha.» Entre els reptes que afronta el responsable de la web hi ha l'impuls de l'eina d'actualització àgil, perquè tant les delegacions, com els arxiprestats, com les parròquies, com els centres de formació... actualitzin la seva pròpia informació directament en l'aparat corresponent dins la web. Tot i que sempre quedaran coses per fer, Mn. Xavier

Mn. Xavier Pagès i Mn. Peio Sánchez, nous col·laboradors de la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social.

Pagès es mostra satisfet pel treball realitzat fins ara i agraeix especialment la creació d'un petit equip de col·laboradors sense el qual no seria possible l'actualització setmanal d'aquest mitjà. Una de les darreres novetats de la pàgina web ha estat la incorporació en vídeo de la glossa setmanal de l'arquebisbe «Paraula i Vida». Aquesta iniciativa ha estat possible gràcies a la col·laboració amb Ràdio Estel i Camineo.info. Les imatges seran també retransmeses en algunes televisions locals i a les webs que ho demanin.

Juntament amb la pàgina web, l'arquebisbat ha decidit també impulsar el

Departament de Cinema vinculat a la Delegació de Mitjans de Comunicació Social. El nomenament oficial de Mn. Peio Sánchez com a responsable respon a aquest desig. Després de la reeixida celebració a Barcelona de tres edicions de la Setmana de Cinema Espiritual, hi ha la voluntat de consolidar un espai diocesà dedicat específicament al cinema i a tot el que estigui relacionat amb el món audiovisual. Com explica Mn. Sánchez, l'objectiu del departament és «aconseguir coordinar totes les realitats que actualment treballen a la diòcesi en aquest àmbit, i que són moltes més de les que ens pensem».

Entre les principals novetats que en-

guany presentarà el Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona hi ha la creació del concurs de curtsmetratges «Curtos amb fons», convocat en col·laboració amb moltes altres institucions eclesials, entre elles la Fundació Missatge Humà i Cristià, Càritas i Mans Unides. S'atorgaran quatre premis: Solidaritat, Cooperació al desenvolupament, Valors espirituals i Joves. També es treballa en l'organització a Barcelona del I Congrés Internacional de Teologia i Cinema, que tindrà lloc del 15 al 17 de novembre amb el títol «Déu en el cinema». S'hi espera la participació de diversos directors de prestigi i d'especialistes internacionals en les relacions entre teologia i cinema. Com ara el mateix Peio Sánchez, que recentment ha presentat a Roma la seva tesi doctoral sobre *La escatologia en el cine contemporáneo (1990-2005)*.

El Departament de Cinema centra els seus esforços en l'organització d'una trobada que comença ja a ser tradicional: la IV Setmana de Cinema Espiritual. Inicialment a Barcelona l'any 2004, enguany tindrà lloc també a les diòcesis de Terrassa, Sant Feliu, Vic, Mallorca, Vitòria, Bilbao, Saragossa, Àvila, Sigüenza-Guadalajara, Toledo i Canàries. La iniciativa, que se celebrarà entre el novembre i el desembre del 2007 tindrà com a lema conjunt «Amics i col·laboradors de Déu». En la línia d'anys anteriors, s'espera comptar amb alguna pel·lícula de preestrena i d'altres que hagin passat desapercebudes en els circuits més comercials. L'objectiu, un any més, serà descobrir i aprofundir en els valors transcendents i espirituals que ens arriben a través del llenguatge cinematogràfic.

Samuel Gutiérrez

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Admissió a ordes de quatre candidats al diaconat

GAVÀ.— Xavier Artigas, Genís Martínez, Manel Duaso i Vicenç Ramon Castells van ser admesos l'11 de maig passat com a candidats al diaconat permanent de la diòcesi de Sant Feliu. La cerimònia d'admissió a ordes va tenir lloc a la parròquia de Sant Pere de Gavà i va ser presidida per Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu. Procedents de Gavà, Vilafranca del Penedès i Sant Vicenç dels Horts, els quatre nous candidats al diaconat van comptar, durant la cerimònia, amb la presència de les seves famílies, i molt particular-

El bisbe Agustí amb els candidats al diaconat i les seves esposes.

ment de les seves esposes, cridades també a tenir un paper fonamental en l'exercici del que serà el seu nou ministeri. (C.C.)

Cloenda del 125è aniversari de les Hospitalàries del Sagrat Cor

MONTSERRAT.— El 5 de juny tindrà lloc a la basílica de Santa Maria de Montserrat la cloenda de 125è aniversari de la fundació de les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús. Una Eucaristia solemne presidida per Mons. Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i concelebrada per diversos bisbes i preveres de les diòcesis catalanes i aragoneses, posarà el colofó final a un aniversari viscut sota el lema «Hospitalitat avui, com ahir i sempre». Són convidats a assistir també a la celebració malalts, col·laboradors, voluntaris i germanes de tots els centres que la congregació hospitalària té a la província de Catalunya i Aragó.

Les Germanes Hospitalàries del Sagrat Cor de Jesús van ser fundades a Ciempozuelos (Madrid) el maig del 1881 per sant Benet Menni, sacerdot de l'orde de Sant Joan de Déu. El seu carisma respon a la crida a exercir la caritat hospitalària i té com a missió apostòlica l'acollida i assistència sanitària de malalts mentals, discapacitats físics i psíquics, així com malalts d'altres patologies. Després de 125 anys, la congregació és actualment present a 24 països de quatre continents. (C.C.)

La trobada ecumènica «Junts per Europa» obre noves perspectives sobre el futur del continent

Una nova cultura, la cultura de la comunió

«Amb els vostres moviments, doneu un rostre a la unitat d'Europa.» Són paraules de la cancellera alemanya, Angela Merkel, entre els molts missatges arribats als responsables de la manifestació ecumènica internacional «Junts per Europa». En la seva segona edició, la trobada ecumènica ha tornat a ser un èxit aclaparador. El 12 de

STUTTGART 12. MAI 2007

maig passat gairebé 8.000 persones procedents de 250 moviments i comunitats de diferents Esglésies del vell continent (catòlics, ortodoxos, evangèlics, anglicans...) van omplir de gom a gom el Palau d'esports Hans-Martin Schleyer de Stuttgart (Alemanya), en connexió per via satèl·lit amb trobades paral·leles a 60 ciutats d'Europa.

El rostre que d'Europa ha sorgit a Stuttgart té els trets d'una nova cultura: la cultura de la comunió. És una cultura que neix dels «carismes, dons gratuïts de Déu» que han suscitat aquestes noves realitats cristianes. Està ben expressada en la solemne declaració final de compromís, llegida pels joves: «Els carismes que hem rebut ens empenyen per la via de la fraternitat i de la comunió com a profunda vocació europea.» Una via començada ja fa uns anys, el 1999, i que va viure una etapa significativa en la primera edició d'aquesta manifestació ecumènica, el 2004. És un camí que s'eixampla i arriba a un nombre cada vegada més gran de moviments d'Esglésies i de països.

Com es va deixar sentir diverses vegades a Stuttgart, en una Europa amb risc d'escepticisme, de paràlisi pel ressorgiment dels nacionalismes, moviments i comunitats cristianes tenen «la consciència que les diversitats pròpies representen una riquesa i no un motiu de por o de separació». Són també paraules del missatge i poden «esdevenir un signe d'esperança» per al continent. És sobre la base d'aquesta comunió que, junts, els moviments, en la declaració final, diuen «sí a la defensa de la vida en tots els seus estadis; sí a la família lligada per un pacte indissoluble d'amor entre home i dona; sí a la creació amb la defensa de l'ambient; sí a una economia solidària, a la solidaritat amb pobres i marginats, al desenvolupament dels països desfavorits i en particular a l'Àfrica; sí a la pau amb la mediació en els conflictes, sí a les ciutats per tal que siguin llocs de solidaritat i acollida, obertes a les diverses cultures».

Testimonis de l'Evangeli viscut

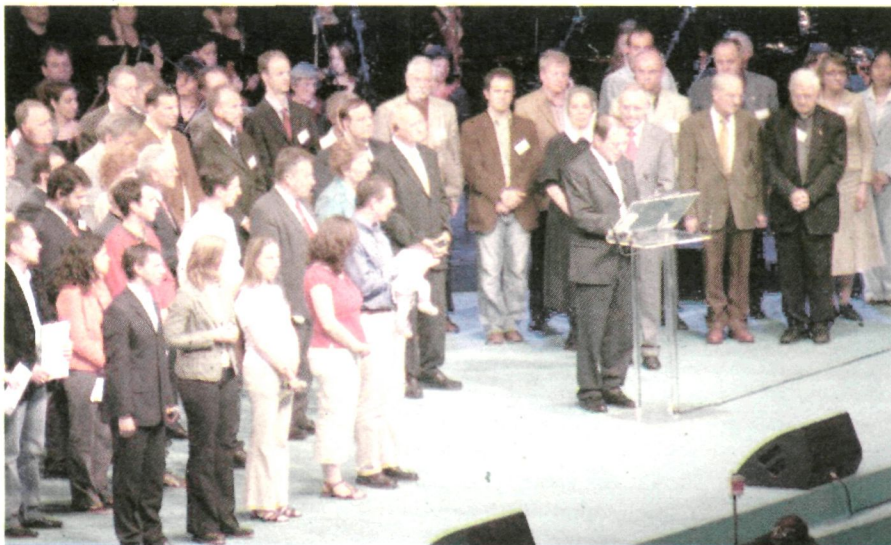
No són només punts programàtics, sinó la indicació d'un nou desenvolupament de tot allò que ja s'ha viscut als diversos països d'Europa. Durant la trobada una sèrie d'històries personals i d'iniciatives en aquests àmbits van posar de manifest la força de renovació de l'Evangeli viscut. *Família*, es pot ressorgir de les inevitables crisis de parella anant a buscar en Déu la font de l'amor, com en van donar testimoni el matrimoni Volpini dels Equips Notre Dame. *Economia*, el projecte d'Economia de Comunió, dels Focolars, porta a una gestió de les empreses que no sols destinen part dels beneficis als indigents sinó que posen també remei a la indigència, no menys greu, de relacions autèntiques en el món del treball. *Justícia i pau*, Europa té un deute amb l'Àfrica. N'ha pres consciència ja

La trobada va aplegar 8.000 persones.

Van participar membres de 250 moviments i comunitats eclesials.

El manifest final advoca per la via de la comunió.

fa 50 anys, en el moment del naixement del procés d'unificació. Colpidores les experiències de la Comunitat de Sant Egidí a l'Àfrica als fronts de la sida, de l'educació i de les mediacions en favor de la pau. *Ciutat*, en la jungla de les grans aglomeracions urbanes, es produeixen oasis d'humanitat. Entre moltes iniciatives, les escoles de pau de l'Ymca, en contra de l'assetjament i de la violència. Al barri de Munic, on involucren més de 1.000 joves, es registra l'índex de violència més baix de la ciutat.

En la declaració final, hi era també present el «sí a la col·laboració amb les institucions, amb les forces socials i polítiques». Aquesta perspectiva s'ha obert, concretament, en el diàleg amb el president Romano Prodi i amb Jacques Barrot, vicepresident de la Comissió europea. Va ser profunda la sintonia amb el projecte d'Europa propugnat per tots dos. Prodi va indicar «quatre paraules que estem cridats a lliurar a Europa: unitat, fraternitat, reconciliació i pau». Pel que fa a la família, va parlar de la necessitat de «polítiques valentes», polítiques que «sàpiguen unir i no dividir, sense les quals, el teixit profund d'Europa corre el risc de perdre's».

Alhora, Barrot plantejava la fita de la unitat europea com una etapa i un model per a altres continents i per a formes de govern de la comunitat mundial. Una empresa àrdua. Però, precisament en l'Evangeli, joves, famílies, professionals i obrers, polítics i homes de cultura dels diferents moviments eclesials troben la «força dinamitzadora». Davant la pregunta de molts: «A qui, on anirem?», com va dir el pastor evangèlic Ulrich Parazany, d'Alemanya, repeteixen a Jesús: «Sols Tu tens paraules de vida eterna.» «En una societat fragmentada per l'individualisme», afegeixen, és Ell qui mitjançant l'Esperit Sant reuneix tots i en fa una comunitat, el poble de Déu.

«Passió per la unitat»

Andrea Riccardi, fundador de la Comunitat de Sant Egidí, va parlar d'aquest poble com a «poble profètic per Europa», que ho serà si «beu de la Paraula de Déu i no de la xerrameca dels debats, de la cridòria i de la buidor». Un poble que introdueix en el continent «un corrent vital», «un corrent de passió per la unitat» que «mira amb amor el germà», els més pobres, que «arrossegui rigideses i fronteres» més enllà dels seus confins, obrint-se a l'Àfrica, «on més dels dos terços estan exclosos del benestar», i a tot el món.

Aquest corrent té la seva font en el misteri de Jesús, que, en la creu, llança el crit de l'abandó. Aquest va ser el missatge de Chiara Lubich, fundadora del Moviment dels Focolars, llegit per una de les seves primeres companyes. Reconeixent-lo i estimant-lo en tots els rostres del dolor, «podem recollir el crit de la humanitat d'avui i pel seu crit, que ha redimit tot, crear al nostre voltant la societat renovada que el món espera».

La manifestació ecumènica «Junts per Europa» vol respondre a les expectatives de l'Església. El papa Benet XVI, en un missatge signat pel secretari d'Estat, el cardenal Tarcisio Bertone, desitjava que la iniciativa «reforci el desig de comunió» que anima aquestes realitats eclesials i «contribueixi a fondre prejudicis, a superar nacionalismes i barreres històriques i empenyi a comprometre's perquè no minvi en l'Europa dels temps postmoderns, la dimensió espiritual». El patriarca ecumènic de Constantinopla, Bartolomé I, augurava «signes manifestos de la resurrecció» per «enriquir Europa del sentit autèntic de la vida», mentre l'arquebisbe de Canterbury, Rowan Williams, primate de l'Església d'Anglaterra, indicava, entre els més grans desafiaments per a Europa, «l'estabilitat espiritual» i la recerca «d'un centre de visió comuna des del qual esguardar el continent».

Amb aquesta multitudinària manifestació de les Esglésies europees neix una nova consciència de responsabilitat que moviments i comunitats adverteixen ara. Ja està en estudi quines seran les pròximes etapes d'aquest camí. Mentrestant, el ressò de Stuttgart arribarà en les pròximes setmanes a altres ciutats d'Europa: s'estan preparant 58 trobades.

Amparo Gómez

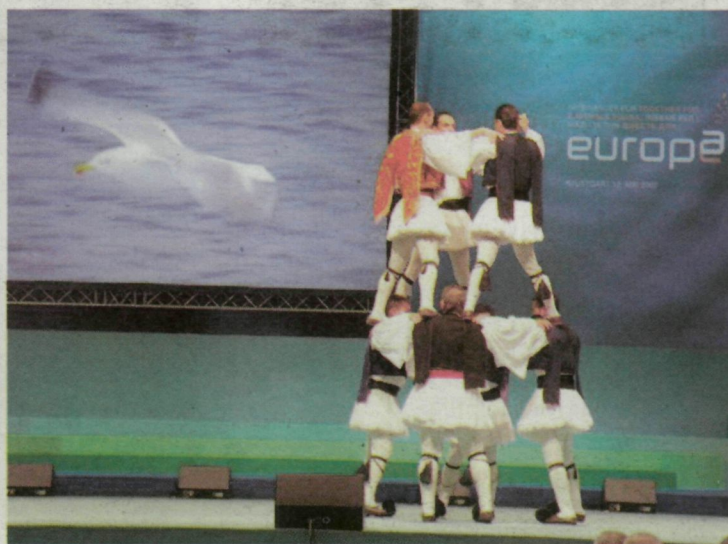
Fotos: «Junts per Europa»

L'acte va tenir lloc al palau d'esports Hans-Martin Schleyer de Stuttgart.

El cardenal Kasper va ser el màxim representant de l'Església catòlica.

La trobada va comptar amb diverses actuacions musicals i artístiques.

Trobada a Barcelona

Un centenar de persones es van aplegar el 13 de maig al col·legi Mare de Déu del Roser de Barcelona en un clima de profunda estima recíproca i de gran harmonia entre els diversos moviments presents: Schonstatt, Camí Neocatecumenal, Adsis, Regnum Christi, Comunitat de Sant Egidí i Renovació Carismàtica.

Va intervenir Mn. Jaume Aymar, delegat episcopal de l'Apostolat Seglar, que en la seva ponència va animar a fer visible aquesta xarxa de compromís solidari i fraternal i a portar l'anunci de l'Evangeli en una ciutat cada cop més multicultural i, per tant, més multireligiosa. Va valorar positivament esdeveniments com aquest, perquè, segons ell, «l'important no és tant fer moltes coses, o grans, sinó fer-les en la direcció justa».

Entre els participants a Barcelona s'apreciava la consciència que la presència cristiana, en

tota la seva multiplicitat, constitueix una realitat en la societat actual que pot contribuir a donar-li una ànima i un rostre més humà.

TESTIMONI

«Esperança i convicció que alguna cosa està canviant»

La sensació que ens hem endut de la nostra estada a la trobada «Junts per Europa» ha estat una enorme pau i esperança. Esperança i convicció que alguna cosa estava canviant, nosaltres n'érem testimonis i, a la vegada, actors d'aquest canvi.

Les diferents denominacions cristianes, els més de 250 moviments allà presents, mirant tots cap a un destí comú, buscant junts el camí per resoldre els gran problemes actuals de la família, la convivència a la ciutat, el treball, el medi ambient, la integració de la immigració..., des d'un punt de mira fixat en el Crist, en les arrels cristianes, basat en l'amor i el respecte per l'altre. En els intervals, amb la gent asseguda davant o darrere et posaves a parlar i veies amb alegria que, tot i sent molt diferents, volíem el mateix i érem capaços d'escoltar i trobar allò de bo que tenia cadascú i com allò que vivia a podia ser aplicable al que podia viure l'altre.

Les experiències que es van exposar abastaven tots els àmbits, de manera que senties dins teu: «Això m'ho puc aplicar a mi, jo puc, en la meua vida viure això, així és com jo vull viure també...» I constatarem, amb sorpresa, que catòlics, evangèlics, ortodoxos..., tots tenim exemples a seguir; que, en el fons seguim l'únic exemple: Jesús crucificat i abandonat que en el seu crit des de la creu, s'encomana al Pare i ens dona a nosaltres Maria, mare, perquè l'acollim a casa, al nostre cor i siguem Ella.

D'altra banda, va ser destacable la presència de les autoritats eclesials, bisbes, cardenals, caps de l'església ortodoxa, anglicana... També la implicació d'alguns polítics i la presència dels fundadors de diversos dels moviments presents. Tot això donava solidesa a la trobada, i demostrava que no era solament una «concentració del poble» sinó que els seus dirigents recolzaven el desig d'unitat i de reconciliació que el poble, des de baix, els reclama i que volen trobar el camí per fer-lo realitat.

Es va presentar també el «projecte Àfrica», que interpel·lava tots els presents i tot Europa perquè no s'oblidi que té un veí, Àfrica, que pateix i que ens necessita per tirar endavant; que el Crist no pot tenir un membre del seu cos en aquest estat i que tots hem de pensar com fer per actuar.

L'ambient d'alegria i festa que «es flairava» en l'ambient era un Jesús enmig viu i esclatant.

Isabel Vaello i Quim Figa

Solsona

Emotiu comiat a Mn. Genís Pallarès

■ La parròquia de Freixinet va dir adéu al seu estimat rector

SOLSONA.— La catedral de Solsona es va omplir a vessar la tarda del dimecres 1 de maig per acollir el funeral de Mn. Genís Pallarès i Santaaulària, que havia mort a Solsona el dia abans.

Tot i que el bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria, i el vicari general, Mn. Antoni Quesada, no hi van poder assistir perquè es trobaven de viatge a Roma, la catedral basílica de Solsona va aplegar la pràctica totalitat dels preveres de la diòcesi, especialment de l'arxiprestat del Cardener, de Solsona i l'entorn, així com familiars i la gent de Freixinet, Su, Cardona, Solsona i la comunitat de religioses del Seminari que acollien els darrers temps Mn. Genís. La celebració va ser presidida per Mn. Guixé, rector de Cardona, i en l'homilia va subratllar les qualitats de Mn. Genís, que havia viscut «una vida senzilla, sense càrrecs importants» però que «ha tingut la virtut de fer la feina bé i ser fidel».

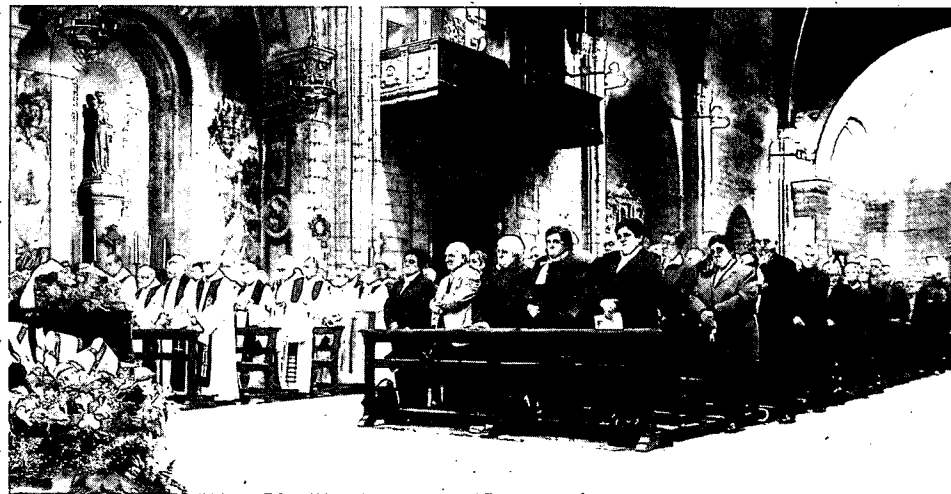
Mn. Genís va ser «un home fidel als seus principis», va destacar Mn. Guixé, que va recordar el seu pas a Cardona com a professor de llatí i de català, «fidelitat a allò que perdura, el llatí, i fidelitat al país, el català».

Mn. Genís va néixer a Freixinet de Riner el 1931.

Un altre detall de la vida de Mn. Genís i que va recordar Mn. Guixé va ser que tot i ser un home seriós, en canvi «tènia una gran complicitat amb el jovent. Saber captar la simpatia de la mainada i el jovent era molt propi d'ell».

En les pregàries, i a la part final de la cerimònia, els joves de Freixinet van dedicar unes paraules al seu rector, i el van recordar en nom dels escolans de la parròquia, amb qui havien compartit moltes celebracions i estones.

La catedral de Solsona va acollir els funerals.

Breu biografia de Mn. Genís

Mn. Genís Pallarès i Santaaulària va néixer a Freixinet de Riner, el 24 de desembre del 1931. El va ordenar sacerdot el bisbe Tarancón el 18 de juliol del 1954 i el mateix any el van nomenar vicari de Torà. El 1956 se li encarrega també la parròquia de Cellers. L'any 1957 és regent de Su i encarregat de Sant Just d'Ardèvol. El 1964 és nomenat capellà de la colònia minera Arqués de Cardona. L'any 1982 se'l no-

mena rector de Freixinet i oficial de Secretaria de la Cúria. L'any 2005 es retira a la residència del Seminari però segueix portant la parròquia de Freixinet.

El dia 30 d'abril se'n va a la casa del Pare i l'1 de maig es fan els funerals a la catedral de Solsona i és enterrat al cementiri de Freixinet tal com ell havia deixat escrit en les seves últimes voluntats. Descansi en pau.

Ramon Estany

Èxit de participació en el XXII Concurs Bíblic

SOLSONA.— El dissabte 5 de maig al Col·legi Arrels Secundària tenia lloc el lliurament de premis per la diòcesi de Solsona de la XXII edició del concurs bíblic que amb el tema «Maria, fe i testimoni» ha organitzat la Federació de Cristians de Catalunya Grup Avant de Terrassa.

En l'acte, que es va iniciar a les onze del matí amb la presència del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria, i una nombrosa representació de les escoles i alumnes participants i guanyadors, els representants de la Federació de Cristians de Catalunya van destacar positivament la nombrosa participació, alhora que ha estat de molt nivell. En concret, van subratllar la participació de l'alumnat solsoní, 2.215 participants, pertanyents a 47 centres educatius.

Un cop repartits els premis, com a cloenda, el bisbe va valorar com un bon símptoma «que tinguem necessitat de conèixer la paraula de Déu i interès per

llegir-la, i sobretot per viure-la», perquè la paraula de Déu «no ens pot deixar indiferents». El bisbe Traserria va ressaltar que «no deixa de ser sorprenent que tantes persones participin en aquest concurs» i que la gràcia del concurs és «proposar una cosa tan interessant com la història de la salvació, la vida de Jesús i el desenvolupament del cristianisme a la història».

El bisbe de Solsona va subratllar que l'interès que pot tenir el contingut de la Bíblia «sempre resulta nou i interessant» ja que presentar la figura de Jesús avui és important perquè per a nosaltres Jesús «és un model de vida i si l'escola ha de pretendre formar integralment els alumnes, no hi pot mancar la dimensió transcendent».

Finalment, Mons. Traserria va agrair a la Federació de Joves Cristians de Catalunya l'organització i la va exhortar a perseverar en el concurs, per tal que l'any vinent hi hagi encara més participants. (R.E.)

Foto: Ramon Estany

Els premiats juntament amb el bisbe Traserria.

VIC

Processó de la Mare de Déu de Fàtima a Igualada

IGUALADA.— El cap de setmana del 12 i 13 de maig, el barri de Fàtima d'Igualada va celebrar tot un seguit d'actes religiosos en honor de la Mare de Déu de Fàtima, en ocasió de la seva festivitat. El diumenge a la tarda, just el dia en què es complien 90 anys de les aparicions de la Verge a Portugal, es va organitzar una processó familiar que va recórrer els carrers del barri. La imatge, portada exclusivament per dones, va fer diverses parades en algunes llars ornades amb motius decoratius per visitar els malalts i ancians del barri. (X.B.)

Material informàtic per a una escola de Burundi

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ.— Cinc palets amb material informàtic contenint una cinquantena d'ordinadors d'ocasió van ser enviats cap a Burundi en la campanya 2007 de Càritas de Sant Hipòlit, Vinyoles i Orís. El material, empaquetat i embalat en cinc grans farcells, permetrà equipar l'aula d'informàtica de l'escola de secundària i de formació professional de Kiryama, a Burundi. Es tracta d'una escola diocesana de formació professional única per a una població de cinc-cents mil habitants i que dona servei directe a un miler de joves que volen preparar-se un futur millor.

La recollida de material i el seu enviament han estat possible gràcies a la col·laboració inestimable dels membres de l'AMPA de l'escola parroquial dels Sagrats Cors de Sant Hipòlit mateix, que recentment ha renovat el seu mate-

rial. Els palets, un cop embalats, seran transportats fins a Anvers, a Bèlgica, on en contacte amb una ONG acabaran d'omplir un contenidor amb material divers. Un cop el contenidor tancat i embarcat, trigarà dos mesos fins a arribar a la seva destinació al centre de l'Àfrica. (C.C.)

Tarragona

Reconeixement civil a l'aportació de l'Església

TARRAGONA.— Un cop més l'Ajuntament de Tarragona ha distingit amb la medalla de la ciutat, en la seva categoria d'argent, institucions i entitats eclesials. Aquest cop han estat guardonades les parròquies de Sant Josep Obrer del barri de Torreforta, i la de Sant Pere Apòstol del Serrallo, a més de les confraries de la reial i venerable congregació de la Puríssima Sang de Nostre Senyor Jesucrist i la congregació de la Mare de Déu de la Soledat.

L'acte del lliurament de medalles va tenir lloc el divendres 4 de maig al saló de sessions del palau municipal de Tarragona, presidit pel l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal. Com és habitual, el tinent d'alcalde de l'Ajuntament, Albert Vallvé, va donar lectura a les motivacions que havia tingut el consistori per atorgar, per unanimitat, les distincions.

Mn. Miquel Barbarà, vicari general de l'arquebisbat i prefecte de la Sang, va agrair amb amenes paraules la distinció que havien rebut totes dues confraries, de les quals en va

L'alcalde de Tarragona amb els guardonats.

glossar breument la història, tot fent referència també a les intencions de futur. Per la seva part, el P. Josep Miquel Esteban Font, s.j., rector de Sant Josep Obrer de Torreforta, va expressar el seu agraïment per la distinció, que la va acceptar «com a signe encoratjador per continuar en la tasca confiada». També Mn. Josep M. Ferré Castelló va dirigir unes paraules, amb tocs de bon

humor, d'agraïment per la medalla.

Joan Miquel Nadal va tancar l'acte amb un discurs curull de vivències personals en el qual va demanar a les institucions honorades «continuar treballant per la ciutat en uns temps que s'auguren difícils», i les va esperar a mantenir viu l'esperit tarragoní.

Joan Boronat

Reus acollirà un homenatge a Mn. Jaume Ciurana

REUS.— El proper divendres dia 8 de juny Vida Creixent de l'arxiprestat de Reus així com de la resta d'arxiprestats i de la diòcesis de Tarragona retrà un homenatge al seu consiliari, Mn. Jaume Ciurana.

Cal recordar que Mn. Jaume Ciurana Sans va néixer a Arbeca el 1911 i va ser ordenat sacerdot el 1934, per tant compleix 73 anys d'ordenació sacerdotal. Va ser fundador de l'escola d'enologia del Priorat i va ser director del complex educatiu Sant Pau Priorat, on va deixar una gran empremta social.

Mn. Jaume Ciurana ha exercit el sacerdoci a Reus durant 34 anys. La parròquia de Crist Rei acollirà l'homenatge, en el qual és previst que participin més de tres-centes persones. (C.C.)

Es restaura el campanar de l'església de Masllorenç

MASLLORENÇ.— S'han iniciat les obres de restauració del campanar de l'església parroquial de Sant Ramon de Penyaforat del poble de Masllorenç, de la comarca del Baix Penedès, treballs que inclouen, a més, el sanejament del mur lateral de la mateixa església, amb un pressupost d'execució que ronda els 300.000 euros.

La iniciativa ha estat impulsada per la parròquia i l'Ajuntament de la localitat, que compten amb la col·laboració de les famílies del poble i d'altres de residents de fora vila, així com del suport de la Diputació de Tarragona, que ha facilitat els seus serveis (redacció del projecte i direcció facultativa de l'obra) i, com també ho fa l'arquebisbat, hi aporta una subvenció. Els ciutadans de Masllorenç valoren molt positivament l'escomesa restauradora del campanar, signe d'identitat de la vila, una obra d'altra banda força necessària a causa del perill que suposava per a les persones la possibilitat de desprendiment de materials de l'edifici, en evident mal estat.

Del projecte, se'n va fer una presentació pública el dia 10 d'abril, en el decurs de la qual Rafael Miquel, historiador de la vila, va presentar la història del campanar i característiques de l'edifici abans de la restauració duta a terme ara fa trenta anys. Per la seva part, l'alcalde de Masllorenç, Rafel Güell, amb la projecció d'unes fotografies va donar una visió de l'estat de degradació que ha patit l'edifici, per donar pas després a les explicacions de Roser Galceran, gerent de l'empresa adjudicatària de les obres, sobre el procés, les tècniques i els materials a emprar en la restauració que ja es troba en marxa. Finalment el rector, Mn. Joaquim Claver, va informar de la tasca feta per la comissió gestora durant els quinze darrers mesos, així com de les previsions pressupostàries i de finançament del projecte. (J.B.)

La parròquia de Sant Pere de Torredembarra ja té la Moreneta

TORREDEMBARRA.— Des del dia 27 d'abril la parròquia de Sant Pere de Torredembarra ja compta amb una imatge de la Mare de Déu de Montserrat, fet que ve a culminar el desig de molts fidels i que ha fet possible tota la comunitat.

Cal ressaltar que la imatge de la Moreneta va ser beneïda a la basílica de Montserrat pel pare abat Josep Maria Soler, durant la celebració de les vespres del dia 26, vigília de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, davant la presència d'un bon grup de torrenques i torrencs, que després van participar en la Vetlla de Santa Maria.

L'endemà, festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, la imatge beneïda va ser exposada a l'atri de la residència Pere

Badia de Torredembarra i, a la tarda va ser traslladada a la capella, on les Filles de la Caritat van celebrar el res del Rosari i les vespres. Al capvespre la imatge de la Mare de Déu de Montserrat va sortir, camí de la parròquia, acompanyada dels gegants i la mulasseta de Torredembarra, i pels nens i nenes vestits de catalanets. La comitiva es deturà a la plaça de la Vila, on es va fer la rebuda oficial de la imatge, per part de l'alcalde, Manuel Jiménez i del rector Mn. Joan Cañas, moment en què la colla castellera Nois de la Torre va aixecar un pilar i els gegants van fer una ballada d'honor.

Seguidament la imatge va ser conduïda en processó fins a l'església parroquial, acompanyada pel toc de les campanes i l'esclafit de coets, que anunciaven a tot el

poble l'entrada de la Mare de Déu a l'església. La rebuda a l'interior del temple va ser apoteòsica i molt emotiva, i va donar pas a la celebració de l'eucaristia de la diada. La missa va estar acompanyada pels cants de la coral Santa Rosalia. Finalment es va produir un dels moments més emotius de la celebració: la ballada de la sardana *La Moreneta* a l'entorn de l'altar i de la imatge de la Mare de Déu, per part de l'agrupació sardanista l'Antina. El cant del *Virolai* i el besamans va posar punt final a la celebració litúrgica. La festa, però va continuar al carrer, amb una ballada de sardanes a la placeta de l'església, per ardonar una jornada històrica per a la parròquia de Sant Pere i pel poble de Torredembarra. (J.B.)

Els infants i les famílies celebren els 700 anys de la parròquia del Vendrell

EL VENDRELL.— El dissabte dia 12 de maig va ser l'escollit per festejar els 700 anys de la creació de l'església parroquial de Sant Salvador del Vendrell, aquest cop per infants, adolescents i les seves famílies. Tot va començar a les sis de la tarda amb un berenar, acompanyat d'espectacle de màgia i il·lusionisme, al mateix temps que es van fer públiques les conclusions d'un qüestionari sobre la parròquia, amb obsequi per a tots els qui el van respondre.

El grup musical Clau de Sol va ser l'encarregat d'animar la festa. Al capvespre va tenir lloc una cercavila des del Casal Familiar a l'església, on es va celebrar la missa d'acció de gràcies, celebrada pel rector, Mn. Josep Maria Barenys, amb música de guitarres i

bateria i la participació dels infants de la catequesi. En el moment de l'homilia, una cadena humana va passar en relleus una torxa encesa des del ciri pasqual situat a mitja església fins a l'altar major, tot expressant la fe que de generació en generació s'ha transmès durant més de 700 anys al Vendrell.

Al final de la missa va arribar la sorpresa: un pastís gegant d'aniversari de la parròquia amb espelmes, en forma de 700, que els nens i les nenes van bufar mentre es cantava l'himne de l'aniversari. Una cadena humana va abraçar el perímetre exterior de l'església i després, a la plaça Vella, va haver-hi una pluja de globus i de caramels, amb obsequi d'un fetallable de l'àngel del campanar com a record entre els participants. (J.B.)

La cercavila va recórrer els carrers del poble.

Tarraconense

Reunió n. 183 de la Conferència Episcopal Tarraconense

■ Els bisbes volen conscienciar la societat de l'aportació social que fa l'Església

TARRAGONA.— Els dies 15 i 16 de maig va tenir lloc la reunió n. 183 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto, a Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir tots els seus membres.

Els bisbes, en començar, van expressar els millors desigs a Mons. Xavier Salinas, bisbe de Tortosa, nomenat per la Santa Seu administrador apostòlic de la diòcesi de Lleida, i van trametre a Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe emèrit de Lleida, l'agraïment pel seu treball i dedicació, tant a la seva diòcesi com al conjunt de la Tarraconense. Així mateix, van renovar el condol a Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, pel recent traspàs de la seva mare.

Amb la presència de Mn. Josep Masdén, delegat diocesà de Joventut de Tarragona i coordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de Joventut (SIJ), els bisbes van enllestir la preparació de l'Aplec de l'Esperit, la trobada interdiocesana de joves que tenia lloc a Tarragona el dissabte

26 de maig, vigília de la festa de Pentecosta.

L'Aplec, que se celebra periòdicament des de l'any 1982, tenia enguany el lema «Marcats per l'Esperit» i esperava reunir uns 5.000 joves cristians provinents de les tretze diòcesis de Catalunya i les Balears. Quatre eixos temàtics —persona, societat, Església i evangelització— i setze subtemes van servir per a la preparació de l'Aplec i a l'entorn d'ells s'organitzava la jornada, la qual va comptar amb un espai-fòrum central, un espai d'espiritualitat, una fira d'entitats i l'actuació de grups musicals amb missatge explícitament cristià. La celebració de l'Eucaristia i el missatge d'enviament, lliurat pels bisbes als joves, posava punt final a l'Aplec.

Tota la informació amb relació a

l'Aplec es pot obtenir al web www.aplecesperit07.cat i també al web del SIJ, www.jovesij.com/

Mons. Traserra, delegat de la CET per als afers econòmics, i els delegats diocesans d'Economia de Tarragona, Mn. Joaquim Fortuny, i de Barcelona, Mn. Antoni Matabosch, acompanyats de Dídac Bertran, delegat diocesà de MCS de Tarragona, en representació del Secretariat Interdiocesà de MCS, i del periodista Òscar Bardají, van presentar als bisbes dos projectes informatius per donar a conèixer més adequadament tot el treball que fa l'Església a Catalunya i per promoure'n l'autofinançament.

Els bisbes van estudiar els projectes, hi van donar el seu vistiplau i van subratllar la necessitat que tothom es conscienciï de l'aportació social que fa l'Església, a fi de donar-li més

suport econòmic, no només per mitjà de la declaració de la renda —marcant la casella corresponent—, sinó també amb altres aportacions.

La litúrgia i els seus diversos aspectes van ser tractats àmpliament pels bisbes amb els delegats diocesans d'aquest àmbit: Mn. Lluís Prat, de Solsona i coordinador de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia; Mn. Josep Urdeix, de Barcelona i president del Centre de Pastoral Litúrgica; Mn. Joan Baburés, de Girona; Mn. Xavier Aymerich, de Sant Feliu de Llobregat; Mn. Rafael Serra, de Tarragona; Mn. Manuel Coronado, de Terrassa; Mn. Pasqual Centelles, de Tortosa; Mn. Xavier Parés, d'Urgell i Mn. Narcís Riba, de Vic.

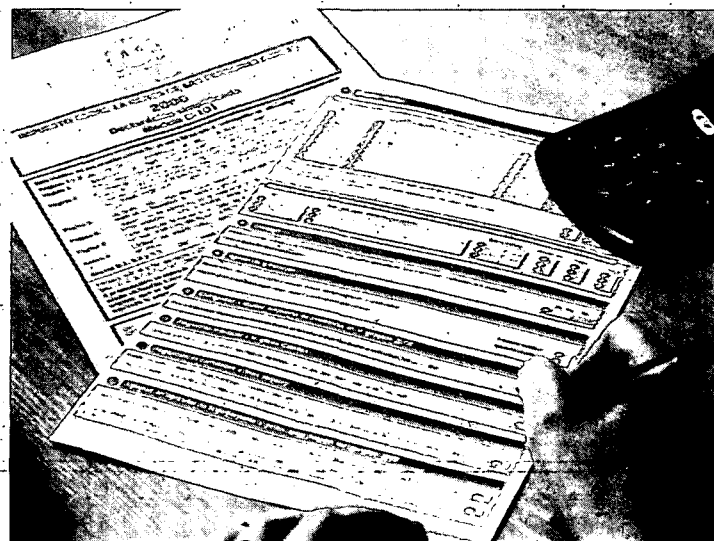
Mons. Vives, bisbe d'Urgell i delegat de la CET per a la Litúrgia, va informar de la seva recent visita a la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, on els seus responsables van valorar positivament la labor conjunta que s'està duent a terme a les diòcesis catalanes.

Els treballs preparatoris de la tercera edició en llengua catalana del Missal Romà, la nova edició dels quatre volums de la Litúrgia de les Hores i la del Martirologi, així com la dels calendaris litúrgics diocesans, van ser alguns dels temes tractats en la reunió.

Els bisbes van acordar atorgar una subvenció per a la publicació de la traducció del Nou Testament al català, traducció feta per Josep Melcior Prat al segle XIX. Aquest text serà el volum n. 38 de la col·lecció *Corpus Biblicum Catalanicum*, auspiciada per l'Associació Bíblica de

Catalunya.

Mons. Pujol va informar els bisbes de les activitats del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió, entre les quals es compta la posada en marxa d'una pàgina web pròpia (www.religio.cat) i l'organització de la primera Jornada de Mestres i Professors de Religió Catòlica, que el mes de març passat en va aplegar més de quatre-cents, tant de l'ensenyament públic com del d'iniciativa social.

Els bisbes conviden a marcar la casella corresponent a l'Església.

Els bisbes recorden una vegada més la importància de l'assignatura de religió per a la formació integral de la persona i la conveniència que els pares la demanin per als fills, tant en l'ensenyament primari com en el secundari.

En l'àmbit catequètic, Mons. Salinas va informar de les activitats del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Balears (SIC), i en especial de les VI Jornades interdiocesanes de Catequesi, que se celebraran a Vic els dies 2, 3 i 4 de juliol, amb el tema *La pedagogia de la Iniciació cristiana, als deu anys de la publicació del «Directori general per a la Catequesi»*. En seran ponents el professor Luciano Meddi, de la Universitat Urbana, de Roma; Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, i Mn. Enric Termes, delegat diocesà de Barcelona i membre del SIC.

Mons. Pujol, havent escoltat el parer dels bisbes de la CET, va confirmar l'elecció d'Estrella Segura i López, de Tarragona, com a nova presidenta de la Coordinació Catalana de Colònies i Clubs d'Esplai.

A petició de Mons. Saiz, bisbe delegat de la CET per a l'Apostolat Seglar, i per promoure més adequadament aquest àmbit en les diòcesis catalanes, els bisbes van constituir la Comissió interdiocesana d'Apostolat Seglar, integrada pels corresponents delegats diocesans.

Finalment, els bisbes van designar Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, com a nou delegat de la CET per a la Pastoral de la Salut, en substitució de Mons. Ciuraneta. (C.C.)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Girona

El bisbe rep una imatge llegada per la poetessa Montserrat Vayreda

GIRONA.— En el decurs d'un senzill acte que va tenir lloc a la seu de la Cúria diocesana, el bisbe de Girona, Mons. Carles Soler, va rebre el llegat d'una imatge d'alabastre de la Mare de Déu del Roser que pertanyia a la poetessa figuerenca Montserrat Vayreda i Trullol, recentment traspassada i que testamentàriament va disposar que s'integrés en el patrimoni artístic del bisbat.

Van fer el lliurament els nebots hereus principals de Montserrat Vayreda i també hi era present Montserrat Perxès, amiga íntima i col·laboradora de l'artista desapareguda. Van explicar que aquesta imatge presidia el dormitori de Montserrat Vayreda i que possiblement el material procedia de l'explotació de Beuda, a la comarca de la Garrotxa. És d'estil gòtic tardà o d'inicis del barroc.

En rebre el llegat, Mons. Carles Soler va dir: «No sols la tindrem i l'estimarem, sinó que també farem el que calgui

Mons. Carles Soler va rebre la imatge de la Mare de Déu del Roser.

perquè es mantingui com a peça de devoció.» El bisbe va explicar que un dipòsit legítim al Museu Diocesà podria fer perdre aquest sentit de pregària que mentre va viure la poetessa havia tingut i, en conseqüència, va dir que caldrà situar aquesta bonica imatge en un lloc on mantingui aquest sentit.

El prelat va voler agrair als membres de la família Vayreda el gest de complir

personalment aquesta darrera voluntat de la seva tia que, amb la seva obra poètica i la seva actitud personal, va donar testimoni de la solidesa de la seva fe. A l'acte també hi eren presents el provicari general de la diòcesi, Mn. Joan Naspleda, i la directora del Museu Diocesà, Maria Rosa Ferrer.

Víctor Gay

II Trobada d'Equips Parroquials de Pastoral de la Salut

GIRONA.— El dissabte 5 de maig va tenir lloc al Seminari diocesà de Girona la II Trobada d'Equips Parroquials de Pastoral de la Salut. Mn. Lluís Suñer, vicari general de la diòcesi, va ajudar a reflexionar sobre la tasca pastoral que fan els equips. Ser presència de la missió guaridora de la parròquia inspirada en la missió evangelitzadora del Crist. «Jesús anava i venia per tots els pobles i poblets, ensenyant a les sinagogues i proclamant la Bona Nova del Regne i guarint tota mena de malalties i de xacres» (Mt 9,35). Mn. Lluís Suñer es va fer ressò del que el papa Benet XVI diu a la seva encíclica *Deus caritas est*, quan ens convida a tenir en compte que ens cal formar-nos; una «formació del cor» que ens ajudi a exercir la humanitat. Ens recordava que som enviats per la comunitat parroquial per portar l'escalf de la comunitat allí on hi ha sofriment.

Com a reptes de cara al futur es van plantejar el fet de continuar treballant perquè en cada parròquia o agrupació de parròquies hi hagi un equip que treballi en aquest camp sensibilitzant la comunitat cristiana a integrar el malalt en la comunitat parroquial com a membre actiu i insistir en la formació dels membres dels diferents equips, prenent consciència de la riquesa del sagrament de la Unció dels Malalts. (C.C.)

LOUIS CATTIAUX

EL MISSATGE RETROBAT

o el rellotge de la nit i el dia de Déu

*Els Savis
no inventen res,
només tornen
a posar els homes
en la via
de la llum
i de l'amor
que mena
fins a Déu.*

Claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 062 • Fax 933 174 830
editorial@claret.es • www.claret.es

DECLARACIÓ DE RENDA

Cognoms i nom o nom social		Número	Municipi	Pro
A l'Església catòlica		Assignació de quantitat		
9 per 100 de la quota		Si voleu que es destini un 0,5239 per		
c de l'Església catòlica, marqueu		(organitzacions no governamentals d'ac		
		per dur a terme programes socials), ma		
		(Aquesta opció és independent i comp		
mentaria		• Data i signatura de la declaració		
mentaria d'una altra		Lloc i data:		

AQUEST GEST AJUDA L'ESGLÉSIA

FES UN GEST GRATUÏT

Amb aquest gest aportaràs un 0'52% dels impostos que ja pagues.

EXERCEIX AQUEST DRET

Tant si fas tu la declaració com si demanes que te la facin.

QUÈ EN FARÀ L'ESGLÉSIA?

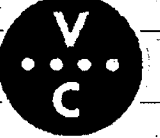
Un millor servei pastoral i social.

"El Concili Provincial Tarraconense anima i instà els fidels cristians a destinar un tant per cent dels seus ingressos als manteniment de l'Església, com a criteri indicatiu podria ser un 1%, i qui pugui més també ha de ser més generós (res. 166 i 167)."

GERMANOR

Gràcies

Vida Creixent

El consiliari diu...

Celebrem l'Esperit Sant

Aquest mes celebrem la Pasqua de l'Esperit. La vinguda de l'Esperit va ser com una foguera, que purifica i encén; és el baptisme de foc, el foc de l'amor que ens va portar Jesús. És l'alè creador i vivificant, que dóna vida al qui no la té i perdona els pecadors. És un alè santificador.

Actualment som en un món disgregat. No ens entenem. Els interessos ens particularitzen cada vegada més. Vivim en un món globalitzat. Avui hem avançat molt, però cada vegada ens tornem més individualistes. En nom de Déu es destrueix el contrari i hi ha divisions religioses, crítiques i enveges. No ens acceptem i ens destruïm. Ens falta la força integradora de l'Esperit.

Per això hem de demanar els dons i els fruits de l'Esperit. Els dons de l'Esperit són per al bé comú. Els dons de l'Esperit van en la línia de sentiments i d'actituds a fi d'avançar en la joia i en la pau, en la paciència i en la fortalesa, en l'amistat i en la tendresa, en l'acolliment i en la comunió, en el servir i en el testimoni, i sempre es va de cara a donar fruits en l'esperança i en l'amor per edificar el Cos de Crist.

En aquest món disgregat, hem d'aportar-hi l'Esperit. Hem de ser missioners en el nostre món disgregat,

portant l'esperança segons la gràcia rebuda i creant unitat.

Com es pot fer, això? Sent tolerants. Cal portar aquest Esperit de tolerància, com a bons deixebles de Crist. Quan dos deixebles del Senyor van voler fer baixar foc del cel, Jesús els va dir que no tenien bon esperit. El foc de l'Esperit és vivificant, és tolerant, és àgil, benèfic, penetrant, amant del que és bo, serè, vigilant, etc.

L'Esperit no és fanàtic. Respecta els ritmes de tothom. Sap esperar. És com l'aigua, que ho penetra tot. Jesús va dir: «Naixeran rius d'aigua viva del qui creu en mi. Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en Ell» (Jn 7,38-39).

Sant Ciril diu que l'aigua, tot i tenir una manera de ser, produeix diversos efectes i s'acomoda a les exigències dels éssers que la reben i dóna a cada cosa el que li correspon. L'Esperit Sant és un bon mestre de la tolerància, ja que s'apropa amb gran respecte,

estimula i ajuda, comparteix i dóna sempre amb respecte. Les llavors de la bondat i de l'Esperit estan per arreu. Per què no descobrim la part de l'Evangeli que hi ha en tothom? Aviat s'acabarien les intoleràncies.

Els de Vida Creixent hem de fer el possible per ser tolerants i respectar la diversitat que hi ha arreu. Entre nosaltres, dins de la família i dins de la nostra societat.

L'Esperit, pare de la tolerància, ens condueix a la veritat i a la

unitat. L'Esperit Sant és un artista de la convivència i de la solidaritat.

Demanem que davall l'Esperit Sant sobre tots els que defensen la veritat, sobre els que cerquen i no troben, sobre els que dubten perquè siguin il·luminats i creixin sempre en el coneixement del Senyor i siguem testimonis de Jesucrist.

Jaume Serrano Vidal

Consiliari diocesà de Barcelona i interdiocesà d'Andorra, Catalunya i Balears

BISBAT DE MALLORCA

Resum de diferents activitats

Obertura del curs 2006-2007

Va tenir lloc al santuari de Lluc, amb assistència de 270 membres del nostre moviment. En l'assemblea es va llegir la memòria del curs passat i es va plantejar la necessitat d'incorporar-hi gent més jove, entre altres temes.

Una altra vegada vam tenir l'oportunitat d'estar en aquest lloc fantàstic i sentir la salve cantada pels Blauets a la Verge bruna i visitar-ne el jardí botànic i el museu.

Trobada «Tots amb el Bisbe»

La jornada festiva va començar amb la visita al castell de Bellver, una magnífica fortalesa i un dels exemplars més bells del gòtic civil europeu. La concelebració eucarística va tenir lloc a la parròquia de Sant Alonso Rodríguez de Palma. El nostre president, Pere Garau, va pronunciar el pregó de Nadal i ens va convidar a reflexionar sobre el naixement de Jesús, que no va néixer en un palau —va remarcar—, sinó en una establa senzilla, lluny de casa, com un emigrant. La llúida cerimònia va estar animada pel grup polifònic del club de la tercera edat de la parròquia de l'Encarnació. Monsenyor Jesús Murgui, en la seva allocució, va animar a entrar en el cor del Nadal, dins la família i la tradició.

Festa patronal de la Candelera

Enguany, va tocar al poble de Santa Maria del Camí, nom que prové de l'església homònima a la Catalunya Vella. Davant del magnífic i xurrigueresc retaule de l'altar major de la parròquia i sota la dolça mirada de Maria i dels més de tres-cents que omplien el recinte, es van beneir les candeles. Després hi va haver la processó pel «sagrat», a l'exterior del temple, i es va acabar amb una solemne missa concelebrada, plena de fervor, de cant i de llums.

Moment de la missa i benedicció de les candeles.

Curset d'animadors

El 15 de gener d'enguany, a la Casa de l'Església, es va dur a terme l'esperat curset d'animadors. Es va iniciar amb la intervenció del president, Pere Garau, que va definir i va explicar què és Vida Creixent, els seus objectius, estructura, govern i mitjans. Després, mossèn Pau Oliver, consiliari, va dissertar sobre l'animador, les seves condicions i qualitats, com es forma i com ha d'actuar. Finalment, la vicepresidenta, Maria Josepa Bonnín, va explicar àmpliament el tema dels grups, implicant els assistents a participar-hi amb exemples amens i comentaris.

La jornada, de matí i capvespre, es va desenvolupar en un ambient agradable i d'amistat, a més de molt formatiu.

Convivència d'animadors

Va tenir lloc el mes de febrer passat. El tema triat va ser el de 6,1 del profeta Isaïes i Lluç 5,1. L'horitzó del col·loqui: una casta que tendeix a prescindir de Déu, a viure sense Ell. La capacitat d'astorament de Pere i dels altres deixebles, a Lluc, ha estat actualment substituïda per la indiferència. No obstant això, mentre la majoria rebutja Déu, uns quants s'apassionen amb Ell. «Qui hi enviaré? Qui ens hi anirà?» (Is 6,8). «Nosaltres, Senyor, semblava que responien els seixanta assistents a la convivència. Nosaltres estem disposats, a pesar de la nostra edat i les nostres limitacions, a proclamar el vostre nom en una societat que us refusa».

J. Calderón

Vocal de comunicació

55a Reunió del Consell Interdiocesà

El dia 10 del mes d'abril passat es va reunir el Consell Interdiocesà que va aplegar els coordinadors i els consiliaris de les diòcesis de Catalunya. Cadascun dels bisbats va posar al corrent de les seves activitats durant el primer trimestre d'enguany i dels objectius que anaven assolint a tot-hom. Antoni Bosch, coordinador interdiocesà, va parlar de les trobades a Madrid amb Vida Ascendente. El plat fort de la reunió era la Trobada Interdiocesana a Tortosa, que es va fer el 9 de maig. El tema de fons el va fer a Solsona.

Com sempre, es va celebrar una Eucaristia que, aquesta vegada, va ser concelebrada per tots els consiliaris presents i presidida per Mn. Josep M. Font que havia celebrat, feia poc, els seus 25 anys de sacerdot. Va ser un motiu més d'alegria i pregària.

La reunió es va desenvolupar amb normalitat, potser aquesta vegada una mica més moguda donat el tema (Tortosa), que va ocasionar més preguntes i intercanvi d'opinions que altres vegades.

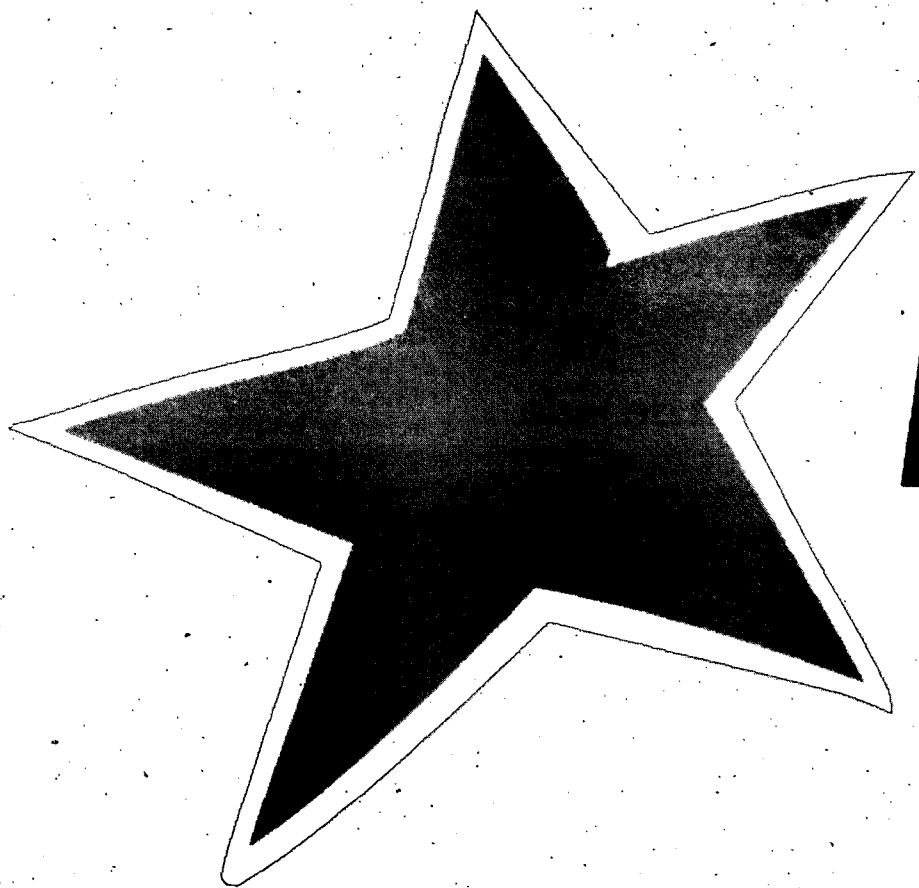
El consell ja no es tornarà a reunir fins al curs vinent.

M.F.

Agenda

JUNY

Dijous 7: reunió d'animadors (única del mes). A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a. Aula 1. Tema X: Diumenge.
Dissabte 16: trobada d'animadors de final de curs. Serà a La Salle Bonanova; a les 10.00 h. Acolliment, conferència, treball en grup, Eucaristia, dinar de germanor i comiat. El conferenciant serà Francesc Torralba.

ràdio estel

2208010701m

0243-2540011-155

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Ampans dóna feina a 500 persones amb discapacitat psíquica

■ Fa més de 40 anys que es dedica a millorar la qualitat de vida de les persones disminuïdes

L'any 2005, Ampans va celebrar quatre dècades d'existència. Són 40 anys perseguint un mateix objectiu: aconseguir millorar la qualitat de vida de les persones amb disminució psíquica de Manresa i la comarca del Bages. Avui són molts i molt variats els

recursos i infraestructures que tenen per dur a terme aquesta missió, «perquè totes les persones necessitem uns hàbits, un ritme i una ocupació per desenvolupar-nos», proclamen des de l'entitat. Per als propers anys tenen previst un gran creixement.

L'associació Ampans és una entitat d'àmbit comarcal, sense afany de lucre, que des de l'any 1965 es dedica a l'atenció integral de les persones amb disminució psíquica de Manresa i la comarca del Bages. Malgrat que ja han passat quaranta anys, la seva missió fonamental la continuen tenint clara: intentar aportar una qualitat de vida més gran a les persones amb alguna disminució psíquica de Manresa i la comarca del Bages.

Durant aquestes dècades, l'entitat ha anat creant diferents línies de producció pròpia com són els serveis de recollida selectiva de residus, impremta, jardineria, manteniment, manipulats i quiosc. Paral·lelament, Ampans compta amb diferents centres assistencials: un centre ocupacional, una escola d'educació especial, una residència i un centre d'esplai.

I és que, en un principi, va néixer per oferir assistència a aquest col·lectiu social, però a més, avui, genera 500 llocs de treball. Des del Centre Especial de Treball (CET) Ampans dóna resposta a la que és una de les seves prioritats principals per aconseguir aquesta millora en la qualitat de vida de les persones amb discapacitat psíquica: inserir-les en el mercat laboral, «perquè totes les persones necessitem uns hàbits, un ritme i una ocupació per desenvolupar-nos», afirmen des de l'entitat.

Si bé sempre s'ha apostat per la inserció laboral en les activitats pròpies, igualment, s'ha fomentat la inserció en l'empresa ordinària mitjançant els cursos de formació ocupacional i donant suport professional a totes aquelles persones amb discapacitat

que s'han adherit a programes d'inserció laboral a empreses.

D'ara en endavant Ampans vol potenciar precisament la inserció laboral a l'empresa ordinària mitjançant programes d'inserció laboral que ofereixin a la persona amb discapacitat que vol incorporar-se al món laboral, una formació prèvia, la realització de pràctiques en diferents activitats i un acompanyament inicial al lloc de treball que faciliti el procés d'aprenentatge de les habilitats específiques del lloc de treball que desenvoluparan.

L'entitat, que compta amb un total de 1.500 socis, s'ha marcat com a objectiu per al 2010 disposar d'uns 900 usuaris dels seus serveis oferts i tenir en plantilla uns 800 treballadors. Per a aquest any està previst obrir un nou centre ocupacional amb 30 places que inclourà bar-restaurant i a més, dues residències per a nens amb discapacitat, cosa que suposarà 46 places més.

El centre ocupacional La Llum, com a

servei de teràpia ocupacional, té la finalitat de prestar atenció global i personalitzada a les persones disminuïdes psíquiques severes i mitjanes, adultes, les quals a causa de la seva afecció no poden desenvolupar activitats laborals de caràcter productiu i que necessiten suport en el seu desenvolupament personal en general. La Llum ofereix: ocupació laboral, activitats de participació en la comunitat; activitats esportives, de manteniment i de rehabilitació; informàtica; programes adaptats als trastorns afegits al retard mental (dèficit visual, auditiu, comunicatiu, de mobilitat) i un servei d'atenció als problemes greus de mobilitat.

«El dret a l'ensenyament és comú per a totes les persones. A la nostra escola, a més, és personalitzat», declaren des d'Ampans. L'escola Jeroni de Moragas atén disminuïts psíquics en edat escolar compresos entre els 3 i els 20 anys. Com que cada alumne necessita un tractament molt personal, les aules són de molt pocs alumnes, 4/5 o 6/8, i agrupats segons criteris d'edat i capacitats de l'alumne. Per dur a terme aquestes tasques pedagògiques i assistencials dels alumnes, l'equip docent està format per professors, terapeutes, psicòlegs, logopedes, fisioterapeutes i monitors auxiliars.

Un altre dels centres assistencials és la residència Julio Payàs que és un establiment de titularitat del Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya gestionat per Ampans. Està adreçat a persones amb disminució psíquica greu, que a causa del seu alt grau d'afectació necessi-

ten assistència d'una forma bàsica i continuada, i que per raons familiars i socials, o de localització geogràfica, no poden viure a casa seva.

Per últim, l'entitat ofereix a tots els usuaris dels centres Ampans els serveis de l'Esplai Sant Rafael. Es tracta d'un centre dedicat al lleure que pretén organitzar i fomentar la seva participació activa en activitats recreatives, socials, culturals i esportives, aprofitant-les com una plataforma per millorar-ne l'autonomia personal i social, que els faciliti la integració en la societat.

2n Premi de Recerca i Innovació

Ampans convoca el segon premi en recerca i innovació sobre persones amb discapacitat intel·lectual. Aquest segon premi amplia el tema de recerca amb la innovació, i inclou així aspectes relacionats amb les experiències innovadores, bones pràctiques, models de serveis, entre altres. Per tant, aquesta segona edició del premi preveu dues modalitats: el Premi Recerca i el Premi Innovació.

Amb aquests premis Ampans vol reconèixer la tasca de totes les persones, entitats, associacions i equips que dediquen els seus esforços a l'estudi, recerca i pràctiques innovadores en favor de les persones amb discapacitat intel·lectual, alhora que vol premiar els treballs d'execució d'experiències innovadores, així com el desenvolupament i aplicació d'investigacions dutes a terme sobre les necessitats i intervencions adreçades a l'atenció d'aquestes persones.

Els treballs de recerca o innovació podran tractar sobre qualsevol aspecte o matèria específica referent a les persones amb discapacitat intel·lectual, que desenvolupen pautes, mètodes o coneixements eficaços per a la millora de la intervenció i de la qualitat de vida d'aquest col·lectiu, en les diferents àrees de la persona: educació, treball, atenció diürna, salut, intervenció familiar, atenció residencial, entre altres.

El termini de presentació finalitzarà el 31 de desembre del 2007.

Consuelo Chaves

AMPANS

SANTA MARIA DE COMABELLA
CARRETERA SANTPEDOR KM 4,4
APT. CORREUS 410
TEL. 938 272 300
FAX 938 272 138

xarxa.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

El Congrés Internacional de Bioètica celebrat a la UCAM aposta per la vida

■ El simposi va reunir a Múrcia els millors experts en bioètica

MÚRCIA.— Sota el lema «La vida sí que importa», els dies 14 i 15 de maig es va celebrar el Congrés Internacional de Bioètica a la Universitat Catòlica Sant Antoni de Múrcia. Va estar organitzat per la UCAM en col·laboració amb la Pontifícia Acadèmia per a la Vida, la Subcomissió Episcopal per a la Família de la Conferència Episcopal Espanyola, el bisbat de la diòcesi de Cartagena i la Societat Murciana de Bioètica.

L'acte d'obertura va comptar amb la presència de Mons. Juan Antonio Reig, bisbe de la diòcesi de Cartagena; José Luis Mendoza, president de la UCAM; Antonio Montoro, rector de la UCAM, i Mons. Elio Sgreccia, president de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida i president del Congrés Internacional de Bioètica. Mons. Reig va diferenciar el sentit de la vida des d'un context cultural, moral, femení radical i jurídic. El prelat va assenyalar diferents lleis que no respecten la naturalesa humana i que en aquests moments irrompen en la nostra vida.

José Luis Mendoza va manifestar en la seva intervenció que aquest congrés «és un regal de Déu per a tothom» per tots els ensenyaments que s'hi adquirien. Així mateix, va indicar que el seu objectiu principal era oferir «una resposta favorable a la vida» i plantejar solucions a problemes com l'avortament i l'eutanàsia.

La conferència inaugural va ser impartida per Mons. Elio Sgreccia amb el títol *El pensament de Joan Pau sobre la vida*. El president de la Pontifícia Acadèmia per a la Vida es va basar en el pontificat de Joan Pau II per expressar dues propostes diferents sobre la vida humana i que sorgeixen després de l'ensorrament del mur de Berlín. La primera és que, segons va explicar el ponent, «l'Església es presenta enriquida per la reflexió conciliar, que torna a meditar la realitat a la llum de la cristologia, i ofereix al món la proposta d'una societat fonamentada en la dignitat de l'ésser humà, creat per Déu i redimit per Crist».

Plena dignitat de l'ésser humà

La segona proposta, secularista i laica, es concep «com un humanisme que rebutja la fe, però que desconfia també de la raó i de tot valor absolut precisament per una actitud de desil·lusió i de derrota de les doctrines absolutistes, construïdes en nom de la raó». A continuació, Mons. Sgreccia es va centrar en diverses encícliques de Joan Pau II per posar de manifest els seus pensaments sobre aspectes que es desprenen de la vida humana, com són, entre d'altres, l'eutanàsia, l'avortament i l'homicidi de l'innocent.

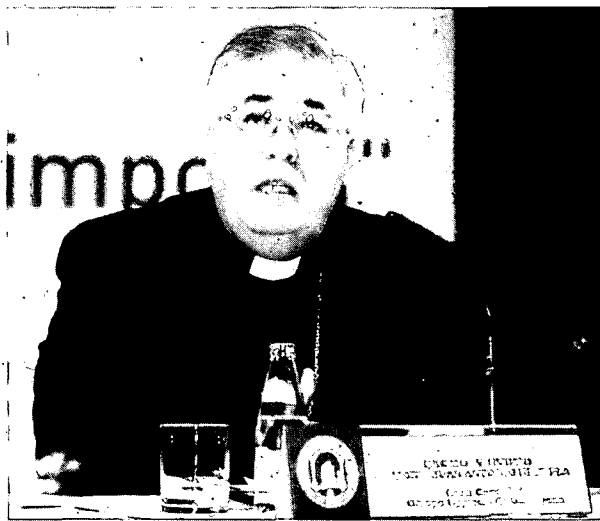
Mons. Sgreccia va reivindicar el valor de persona per a l'ésser humà des de la concepció: «La presència de l'ànima espiritual des del primer moment de la concepció fins a la mort natural assegura la dignitat immutable i plena de l'ésser

humà». Per acabar la seva intervenció, va al·ludir a la cultura de la mort com a «realitats negatives que es presenten en les societats» i va encoratjar a aconseguir «disminuir la cultura de la mort» per així veure acomplerta una de les profecies que va dictar Joan Pau II: «La vida vencerà!».

En la conclusió de la conferència inaugural es va desenvolupar un primer panell de ponents en què van participar Luis Miguel Pastor, president de la Societat Murciana de Bioètica; Nicolás Jouve, catedràtic de Genètica i director del Departament de Biologia Cel·lular i Genètica de la Universitat d'Alcalá de Henares; i Justo Aznar, director de recerca de l'Institut de Ciències de la Vida i de l'Observatori de Bioètica de la Universitat Catòlica de València.

Estatut jurídic de l'embrió

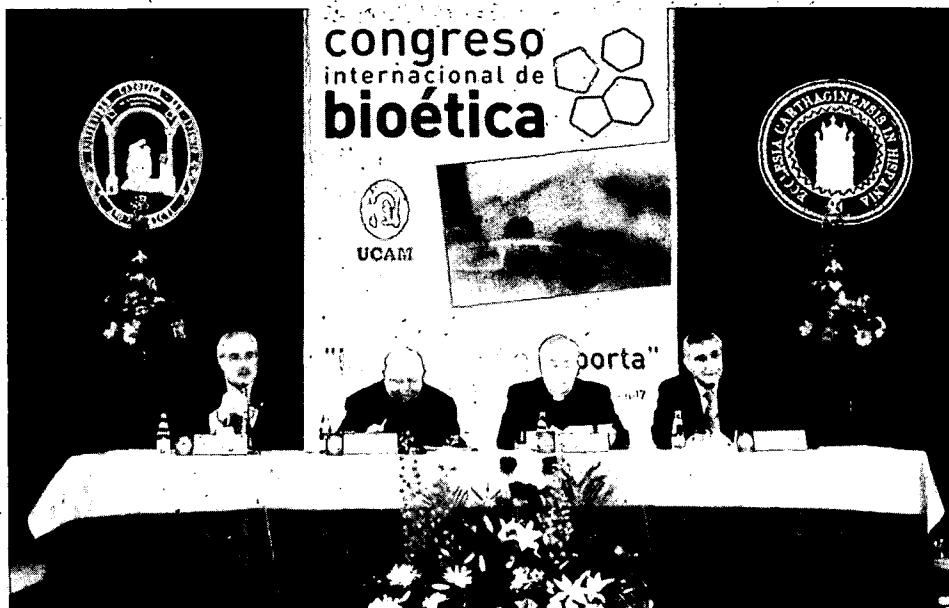
Durant el matí del 15 de maig van tenir lloc diverses conferències. Benigno Blanco, president del Fòrum Espanyol de la Família, va afirmar en la seva ponència que «l'estatut jurídic de la vida naixent a l'Estat espanyol és inexistent», donada la legislació de l'avortament que «permet en la vida real una situació d'avortament

Mons. Juan Antonio Reig, durant la seva intervenció.

lliure convertit en un negoci mercantil més i, d'altra banda, amb la legislació reguladora de les tècniques de reproducció assistida». «Un estatut jurídic compromès amb l'embrió humà i el seu dret a la vida —va afegir— seria el que en reconegué el mateix estatus legal que als éssers humans, sense distinció.»

Per la seva part, el Dr. Josep Maria Simón, president de la Federació Internacional d'Associacions Mèdiques Catòliques, va incidir en el fet que actualment «hi ha la tendència a la desaparició de l'acarnissament terapèutic, ja que la mateixa recerca mèdica ho va evitant», però,

Acte d'inauguració del congrés.

d'altra banda, «s'està propagant l'eutanàsia». Segons el Dr. Simón, al centre d'aquestes dues posicions se situa la bona pràctica clínica dels malalts i les cures paliatives als malalts terminals perquè aquests morin sense dolor, sense ansietat, amb afecte, higiene i esperit». També va assegurar que «amb bones cures paliatives és molt rar que el malalt demani l'eutanàsia. Podem dir que les cures paliatives són una «vacuna» contra l'eutanàsia».

Enrique Bonete, professor de Filosofia Moral de la Universitat de Salamanca, va explicar en una ponència sobre patiment i dependència que «el fet antropològic que la realitat humana és constitutivament dependent ha d'ocasionar una revisió seriosa de la bioètica contemporània, així com de la redistribució dels béns i serveis en les societats democràtiques que pretenen crear institucions sanitàries justes».

De la seva banda, Rafael Navarro, catedràtic de Dret de la Universitat Complutense de Madrid, va analitzar l'objecció de consciència i la defensa de la vida. Segons va dir, «Espanya és l'únic país del món en què la llei de l'avortament no ha estat acompanyada d'una regulació de l'objecció de consciència de l'avortament». Navarro va exposar com en diferents països «preval la llibertat com a dret fonamental i, per tant, sorgeix l'objecció de consciència». Això no obstant, va assenyalar que «el que hi ha a l'Estat espanyol és un caos jurídic perquè no està tan clara aquesta llibertat» i va acabar dient que «en lloc d'efectuar-se una regulació pedagògica, es fa per remeis, per a casos concrets, sense tenir una unitat de fons».

Redescobrir la cultura de la vida

Dolors Voltas, promotora del Moviment Provida a Espanya i membre de la Societat de Bioètica de l'Acadèmia de

Ciències Mèdiques i de la Salut de Catalunya i Balears, va obrir la ronda vespertina de ponències parlant sobre *L'educació en el respecte i l'apreci per a la vida i la dignitat humana*. Va comentar que «el compromís al servei de la vida

humana ens obliga a tots i a cadascun de nosaltres. És una qüestió urgent recordar-ho davant del aguditzament de les amenaces contra la vida de les

persones». Voltas va recomanar, així mateix, redescobrir l'autèntica cultura de la vida, establerta en la família, on s'educa en la capacitat d'estimar i de sacrificar-se i on cada fill és un do en ell mateix. Va acabar el seu discurs amb una crida a l'educació al servei del valor de la vida.

El teòleg Carlos Antonio Simón, llicenciat en Medicina per la Universitat de Navarra i professor de la Facultat de Teologia de la Universitat de Burgos, va impartir una ponència titulada *La vida humana a la llum de l'ètica*. Simón va afirmar durant la seva intervenció que la vida ve de Déu, que ha plasmat la seva imatge sobre l'home, que ha estat creat perquè es pugui reconèixer com un subjecte i no com un objecte. «Aquesta consideració ha de determinar la nostra actuació des del punt de vista ètic», va assegurar.

La vida humana en el magisteri de Santat Benet XVI va ser el títol de la conferència de cloenda, que va anar a càrrec de Mons. Juan Antonio Reig, bisbe de Cartagena. Mons. Reig va destacar el zel demostrat pel Papa en la defensa de la custòdia de la dignitat humana i de la veritat natural i revelada, del bé i de la bellesa que té cada ésser humà, contra els paranys del dimoni, que intenta per tots els mitjans introduir en el nostre món la cultura de la mort. (C.C.)

Fotos: UCAM

cultura

Enguany estarà dedicat a la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt

Talla de la Mare de Déu dels Socors, del segle XIII.

Convocat el 145è certamen literari de l'Acadèmia Mariana de Lleida

LLEIDA.— La Pontificia i Reial Acadèmia Mariana de Lleida ha anunciat que el certamen literari d'enguany —que arriba a la 145a edició— estarà dedicat a la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt i de la Ribera del Sió. Una designació que ha estat molt ben rebuda a la capital agramuntina i a tota la comarca d'Urgell.

La talla del segle XIII d'aquesta «maredeu trobada» dels Socors es venera actualment en un altar d'estil renaixentista que presideix la seva capella pròpia, edificada al segle XVII, oberta sobre la nau esquerra del temple romànic de Santa Maria d'Agramunt. En aquesta capella rep culte d'una manera especial cada segon

diumenge de mes i el 8 de setembre, dia de la seva festa i Festa Major d'aquesta vila.

Així mateix, l'entitat ha comunicat que el Certamen Literari Marià se celebrarà a l'Auditori Municipal Enric Granados el matí del diumenge 7 d'octubre, després de la solemne eucaristia que en honor de la Mare de Déu dels Socors, patrona d'Agramunt i de la Ribera del Sió, i de la Verge Blanca de l'Acadèmia, patrona de Lleida, s'haurà celebrat a la capella de l'Acadèmia Mariana.

La convocatòria i les bases dels Jocs Florals es donaran a conèixer properament, tot i que l'Acadèmia ha informat que, de la mateixa manera que en les darreres edicions, es convocarà un premi de prosa i una desena de premis de poesia, atorgats per les principals institucions de Lleida i d'Agramunt.

Com és costum, la Flor Natural a la

millor poesia que canti la Mare de Déu dels Socors d'Agramunt serà atorgada pel bisbe de Lleida, mentre que la parròquia i l'Ajuntament de la capital del Sió contribuiran també a la brillantor del certamen atorgant els seus respectius premis de poesia. L'Acadèmia Mariana assenyala que el Certamen Literari Marià 2007 s'emmarca alhora dins dels actes programats amb ocasió d'haver estat designada la ciutat de Lleida Capital de la Cultura Catalana. El certamen del 2006 va ser dedicat a Santa Maria de Ripoll. Els actes religiosos en honor de la patrona de Lleida se celebraran a la seu de la renovada Acadèmia Mariana el dia de la seva festa, el proper 2 d'octubre. Posteriorment, del 3 a l'11 del mateix mes, tindrà lloc la tradicional novena en honor seu.

Jordi Curcó

La Signatura Apostòlica no admet a tràmit el recurs del bisbat de Lleida

LLEIDA.— El 17 de maig passat el bisbat de Lleida va ser informat per la Nunciatura que la Signatura Apostòlica es reafirmava en el decret que instava la diòcesi de Lleida a lliurar a la diòcesi de Barbastro-Montsó les 113 obres reclamades per aquest bisbat, pertanyents al fons d'art del Museu Diocesà de Lleida.

Davant d'aquesta nova resolució de Roma, el Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida va fer pública una nota informativa amb aquests termes: «En referència a la divisió de béns entre les diòcesis de Barbastro-Montsó i Lleida, aquest bisbat té interposat en seu de jurisdicció canònica un recurs davant del Tribunal Suprem de la Signatura Apostòlica. El bisbe administrador apostòlic de Lleida, Mons. Xavier Salinas, ha estat informat per la Nunciatura Apostòlica que el Tribunal Suprem de la Signatura Apostòlica no ha admès que el decret del 27 de setembre del 2006 pugui ser reformat, tal com

havia sol·licitat la nostra diòcesi.»

El bisbat està ara a l'espera de rebre la notificació d'aquesta resolució de la Signatura Apostòlica per fer-ne una valoració, tot i que resta oberta la via del recurs que en el seu dia va ser presentat a la Rota Romana i sobre el qual encara no s'ha pronunciat.

Cal afegir que la resolució de la Signatura és, de fet, un decret administratiu i no pas judicial, competència aquesta que sí que té el Tribunal de la Rota. Lleida té dipositades les seves esperances que sigui aquest tribunal qui finalment entri a analitzar les proves aportades sobre la titularitat de les obres en qüestió i pugui emetre una resolució, que sí seria equivalent a una sentència judicial.

Aquest tribunal, que fa pocs mesos va demanar més documentació a Lleida perquè els seus tres jutges es puguin pronunciar sobre l'admissió a tràmit del recurs, encara no ha pres cap determinació. (J.C.)

Trobada de «Passions» europees a Esparreguera

ESPARREGUERA.— Esparreguera reunirà les *Passions* més emblemàtiques d'Europa en una macrotrobada que tindrà lloc els propers 31 de maig, 1, 2 i 3 de juny. Aquestes jornades s'han organitzat per tal de commemorar els 25 anys de la primera trobada europea entre les *Passions* d'Esparreguera i Loudéac (França), que va donar origen a la creació de l'organització Europassion, que actualment aplega les entitats dedicades a la representació de les tradicionals escenificacions de *La Passió*. Entre els actes previstos, destaca la interpretació d'una *Passió* conjunta, on participaran entitats alemanyes, belgues, franceses, italianes, holandeses, castellanes i catalanes, així com dues conferències en què s'analitzarà el panorama passionístic actual. (C.C.)

Concerts de final de curs de l'Orfeó Nova Solsona

El Cor Ireneu Segarra.

SOLSONA.— L'Orfeó Nova Solsona i el Cor Ireneu Segarra, de Palma de Mallorca, van oferir dos concerts: el 28 d'abril, a Sant Llorenç de Morunys, i el 30 d'abril, a la catedral de Solsona; uns concerts que s'emmarquen dins de les celebracions del final de curs dels cantaires solsonins.

El concert del 30 d'abril va constar de tres parts. A la primera va actuar l'orfeó solsoní, sota la direcció d'Anna Camps i amb la bateria d'Andreu Moreno i el piano d'Eduard Tamames. Va oferir, entre d'altres temes, *Moonlight shadow*, *La casa del sol naixent*, *Moon river* i *Que tinguem sort*. Durant la segona part, en què va actuar el Cor Ireneu Segarra, amb direcció de Pilar Noguera, es van poder escoltar

temes com *Per tu jo cantaria*, *Surt a sa finestra*, *La gavina* o *El meu avi*.

A la tercera part totes dues formacions musicals van interpretar conjuntament *El rossinyol*, *La balanguera*, *Totes les margaridetes* i *Fandango*. Acabat el concert, es van lliurar els agraïments de costum, amb un guardó especial per al cantaire Jordi Baraldés, de l'Orfeó Nova Solsona, membre de la Junta des del 1960.

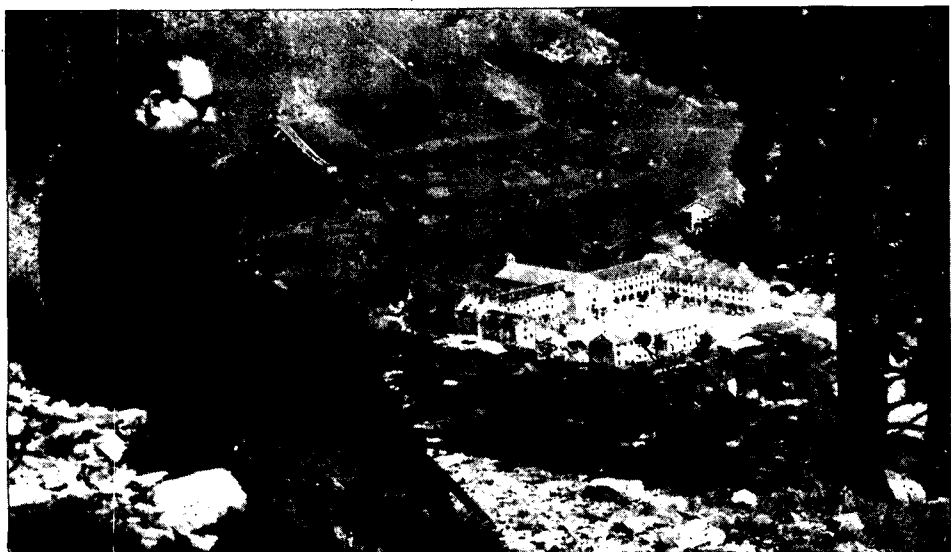
El cor de l'escola de música Ireneu Segarra es va formar a principis del curs 1997-1998, a iniciativa de la mateixa escola. El 2006 la coral es va constituir legalment com a associació cultural amb la finalitat principal de promoure el coneixement de la música de les Illes Balears. (R.E.)

Vida i missatge del doctor Tarrés en un documental

■ La productora Utopia Global presenta un audiovisual sobre el beat Pere Tarrés i Claret

MANRESA/BARCELONA.— En el marc de l'exposició que sobre el Dr. Tarrés té lloc actualment a Manresa, el 8 de maig passat es va presentar a la capital del Bages el documental *Pere Tarrés (1905-1950)*. Obra de la productora catalana Utopia Global, en col·laboració amb Televisió de Catalunya, el documental posa en

relleu, per primera vegada en el mitjà audiovisual, el llegat espiritual i humà del beat manresà. L'estrena a Barcelona de *Pere Tarrés (1905-1950)* tindrà lloc el 5 de juny, a les 19.00 h, al saló d'actes del Seminari Conciliar de Barcelona. També està previst que el documental sigui retransmès properament per TV3.

El documental ha estat realitzat per Utopia Global.

El origen del documental *Pere Tarrés (1905-1950)* es remunten a la cerimònia de beatificació del sacerdot manresà, el 5 de setembre del 2004, a Loreto (Itàlia). Membres de la Unió Sacerdotal, de la qual Mn. Tarrés va formar part, van concebre llavors la necessitat de traslladar al llenguatge audiovisual la vida i obra d'un dels referents sacerdotals més importants del segle XX a Catalunya. La missió de donar vida a aquesta proposta va ser encarregada a Jordi Roigé, professor de Comunicació de la Universitat Ramon

Llull i director de la productora Utopia Global. La iniciativa ha comptat amb el suport de diverses entitats, com ara Caixa Manresa, el Col·legi Oficial de Metges de Barcelona, la Fundació Pere Tarrés, l'Ajuntament de Manresa i Televisió de Catalunya, entre d'altres. També l'arquebisbat de Barcelona ha recolzat amb entusiasme la iniciativa, que es presentarà al Seminari Conciliar el pròxim 5 de juny amb la presència de l'arquebisbe Lluís Martínez Sistach.

Des de la Unió Sacerdotal, Mn. Joan Aran, rector de la parròquia de Santa Anna, es mostra molt satisfet pel resultat final: «Estàvem en deute amb el Dr. Tarrés i crec que amb aquest documental li retem un bon homenatge. És un treball molt ben fet, molt professional, que contextualitza molt bé el seu temps i que alhora esdevé apte per al món d'avui.» Segons afirma Mn. Aran, l'audiovisual reflecteix amb fidelitat la vida i l'obra del Dr. Pere Tarrés en les seves diverses facetes. «Hi apareix un Dr. Tarrés —continua dient— que, des d'un fort component espiritual, dona testimoni de la seva fe i de la seva caritat com a jove cristià fejecista, com a metge i com a sacerdot.»

Música original

Un altre dels atractius del documental és la banda sonora, signada per Natxo Tarrés, component del grup musical Gosos i amb vinculació familiar amb el protagonista. Per a ell, com va assegurar en la presentació del documental a Manresa, la implicació en aquest treball ha estat com «un viatge iniciàtic», a través del qual ha pogut aprofundir en la vida plena d'«ideals i compromís» del prevere manresà. La banda sonora compta també amb la participació de l'Escolania de Montserrat, diri-

gida per Joaquim Piqué. Al llarg de poc més de 50 minuts, l'audiovisual *Pere Tarrés (1905-1950)* narra la vida curta, però intensa, d'un capellà exemplar. En repassa la història, les dates més significatives de la seva vida i, sobretot, l'essència del seu missatge. L'escrit de referència per arribar al fons de la seva persona és el *Diari de guerra*, que va escriure durant la seva estada com a metge al front republicà.

Pere Tarrés i Claret va deixar una forta empremta en les diverses facetes de la seva vida. Moltes persones d'àmbits ben diferents l'han pres com a exemple i han treballat de valent per donar-ne a conèixer i difondre la memòria. Algunes d'aquestes persones —entre les quals hi ha l'ex-president de la Generalitat Jordi Pujol, el cirurgià Moisès Broggi, i capellans em-

Pere Tarrés és un referent de l'Església de Catalunya.

blemàtics com Mn. Joan Batlles o Mn. Josep M. Ballarín— aporten també el seu testimoni en el documental.

A Manresa, on el Dr. Tarrés va néixer l'any 1905, la presentació de l'audiovisual ha coincidit amb la inauguració d'una exposició que porta el mateix nom. Junament amb el documental, vol ser una nova contribució per actualitzar el llegat d'aquest manresà il·lustre i acostar-ne el missatge al llenguatge d'avui. L'exposició romandrà oberta a la sala d'exposicions de Caixa Manresa (La Plana de l'Om, 5) fins a l'1 de juliol.

Samuel Gutiérrez

TESTIMONIS

✓ **JORDI VALLS:** «El valor de Pere Tarrés és ell mateix, ningú no se'n pot apropiat.»

✓ **MN. JOAN BATLLES:** «Aquesta era l'espiritualitat d'en Tarrés: no una espiritualitat de transcendència exclusivament, sinó una espiritualitat que va a favor de les persones.»

✓ **JORDI PUJOL:** «Tot això és potència. Potència personal, moral, de caràcter.»

✓ **RAIMON PANIKKAR:** «No són sermons els que compten, és l'exemple. L'exemple d'en Pere era de tal manera sincer i autèntic, que mira, et desmuntava.»

✓ **MN. JOSEP M. BALLARÍN:** «Déu es transparenta en la gent que hi creu.»

✓ **DR. MOISÈS BROGGI:** «Ell podia anar-se'n i deixar els soldats i els ferits al front. Però va aguantar fins al final.»

LES RECEPTES DE

JOAN Villaró

Tots els abusos són dolents

L'àvia Carme es va empipar amb el seu nét perquè li va demanar un altre ou dur.

«Mare meva, Joan, com li agraden els ous al meu nét.»

«Sí, Carme, però, amb els ous, cal ser prudent. Tot i que l'OMS (Organització Mundial de la Salut) aconsella prendre'n de 6 a 8 per setmana, altres organitzacions més sensibles troben excessiva aquesta quantitat.»
Cal que no oblidem que, d'ous, també en fem un consum ocult, perquè hi ha moltes salses i postres que en contenen.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Mn. Manuel Tort presenta els seus dos nous llibres

■ «Ponent multicolor» i «Del dol i de la joia» són els títols dels volums

BARCELONA.— El 10 de maig passat la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona va acollir la presentació dels nous llibres de Mn. Manuel Tort: *Ponent multicolor* i *Del dol i de la joia*, publicats amb motiu del seu 80è aniversari per l'Editorial Mediterrània. El primer dels títols va ser presentat per Mons. Pere Tena, mentre que el segon va tenir com a relator Mons. Joan Carrera.

«Mn. Manuel Tort, que era professor de la Conreria, ens va ensenyar als seminaristes que llavors hi estudiàvem a estimar la literatura», va afirmar Mn. Josep M. Turull, rector del Seminari Conciliar de Barcelona. «Ens va inculcar —va afegir— el gust per la lectura i també per l'escriptura.» Mn. Turull va dir que «sacerdoci i poesia han anat ben lligades al llarg de la vida de Mn. Manuel Tort» i que «la poesia és potser una de les vies més subtils per arribar a comprendre el Misteri de Déu».

Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit

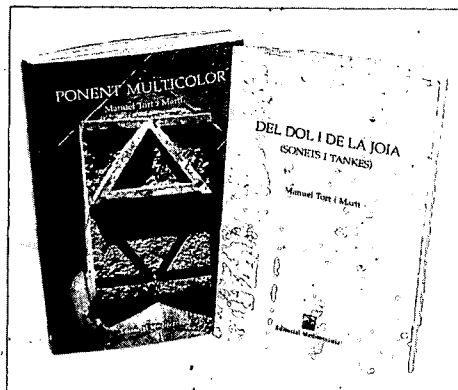

Mn. Turull, Mons. Carrera, Mons. Tena i Mn. Tort.

de Barcelona, va ser l'encarregat de presentar el llibre *Ponent multicolor*. «Parlar d'aquesta obra és parlar del mateix Mn. Tort, atès que hi ha plasmat la seva biografia des d'un punt de vista espiritual», va comentar el prelat. Mons. Tena va qualificar el llibre d'«autobiografia espiritual», que s'estructura en cinc apartats: «Obertura», «Primera part», «Interludi», «Segona part» i «Cloenda».

L'autor comença el seu llibre amb l'himne litúrgic titulat *Us agraïm, Senyor, la llum!*, que és «un cant a la llum per excel·lència, que és Déu», va assenyalar Mons. Tena. I acaba amb el poema *Ella no hi és, però em resta la veu*, «dedicat a la seva mare, Pepita Martí i Nadal, que va morir el 23 de gener del 2002, poques setmanes abans de fer els cent anys». Al llarg de les pàgines de *Ponent multicolor*, «Mn. Tort ens revela les seves experiències espirituals més pregones», va manifestar el bisbe.

Sobre el poemari *Del dol i de la joia*, Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va assegurar que «Mn. Tort és un mestre en el domini de la paraula. La poesia no és tan sols comunicació, sinó expressió de la bellesa de la fe. I ell té un do especial per transmetre-la a través dels seus escrits». També va explicar que Mn. Manuel Tort és una de les figures cabdals de la llarga tradició a casa nostra dels «sacerdots poetes». «Què seria de la nostra literatura sense noms com Jacint Ver-

Portades dels dos llibres.

daguer, Miquel Costa i Llobera o Pere Ribot?», es va preguntar el bisbe.

Segons Mons. Joan Carrera, «Mn. Tort és un comunicador de la intimitat, que sap mostrar tothora en els seus poemes tant la bellesa de la fe com l'esplendor de la veritat». El llibre, que es divideix en vuit blocs, recull poemes ja editats als anys seixanta sota el títol *Sonets i tankes* juntament amb alguns poemes inèdits.

Perfil biogràfic

Nascut a Ripollet el 1927, Mn. Manuel Tort i Martí es va llicenciar en Filosofia i Lletres, en la branca de Pedagogia, a la Universitat de Barcelona. Va ser ordenat de prevere el 1954. Ha tingut diversos càrrecs pastorals: rector de les parròquies de Sant Joan de Gràcia, de Corpus Christi i actualment de Sant Miquel dels Sants, totes de Barcelona. Ha estat director del Secretariat de Catequesi, delegat diocesà d'Ensenyament, consiliari de dos agrupaments escoltes i dels Lluïsos de Gràcia i professor de literatura al Seminari Menor (la Conreria) del 1964 al 1982.

Mn. Tort ha publicat una quinzena de llibres de poesia, entre els quals cal destacar *Tercer mil·lenni* (2000), *El meu llibre de Nadal* (2000) i *Gràcia al cor* (2003). També ha publicat les memòries d'infantesa *Guerra incivil* (1982) i els poemes litúrgics *Himnes d'Advent i Nadal* (1997), *Himnes quotidians de la Litúrgia de les hores* (2004) i el *Llibre d'Or dels Himnes al Senyor* (2004).

Miquel Àngel Codina

INGREDIENTS:

ous
patates
ceba
formatge
farina

PREPARACIÓ:

De vegades, per sopar fem una truita de patata i ceba i ens en sobra un tros. No us preocupeu. L'endemà, tal·leu-la a trossos i poseu-hi un trosset de formatge per sobre. A continuació, passeu cada tros de truita per farina i ou batut i fregiu-los amb oli ben calent.

Així reciclareu la truita i haureu fet un aperitiu excel·lent.

Truita repetida

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

La bona notícia...

Una flor en el desert

A l'Àfrica la condició de la dona és difícil, i més encara en les regions on les condicions climatològiques són adverses, com és el cas del nord-est de Kenya. En un lloc d'aquesta terra inhòspita, on viuen els *turkana*, funciona des de l'any 1991 un centre educatiu per a noies, dirigit per les Franciscanes Missioneres de Maria. L'objectiu del centre, que porta el nom de Santa Clara d'Assís, és oferir un treball professional a les alumnes que els permeti una remuneració justa i equitativa.

Entre altres cursos, les religioses en dirigeixen de costura, de cuina, d'economia domèstica, de puericultura, a més de ciències humanes: història, dret, sociologia i religió. Tots els cursos són de dos anys de duració. Des del 2002 fins al 2005 s'han diplomats 76 noies en aquest centre. Unes trenta alumnes han seguit uns cursos complementaris i superiors —que es basen en tècniques de mercat, gestió de comptabilitat i principis en crèdit i estalvi— per tal d'indagar la seva capacitat en microfinances i de com durien a terme els seus projectes per arribar a ser autodidactes.

A Kenya, concretament, la situació de la dona és vergonyosa: es veu obligada a fer treballs forçats, pateix penúria alimentària, té manca d'aigua potable... L'augment de la població en poc temps ha provocat un augment de la pobresa i misèria extrema. El centre de Santa Clara d'Assís és una flor en un desert. Tant de bo que augmentessin i es multipliquessin centres tècnics i socials semblants al país africà.

Francesc Gamissans

Llibres

Reflexió sobre la vida consagrada

Segons Alejandro Fernández Barrajón, religiós mercedari i president de la Confer, «la vida consagrada vol posar-se a disposició de la brisa divina perquè el seu cor no faci el sord a les pobreses, ni es faci insensible al clam dels petits. El que vol és ser enviada per la brisa de Déu cap als llocs de perifèries i fronteres per omplir de vida i de futur el seu lliurament total i omplir de contingut els seus vots». L'autor d'aquest llibre medita sobre la realitat de la vida consagrada avui dia. (C.C.)

Alejandro Fernández Barrajón, *Brisa y arena. Once reflexiones sobre la vida consagrada y una carta de amor*. Editorial Paulinas, Col·lecció Candil Encendido, Madrid 2007, 280 pàg.

Itinerari vinícola

L'escriptor, periodista i poeta Rogelio Garrido Montañana ha escrit aquest llibre amb dos objectius essencials. D'una banda, narrar el recorregut del vi des de les llegendes del seu origen fins al terreny científic; de l'altra, exposar aquest itinerari singular d'una manera que resulti senzilla, entenedora i fluida per al lector. Cal destacar que un dels set capítols del llibre està dedicat al vi com a element ritual en el cristianisme. El volum també inclou frases cèlebres i poemes sobre el vi. (C.C.)

Rogelio Garrido Montañana, *Historia del vino en la humanidad*. Granada Club Selección, Granada 2007, 169 pàg.

Font de consol espiritual

Com va arribar la mare Angélica a crear l'Eternal World Television Network (EWTN), l'empresa catòlica de televisió més gran del món? El periodista Raymond Arroyo ofereix respostes en aquesta biografia, basada en entrevistes a la mare Angélica abans de la seva invalidesa a causa d'un vessament cerebral patit la Nit de Nadal del 2001. És un llibre ple de detalls sorprenents sobre la mare Angélica, que ha esdevingut una font de consol espiritual per a milions de persones. (C.C.)

Raymond Arroyo, *Madre Angélica*. Ediciones Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, Madrid 2007, 509 pàg.

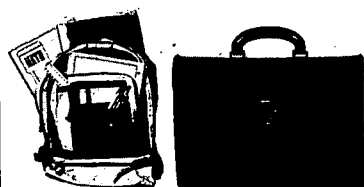
Aprendre a ser pares

No hi ha escoles o universitats que ensenyin a ser pares i mares. Exigim massa als nostres fills o hi tendim a ser excessivament condescendents? Hem de preocupar-nos per les seves amistats? On comença i on acaba el paper de l'escola? Maria Jesús Comellas, pedagoga amb molts anys d'experiència, respon de manera clara i directa aquests i molts altres interrogants, i ofereix solucions a les preocupacions dels pares de nens i adolescents. (C.C.)

Maria Jesús Comellas, *Escola de pares*. Columna Edicions, Barcelona 2007, 160 pàg.

ESCOLA DE PARES

MARIA JESÚS COMELLAS

Columna

Francisco Contreras Molina
Leer la Biblia
como Palabra de Dios
Claves teológico-pastorales
de la lectio divina en la Iglesia

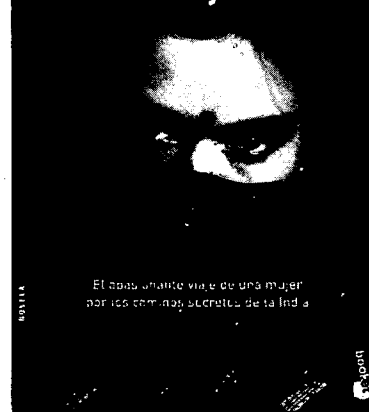
verbo divino

Ser servidores de la Paraula

Aquest llibre proporciona una sèrie de pistes i suggeriments teologicopastorals perquè tota lectura de la Bíblia, sigui en la litúrgia, en grup o en privat, esdevingui Paraula de Déu vivent. Es tracta d'un llibre d'ajuda i il·luminació en la missió més important encomanada a l'Església: alimentar-nos de la Paraula per poder-ne ser servidors. L'autor és el sacerdot claretà Francisco Contreras, doctor en Teologia i llicenciat en Sagrada Escriptura i en Filologia Semítica. (C.C.)

Francisco Contreras Molina, *Leer la Biblia como Palabra de Dios*. Editorial Verbo Divino, Estella 2007, 479 pàg.

Eugenia Rico
En el país de las vacas
sin ojos

Un viatge iniciàtic

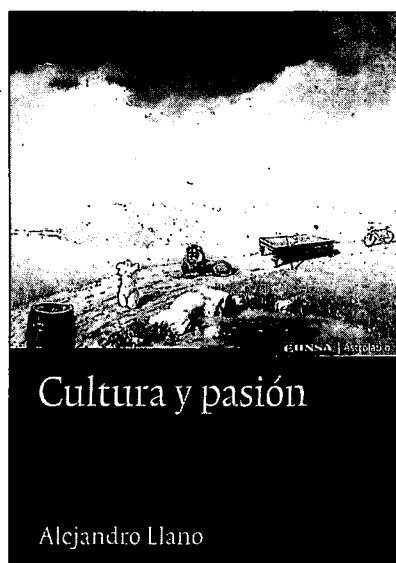
En un dels paratges més bonics de la terra, el Caixmir, la noia de vermell i altres personatges inoblidables s'enfronten a una guerra injusta que posa en risc les seves vides, les seves formes de pensar i de sentir. Això els porta a recórrer l'Índia, un món vetat als ulls dels occidentals que els desvetlla la terrible condició de la dona en aquell país. Eugenia Rico confirma en aquesta obra la seva trajectòria literària amb una narrativa enlluernadora que trenca motllos en el tractament de la ficció i la realitat. (C.C.)

Eugenia Rico, *En el país de las vacas sin ojos*. Ediciones Martínez Roca, Col·lecció Booket, Madrid 2007, 247 pàg.

En recerca de la veritat

Amb aquest llibre, l'escriptor i filòsof Alejandro Llano du a terme una meditació sobre l'època actual. «En una hora carregada de gravetat, el que s'ha obert no és un conflicte de civilitzacions trobades, sinó un xoc d'idees fonamentals», afirma l'autor. I afegeix que avui cal «la recerca apassionada de la veritat». Aquestes pàgines s'ocupen de temes com la universalitat, l'empresa, l'educació, l'economia, la globalització, el sentit del sacrifici o els mitjans de comunicació. (C.C.)

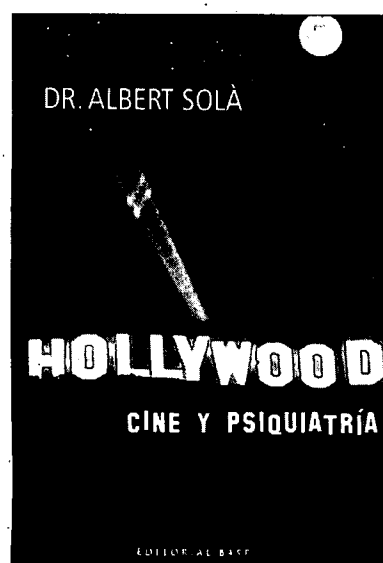
Alejandro Llano, *Cultura y pasión*. Ediciones Universidad de Navarra, Col·lecció Astrolabio, Barañáin 2007, 251 pàg.

Una realitat distorsionada

Aquesta obra constitueix una apassionant anàlisi crítica sobre la imatge i els prejudicis que, en els seus cent anys d'existència, el cinema de Hollywood ha mostrat sobre els psiquiatres, els malalts mentals i els tractaments aplicats a aquests. El cinema ha presentat una realitat distorsionada i ha actuat de manera negativa sobre la idea del que és un malalt mental. El Dr. Albert Solà, eminent psiquiatra i gran cinèfil, ha escrit un llibre amè i rigorós de denúncia, no exempt d'ironia. (C.C.)

Dr. Albert Solà, *Hollywood. Cine y psiquiatría*. Editorial Base, Col·lecció Base Hispánica, Barcelona 2006, 357 pàg.

Llibres per als més joves

Bufar les espelmes

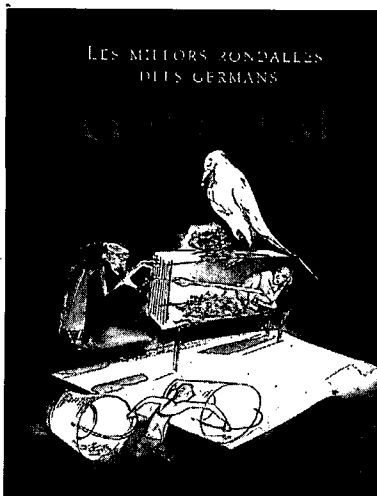
Aquesta col·lecció pretén entretenir l'infant tot estimulant-li la curiositat i desenvolupant-li la capacitat d'observació, i també els hàbits més quotidians i de relació.

De la mà d'en Teo, el petit lector pot identificar-se amb els diversos personatges i situacions, i reviu el món que l'envolta. Aquest llibre en concret permet parlar del concepte «anys», del pas del temps i del calendari, així com de les festes d'aniversari, de l'amistat i dels regals. Que us ho passeu bé amb en Teo! (C.C.)

Violeta Denou (text i il·lustracions), *Teo i el seu aniversari*. Editorial Planeta, Col·lecció En Teo Descobreix Món, Barcelona 2007, 29 pàg.

Clàssics universals

Els germans Jacob i Wilhelm Grimm van aplegar i publicar (entre els anys 1812 i 1814) més de dos-cents contes que s'han anat reeditant incessantment i que han estat traduïts a nombroses llengües. Ara Planeta ofereix una selecció de les narracions més cèlebres dels germans Grimm (*La Ventafocs*, *Blancaneu*, *Els músics de Bremen...*) amb una edició acurada, una adaptació feta per Albert Jané, que presenta una versió fidel dels relats originals, i unes il·lustracions excel·lents a càrrec de Joma. (C.C.)

Albert Jané (adaptació del text) i Joma (il·lustracions), *Les millors rondalles dels germans Grimm*. Combel Editorial, Barcelona 2007, 191 pàg.

Contra l'avorriment!

Gràcies a aquest llibre, els infants sabran com ocupar les hores de lleure, les vacances o els caps de setmana. L'interès d'aquest volum resideix en la multiplicitat i la diversitat de les activitats proposades: jocs, receptes, màgia, activitats manuals, nusos, experiments... N'hi ha per divertir-se durant anys! Aquest llibre —dinàmic, eficaç, útil i amb senzilles il·lustracions— és com una panera de la qual se'n pot anar traient un munt d'idees. I tot això amb un esperit simpàtic i curiós. (C.C.)

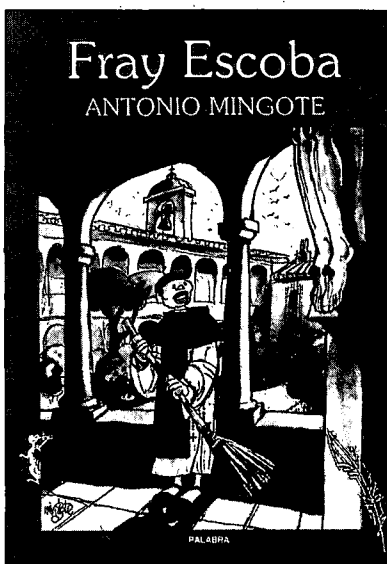
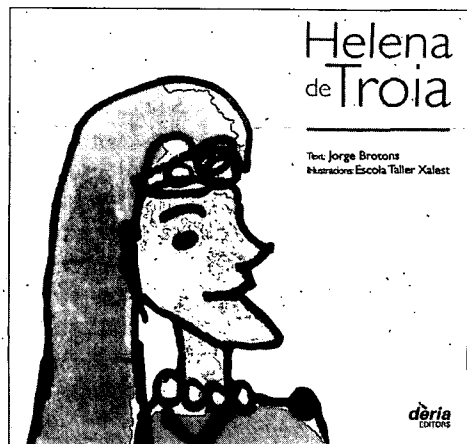
Denis «Pic» Lelièvre (text i il·lustracions), *No sé què fer! 1001 idees per no avorir-se mai*. Editorial Zendera Zariquiey, Barcelona 2006, 125 pàg.

Mitologia grega

Aquesta adaptació de *La Iliada*, d'Homer, compta amb dibuixos de l'Escola Taller Xalest, que atén alumnes amb necessitats educatives especials. A través d'una lectura fàcil gràcies a l'adaptació de Jorge Brotons, es pretén acostar aquesta gran obra de la mitologia grega als més menuts. Al final del conte, s'inclou un apèndix titulat «El món d'Homer», on s'explica, entre altres qüestions, qui era aquest autor, quines obres se li atribueixen, qui és Ulisses, què és Troia o què és Ítaca. (C.C.)

Jorge Brotons (text) i Escola Taller Xalest (il·lustracions), *Helena de Troia*. Dèria Editors, Barcelona 2007, 34 pàg.

Un sant molt estimat

Nascut a Lima, sant Martí de Porres és un dels sants més estimats arreu del món. Va exercir de barber abans d'entrar al convent dels frares dominics. Vivia feliç sense cap altra aspiració que la de servir fidelment Déu i el proïsme. Sempre buscava els treballs més senzills i humils. Va demostrar en tot moment una intensa vida de pietat. El poble l'anomenava simplement «fra Escombra». El dibuixant Mingote ha plasmat, amb fina intuïció i agudesa humorística, la biografia d'aquest sant tan popular. (C.C.)

Antonio Mingote (text i il·lustracions), *Fray Escoba*. Ediciones Palabra, Madrid 2006, 127 pàg.

El missatge de les paràboles

Aquest és un recull de les paràboles més significatives de la Bíblia (*El sembrador*, *L'ovella perduda*, *El fill pròdig*...), explicades de manera senzilla perquè els infants n'entenguin el missatge. A més, cada paràbola va acompanyada d'una reflexió i d'una activitat o treball manual que complementa el valor o ensenyança que volia transmetre Jesús i que l'aproxima a l'actualitat. És un llibre que permetrà gaudir nens, pares i professors amb l'aprenentatge de la paraula de Jesús. (C.C.)

Berta Garcia, Mercè Segarra i Jesús Ballaz (text) i Francesc Rovira (il·lustracions), *Gaudiv amb les paràboles*. Editorial Edebé, Barcelona 2007, 95 pàg.

Aventures misterioses

A més d'una trama plena d'intriga i tensió pròpia d'una novel·la de misteri, *Al otro lado del espejo* —primera entrega d'una sèrie protagonitzada per l'eixerida i inquieta Ingrid Levin-Hill a la petita població d'Echo Falls— ofereix als seus joves lectors la possibilitat de conèixer amb un grup de personatges divertits i genuïns. La protagonista, una adolescent de 13 anys, és gran-admiradora del personatge de Sherlock Holmes. La seva gran il·lusió és convertir-se en una famosa actriu teatral. (C.C.)

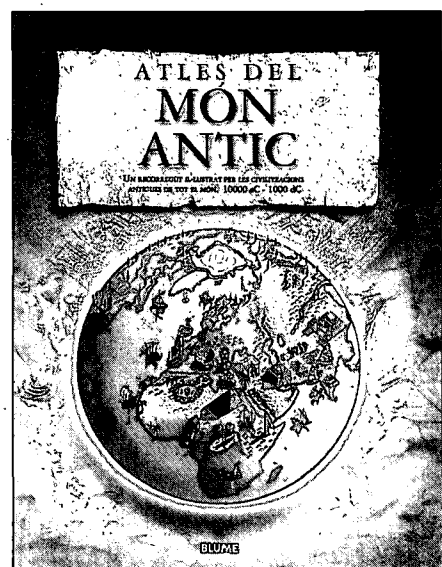
Peter Abrahams, *Al otro lado del espejo*. Ediciones Salamandra, Barcelona 2007, 285 pàg.

Un món meravellós

Aquest atlas ens submergeix en el món meravellós de les civilitzacions antigues. Els seus mapes tan acurats i la gran quantitat de dades que aporta sobre cultures i pobles el converteixen en una guia il·lustrada del món antic. Els petits lectors podran descobrir ciutats com Ur, Babilònia, Micenes o Cartago; visitar temples hindús, palaus perses o les muralles de la Xina; conèixer la gent que llaurava la terra o solcava els mars, i endinsar-se en els grans imperis dels antics egipcis, grecs i romans. (C.C.)

AA.DD., *Atles del món antic*. Editorial Blume, Barcelona 2006, 48 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Les obsessions històriques de Gala

El giny literari de trobar documents antics en racons inesperats és gairebé un lloc comú. Facilita, això sí, elevar a l'enèsima potència el nivell de les insensateses, o dels mal anomenats «suspensos», que intenten donar interès a la narració.

Antonio Gala escriu bé. És un purista de la llengua, una meina de fill de casa bona andalús que va a la Fira d'Abril amb el seu mocador de seda al coll, i el seu bastó de mànec d'ivori, marcant el pas amb la gràcia de qui se sap admirat o, almenys, això creu. I això apareix en moltes de les seves obres, o en els comentaris ràpids de premsa amb els quals jutja el que és diví i el que és humà, des de la seva torre de l'or...

Potser aquest costum de passar pel sedàs de la seva imaginació, o del seu apassionament, el contingut de la seva narració, el deixa de tant en tant il·luminar textos que fan la impressió que són deliris d'un ésser descerebrat, incapaç de jutjar els fets amb serenitat.

I si aquests fets són punts decisius de la història, que es contemplin en una mena de *delirium tremens* iconoclasta, acabem estupefactes davant les tergiversacions, interpretacions peregrines i negacions de les lleis més elementals de la investigació his-

tòrica. Dic tot això perquè la lectura d'aquest volum gruixut que repassa una gran part de la història d'Espanya, emparat, això sí, sota la ficció del fet que és Antonio Pérez qui el va escriure, fa la impressió que et sotmeten a un tercer grau implacable, fantasmagòric, al·lucinant, alienant.

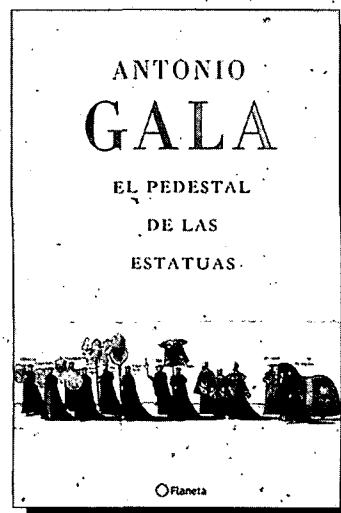
Antonio Gala es defensa dient que ha escrit una ficció novel·lesca —no una novel·la— per confirmar al lector el seu intent de veracitat. La paraula d'Antonio Pérez sembla que avala l'autenticitat del que explica de la història general, com també ho va intentar Gregorio Marañón amb la seva obra particular. Però, la veritat, i perdoneu la vulgaritat, no cola.

És evident que l'afany d'originalitat ha fet acudir Antonio Gala als llocs comuns de la crònica negra d'Espanya, i ha elevat el nivell de categoria el que, de tant en tant, es repeteix als cercles iconoclastes o a les xerrameques dels pseudointel·lectuals.

Antonio GALA
El pedestal de las estatuas.
Planeta, Barcelona 2007, 598 pàg.

Matxucar implacablement fets o persones que s'han tingut sempre com a moments estel·lars —per fer servir l'expressió de Stephan Zweig— és un exercici relativament fàcil, sobretot si un és prou deshonest per exposar-hi amb crueltat hipòtesis que no es defensen de cap manera.

El triomfalisme que s'ha utilitzat quan s'han analitzat determinades èpoques de la història d'Espanya, l'han convidat a buscar el costat fosc d'aquests segles: Passar d'un extrem a l'altre només és un exercici d'hipòtesis o de ressentiment. No cal ser fanàtic de cap època, i l'esforç que fa Gala per trepitjar èpoques que van ser importants, ressaltant-ne només els aspectes negatius,

que sens dubte existeixen, és tan hipòcrita com el fet contrari.

El pedestal de las estatuas és un llibre que intenta recollir les escombraries que hi va haver, sens dubte. Però, no hi ha res que sedueixi més que un escriptor que intenti ser equilibrat en els judicis, encara que hagi d'abdicar dels seus prejudicis. Gala no és d'aquests, i la seva postura farà mal a qui plau l'objectivitat. Fer hipòtesis negatives costa relativament poc, si un és prou iconoclasta i té necessitat de fer de la seva vida

un exemple d'enfant terrible.

No es tracta de fer espanyolisme triomfalista, sinó de demanar una mica d'objectivitat en temes tan transcendents.

La presentació i el judici de personatges, tal com els veu el manuscrit, com Isabel la Catòlica, Fernando, la Beltraneja, Ignasi de Loiola, Cisneros, no resisteixen la més mínima crítica...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

Desena edició del Concurs de Blanes per a Joves Compositors

En aquest certamen només s'accepten composicions de joves compositors menors de 25 anys, fet que el fa únic a tot Catalunya. La colla Sa Palomera i la banda i cobla del Col·legi Santa Maria de Blanes es fan ressò, amb aquesta convocatòria i l'organització d'aquest guardó, de la importància que té per al món sardanista el relleu generacional i, així, intenten afavorir un sector dels compositors que no solen tenir accés als principals premis del món de la composició.

Enguany hi ha novetats importants en els premis amb una millor dotació en metàl·lic i la creació d'un premi especial obert als compositors que superin els 25 anys el 31 de desembre del 2007 i que hagin participat en alguna edició anterior del certamen. Així, s'ha convocat el premi ordinari, que

reparteix fins a 2.000 euros per a les sardanes que guanyin el certamen (1.200 el primer, 600 el segon i 300 el premi del jurat popular, anomenat, a partir d'enguany, Premi Mutual Flequera de Catalunya). I pel que fa als compositors que ja superen els 25 anys però que han pres part en alguna de les nou edicions del concurs, s'ha establert l'atorgament d'un premi dotat amb 1.200 euros.

L'admissió d'originals finalitzarà el 5 d'octubre del 2007 i el concert i lliurament de premis es farà a Blanes, l'1 de desembre. Per a més informació i la tramesa de les obres concursants podeu adreçar-vos a l'Escola de Música del col·legi Santa Maria (c/ de la Salut, 24 - 17300 Blanes), especificant en el sobre Desè Concurs de Sardanes per a Joves Compositors.

Cloenda del Segon Certamen Musical Violetes del Bosc

La segona edició del certamen musical Violetes del Bosc - Memorial Fèlix Martínez Comín s'ha tancat amb el concert d'estrena de les obres premiades i el lliurament dels premis en un acte celebrat al teatre Principal de Sabadell el 28 d'abril passat.

Un total de 16 composicions han participat en aquesta convocatòria que s'ha resolt amb l'atorgament dels tres premis establerts per decisió unànime del jurat, de la manera següent: primer premi, dotat amb 3.000 euros, a la sardana titulada *Violetes boscanes*, de Francesc Teixidor i Ponce, de Montcada i Reixac; segon premi, dotat amb 2.000 euros, a la sardana titulada *Viola silvestris*, de Josep Maria Serracant i Clermont, de Sabadell; i, tercer premi, dotat amb 1.500 euros, a la sardana *Rotllanes de violetes*, de Jaume Cristau i Brunet, de Figueres. (C.C.)

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

- ☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any
- ☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€
- ☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
- ☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data

Entitat Oficina DC Compte

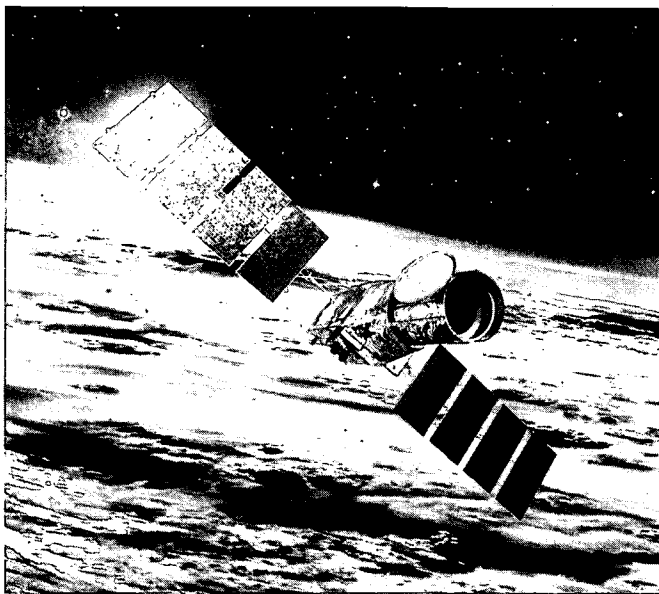
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

«Corot», un altre telescopi europeu espacial

El Centre Nacional d'Estudis Espacials de França ha portat a terme amb l'ESA (Agència Espacial Europea) un telescopi especialment dissenyat per cercar petits planetes en estrelles de la nostra Galàxia (no té res a veure amb el radiotelescopi *Planck* també europeu del qual parlarem fa sis setmanes). Ja fa més de deu anys que s'estan descobrint planetes a l'entorn d'estrelles, passen de dos-cents, però fins ara tots són molt grans, la majoria comparables amb el nostre Júpiter que és mil vegades més gran que la Terra. El més petit de tots es va descobrir el mes passat gràcies a l'espectòmetre HARPS de l'observatori de la Silla (Xile) i gràcies a ser molt a prop de l'estrella (li dona la volta en només 13 dies). És només un 50% més gran que la Terra. Trobar-ne de la mida del nostre planeta seria un primer pas per conjecturar la possibilitat de contenir vida. Com fer-ho? Els telescopis terrestres són incapaces de detectarlos. Per això s'ha pensat en un que ho faci des de l'espai.

S'ha anomenat *Corot*. Com podrà «veure» planetes petits? No podrà pas fer-ho directament. La manera és una altra: mitjançant un ultrasensible detector de la intensitat de la llum, capaç d'enregistrar una variació d'una part entre 100.000. Si una estrella té un planeta rocós, com ho és la Terra,

i passa pel seu davant, s'origina un petit eclipsi: la llum de l'estrella perd part de la seva lluminositat, poca, és clar, però que *Corot* és capaç de detectar, i si la minva de llum és periòdica ja es podria assegurar que és per un planeta que gira entorn d'ella. No ens podrà dir si es tracta d'un planeta amb aigua, ni quins gasos hi ha a la superfície, però sí si és un planeta petit. Serà un primer pas. S'ha previst que *Corot* analitzi en dos anys i mig un conjunt de 120.000 estrelles i, si segueix en bon estat, encara més. Trobarà més planetes grans que petits, però aquests seran els més interessants, si bé es creu que no arribaran a la quarantena, i podrien quedar-se en una desena. Va ser posat en òrbita el 27 de desembre passat. Es col·locà a una òrbita de 896 km d'altitud (més alt que el *Hubble*, que és a poc menys de 600). Així no té cap mica d'interposició gasosa.

Espanya participa en la missió. Un equip d'Andalusia a les ordres de Rafael Garrido de l'Institut d'Astronomia d'aquesta comunitat autònoma, amb la col·laboració de l'Institut d'Astrofísica de Canàries, farà observacions de seguiment de les estrelles més interessants que detecti *Corot*. Per ara encara no sabem de cap resultat positiu interessant. Crec que ja ho sentirem a dir.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat d'Enginyeria de Filosofia de Catalunya

Panorama actual de la Paleontologia

El tercer eó de la història de la Terra és el fanerozoic que comprèn les tres eres que s'anomenen primària, secundària i terciària, corresponents als tres grups estratigràfics (o eratemés) paleozoic, mesozoic i cenozoic (noms que de vegades també es fan servir per designar les eres). L'era primària, o paleozoic, comprèn sis períodes (sistemes estratigràfics) dels quals el primer és el *cambrí*, que durà aproximadament 60 milions d'anys. El seu començament se sol situar fa 570 milions d'anys, però hi ha autors que el fan començar més tard, ara en fa 542 milions, i d'altres més aviat cap als 600-650 perquè han decidit anomenar període *vendí* (corresponent a l'existència de *vendobionts*) a l'època de la fauna d'Ediacara i fer-ne un període del paleozoic. Nosaltres seguirem la denominació més comuna.

Caracterització del període

El nom *cambrí* ve dels primers terrenys estudiats d'aquest nivell estratigràfic que van ser els de *Cambria*, nom llatinitzat de l'antic regne o territori dels *Cymry* (cavallers rurals que lluitaven contra els invasors anglosaxons) i que corresponia a una part de l'actual País de Gal·les. Aquesta denominació, proposada per Adam Sedgwick el 1835, va acabar essent acceptada internacionalment.

El cambrí es dividí des d'un principi en tres sèries: inferior, mitjà i superior. Però pel que fa als pisos ja no hi ha uniformitat internacional. La denominació que s'utilitza entre nosaltres és: cambrí inferior: tommotià, atdabanià i lenià, mitjà: solvià i menevià, i superior: maentwrogia i dolgel·lià.

En aquesta època l'escorça terrestre presentava un aspecte molt diferent de l'actual. Se suposa que en un principi era única la massa continental que aflorava per damunt del nivell del mar. S'ha anomenat *pangea* (=tota la Terra). Però en començar aquest període ja es troba fracturada en dos conjunts, pròxims també a dividir-se, que són: el continent de Lauràsia-Angara, que comprenia Amèrica del Nord, Groenlàndia, Europa i Sibèria, amb tota la part d'Àsia que ara es troba més al nord que l'Himàlaia, i el continent de Gondwana, format per Àfrica, Aràbia, Índia, Austràlia i Amèrica del Sud. L'oceà separador dels dos continents s'ha anomenat Tethys (o Tetis).

23 El període cambrià

La característica més important del cambrí és la gran explosió de vida: des del començament del període ens trobem amb l'existència de restes fòssils de gairebé tots els tipus de vivents. Com han pogut sorgir? És un enigma per als paleontòlegs ja que ben pocs antecessors es poden assenyalar. La raó principal és que ens falta molta informació dels últims terrenys del paleozoic. Però això també és un interrogant que no s'ha pogut contestar: per què han desaparegut tants possibles testimonis d'un dels capítols més interessants de la història de la vida? És evident que en aquesta època hi hagué una evolució ràpida de la qual ens manquen els passos, ja que sense ella no s'explicaria l'aparició de tanta varietat de vida poc després. Tenim una autèntica llacuna estratigràfica que s'estén a tota la superfície de la Terra. I és clar que no és possible que en aquests milions d'anys no es formessin roques noves. Si ara no en trobem és que l'erosió que hi seguí les va eliminar pràcticament del tot. Aquesta erosió va rebre col·laboració del plegament *caledonià* (el nom ve d'Escòcia en

llatí), orogènia que anà aixecant serralades durant els tres primers períodes del paleozoic, facilitant a les aigües l'erosió dels sediments anteriors.

Del clima del cambrí s'ha pogut deduir que començà amb un augment de temperatura que es mantingué amb un clima força càlid durant tot el període i més enllà, ja que no trobem indicis de refredament fins cap al final del Devonià, quart període del paleozoic. Com s'ha pogut saber? Pels esculls coral·lins que necessiten un clima força càlid per formar-se i en trobem, en aquesta època, en zones ben septentrionals. Aquest bon clima havia de contribuir, amb tota seguretat, al desenvolupament més intens de la vida.

Quina mena de vida hi havia al cambrí?

Totes les restes fòssils que en conservem són d'animals i vegetals marins. Els vegetals són algues de superfície i els animals corresponen a fauna costanera. Els fòssils característics, que es mantindran durant tot el paleozoic i s'extingiran amb ell, són uns artròpodes anomenats *trilobits*. Reben aquest nom per la forma del seu cos que es mostra dividit longitudinalment en tres lòbuls. Se'ls havia considerat crustacis però s'ha vist que cal col·locar-los en una classe especial d'artròpodes que va desaparèixer sense deixar descendència. Els del cambrí ja tenen ulls, molt petits, però a mesura que passa el temps són cada vegada més perfectes. Un dels interrogants més in-

quietants de l'evolució és com es formaren els ulls en animals que abans no en tenien; els mecanismes evolutius coneguts no ho expliquen.

Després dels trilobits són importants els *arqueociats*. Són uns animals amb aspecte d'esponja, però no es veu que ho siguin. Són d'una constitució molt diferent. Tampoc no es poden classificar com a pòlips, si bé, sense ser-ho, construeixen esculls calcaris com els coralls, que també se'n troben ja en aquest període.

Les sponges també hi són representades, tant les silícies com les calcàries. Els mol·luscs ja presenten varietat de classes: gasteròpodes (com els cargols) i cefalòpodes (com els pops i calamars) però amb closca com els actuals *Nautilus* i per això s'anomenen *Nautiloïdeus*. Uns animallets molt curiosos que no han sobreviscut són els graptòlits que, segons s'ha interpretat, eren uns petits pòlips colonials. Els braquiòpodes, que ja havien aparegut al proterozoic, van augmentant en ordres i viuran un temps d'esplendor al llarg de tota aquesta era. S'hi veuen també equinoderms amb diverses formes.

Pel que fa als unicel·lulars se n'hi toben en abundància amb noves espècies que presenten closca: foraminífers i radiolaris que arriben a formar roques amb la precipitació de les seves cobertures.

Finalment cap al final, al cambrí superior, ja apareixen restes de cordats, avantpassats dels vertebrats. I segurament els fòssils que ens n'han arribat no corresponen als més primitius que devien originar-se abans. Són els *agnats* (=sense mandíbula), externament semblant a anguilles, però amb l'esquelet cartilaginós i mancats de dents amb una boca xucladora, cosa que fa que també s'anomenin *ciclostoms* (=boca circular). Avui dia encara n'hi ha: les lamprees de riu i els mixinoïdeus són d'aquesta classe.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espuma d'Alba
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)
09.00-18.00 *Radiofórmula*
22.00-23.00 *Finesira oberta* (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-20.00 *Radiofórmula*
20.00-21.00 *Parlem de salut*
21.00-22.00 *Sense embuts*
23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons* (música en català)
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dimarts

18.00-19.00 *TaxiCat FM*
19.00-20.00 *Coneixes Jesús?*
20.00-21.00 *Endavant Espanyol*
21.00-22.00 *Buscant la llum*
23.00-00.00 *Paraules d'amor*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
20.00-21.00 *Piscolabis*

21.00-22.00 *Per un grapat de pel·lícules*
23.00-00.00 *Persona i vida*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dijous

18.00-19.00 *TaxiCat FM*
19.00-20.00 *Temps d'oci*
20.00-20.30 *Cerdanya*
23.00-00.00 *Mirades*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espuma d'Alba
08.00-10.00 *Radiofórmula*
10.00-11.00 *A tota costa* (submarinisme)
11.00-12.30 *Trotamundos*

12.30-00.00 *Radiofórmula*
00.00-01.00 *Pregària de Completes*
Radiofórmula
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Sant Rosari
Evangeli
Santoral
Espuma d'Alba
08.00-09.00 *Radiofórmula*
09.00-10.00 *Tot sardana*
11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
12.30-14.30 *Rutes per Catalunya* (excursions)
18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 *La cantata del diumenge* (música de Bach)
20.30-23.45 *Melodies de fe* (música cristiana)
23.45-00.00 *Moments a mitjanit* (reflexió cristiana)
00.00-00.30 *Pregària de Completes*
00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz
01.00-02.00 *Ressons*
02.00-02.30 *Dietaris, Evangeli, Espuma d'Alba*
02.30-07.00 *Música instrumental- Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres

09.00 *Informatiu matí + el temps + agenda*
10.30 *Agenda*
12.00 *Butlletí informatiu*
14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
18.30 *Agenda*
20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
20.30 *Música Principat* (Dl., Dm., Dc.)
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
14.00 *Agenda*
16.00 *Agenda*
17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA SER

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h.

Objectiu, l'home

Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 3

08.45 *Buenas noticias TV*

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

09.00 *Shalom*

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.15 *Islam hoy*

Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

10.00 *Últimas preguntas*

Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*

Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.

10.30 *Santa Missa*

Amb la participació de la coral Si-Fa-Sol (*pueri cantores*) de Girona (Gironès), sota la direcció d'Ariadna Baena.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

11.15 *Els camins de la calma*

Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

11.30 *Pueblo de Dios*

«Castellón, profetas de la justicia.»

El pare Ricardo s'ha convertit en un referent per als més pobres. Un grup de voluntaris l'ajuda al seu menjador i a la casa d'acollida per a drogodependents.
Director: Julián del Olmo.

33

Diumenge 3

10.10 *Signes dels Temps*

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

11.00 *Missa conventual de Montserrat*

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*.

El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.

El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

■ Barcelona 106.6

■ Tarragona 100.6

■ Catalunya Central 93.7

■ Girona 103.4

■ Tortosa 90.1

■ Garraf 96.8

■ Vic 91.3

■ Lleida 91.5

■ Cerdanya 104.4

■ La Seu d'Urgell 105.0

■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Internet

• **VENEÇUELA.**— Presentem la pàgina de les Obres Missionals Pontífiques de Veneçuela, www.ompvenezuela.com, amb múltiples recursos dedicats a les missions i a l'evangelització.

• **ARALAR.**— La pàgina web www.aralar-excelis.com mostra tot el que es refereix al santuari i a l'Àngel d'Aralar. En les seccions es presenten notícies, la història del santuari, informació pràctica, etc.

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS I RELIGIOSOS.**— De l'1 al 6 de juliol, predicats per Mons. Vicente Jiménez Zamora, bisbe d'Osmà-Sòria, a la casa d'espiritualitat de Sant Isidor (Lleó). Més informació: tel. 987 875 088; de l'1 al 7, dirigits per Lope Rubio, a la casa d'exercicis de Sigüenza. Més informació: tel. 949 390 300.

• **COMUNICACIÓ SOCIAL.**— La Facultat de Comunicació de la Universitat Pontifícia de Salamanca organitza, del 9 al 13 de juliol, els cursos *Comunicación y educación i Comunicación y nuevas tecnologías*. Per a més informació: tel. 923 282 357, fax 923 282 747, a/e: mmanzanobo@upsa.es.

Barcelona

• **CENTRE INTERRELIGIÓS DE BARCELONA.**— El 4 de juny, a les 19.00, conferència de Xavier Morlans

(professor de Teologia a la Facultat de Teologia de Catalunya) sobre *El cristianisme catòlic*. Més informació: Gran Via de les Corts Catalanes, 958, baixos - Barcelona, tel. 933 084 878, fax 933 082 645, a/e: cib@bcn.cat, web: www.bcn.cat/centre_interreligios.

• **«TORNAR A CREURE».**— El 5 de juny, de 20.30 a 21.45, sessió de «Tornar a creure», per a qui es fa preguntes sobre Déu i cerca una vida més humana. Lloc: parròquia de San Ramón de Penyafor, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, fax 934 879 833, a/e: tornaracreure@yahoo.es.

• **PREGÀRIA AMB FRANCESC I CLARA.**— El 6 de juny, a les 20.00, sobre *Eucaristia: el nostre pa... el vostre Fill benamat, nostre Senyor Jesucrist* (Glossa del Parenostre: sant Francesc). Franciscanes Missioneres de la Immaculada Concepció, pl. Universitat, 2 - Barcelona, tel. 934 543 469.

• **CAIXAFORUM.**— El 6 de juny, a les 19.30, conferència sobre *L'Odissea: el poema de l'hospitalitat*, a càrrec de Carlos García Gual (catedràtic de Filologia Grega, de la Universitat de Madrid); el 13, a les 19.30, Olivier Lugon (historiador de l'art i professor d'història i estètica de la imatge a la Universitat de Lausana) parlarà sobre *Lee Friedlander i la «tradició documental»*; el 16 i 17, activitat infantil *Arts de carrer (i si plou també)*. Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 7 de juny, a les 18.30, la Delegació diocesana de Pastoral de la Salut organitza una xerrada sobre *Necessitats espirituals de les persones grans i qualitats dels voluntaris que els acompanyen*, a càrrec de

Rosa M. Vilaseca (licenciada en Psicologia Clínica). Serà al Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **AMICS DELS GOIGS.**— El 7 de juny, a les 19.00, Ramon Millet i Domènec parlarà sobre *Els goigs manuscrits*. Lloc: seu dels Amics dels Goigs, c/ Comte Borrell, 307 - Barcelona.

• **DIALEG UNIVERSITARI.**— El 7 de juny, a les 20.30, segon diàleg universitari a l'església de Santa Anna de Barcelona. *Implicacions ètiques del canvi climàtic* és el títol de la ponència que farà Joan Grimalt, professor del CSIC i investigador mediambiental. Més informació: tel. 934 876 363.

• **PARRÒQUIA DE LA CONCEPCIÓ.**— El claustre de la parròquia (c/ Roger de Llúria, 70 - Barcelona, www.concepciobcn.com) és juntament amb el de la catedral un dels espais en els quals es pot veure *L'ou com balla*, des del 7 de juny i durant vuit dies; el 10, a les 11.30, eucaristia i processó pel claustre; a les 19.00, vespres solemnes. D'altra banda, la parròquia organitza campaments a Boí, del 25 al 30 de juny, per a nois i noies de 5 a 16 anys. Enmig d'un esperit de convivència cristiana i de pregària, es desenvoluparan activitats com travesses de muntanya, cascades, esports ordinaris o d'aventura, coneixement de la flora i la fauna, etc. També es visitaran esglésies romàniques de la zona. A més, prepara un Casal d'estiu del 2 al 27 de juliol i/o del 27 d'agost al 7 de setembre, de dilluns a divendres, tot el dia o mitja jornada, el nombre de setmanes que convingui, amb dinar o no. Més informació: tel. 934 576 552 o 666 394 521.

• **SEMINARI MENOR OBERT.**— Trobades per a nois entre 12 i 18 anys. Prope- ra trobada: 8 de juny. Més informació: tel. 934 541 600, a/e: seminari menormontalegre@yahoo.es.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— El 9 de juny celebra la cloenda del curs: a les 10.30, eucaristia presidida pel consiliari del MCMP, Mn. Fidel Catalan, a la parròquia major de Santa Anna; a les 11.30, refrigeri; a les 12.00, conferència *Educar en un món vulnerable*, a càrrec de Francesc Torralba (doctor en Filosofia i en Teologia, col·laborador de l'Institut Borja de

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **GERMANES HOSPITALÀRIES DEL SAGRAT CÒR DE JESÚS.**— Celebren el seu 125è aniversari de fundació amb una missa solemne el 5 de juny, a les 12.00, a Montserrat, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

ROMIATGE.— Tindrà lloc del 9 al 16 de juliol, organitzat per la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat de Lleida. Paral·lelament s'ha organitzat la colònia infantil «Qumran 07», per a nens i nenes de 8 a 14 anys. Més informació i inscripcions: tel. 973 270 338 i 973 232 480.

ORGANISTES.— Del 27 d'agost a l'1 de setembre, XV curset per a organistes d'església. Més informació: tel. 626 924 414.

Bioètica i professor titular de Filosofia a la URL). Més informació: tel. 934 125 567, a/e: mcristiapr@jazzfree.com, web: www.mestrescristians.net.

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 9 de juny, a les 11.00, Josep Rius Camps (professor emèrit de Teologia Dogmàtica a la Facultat de Teologia de Catalunya) parlarà sobre El naixement de l'Església. Via Augusta, 205 - Barcelona.

• **GERMANES FRANCISCANES DELS SAGRATS CÒRS DE JESÚS I MARIA.**— Celebren el 9 de juny, a les 11.30, una missa d'acció de gràcies per la beatificació de la mare Carme del Nen Jesús González Ramos. Serà a la catedral, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach.

• **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— El 9 de juny, a les 13.00, presentació de *Déus, creences i neurones. Un acostament científic a la religió*, de Ramon M. Nogués. Hi intervindran: l'autor, Jordi Font (psiquiatra i professor de la Fundació Vidal i

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

VIGÍLIA DEL CORPUS CHRISTI, 9 DE JUNY

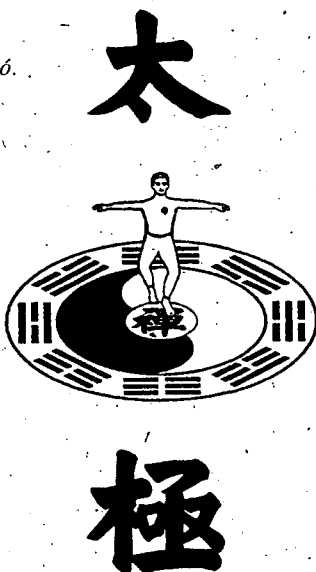
Parròquia de la Puríssima Concepció i Adoració Nocturna de Barcelona (ANE i ANFE). De 9 a 11 de la nit, celebració solemne de l'Eucaristia i adoració al Santíssim Sagrament, amb oració comunitària i personal. Carrer Aragó, 299.

載營魄抱一能無離
平專氣致柔能嬰兒
平滌除玄覽能無疵乎

Fes que el cos i l'ànima
vital estiguin units
en una abraçada sense separació.
Que l'alè vital et torni tendre
i frèsc com el d'un infant
nou-nat.
Purifica't allunyant les visions
massa profundes per no
gastar-te en va.

MOVIMENT I TERTÚLIA AMB PETER YANG

Entrada lliure el dissabte
16 de juny
a les 18.30 hores.

太極

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 933 225 890

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA

RECÉS ESPECIAL DE PENTECOSTA

Dies 2 i 3 de juny

Casa d'espiritualitat Betània
(c/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat)

Línia 5. Estació Gavarra

Informació: José Antonio Godina

Tel. 934 196 355

web: <http://es.geocities.com/catalunyarcc> / rccatalunya@telefonica.net

- Perquè els cristians es deixin guiar, com Maria, per la Paraula de Déu
- Perquè no manquin formadors bons i savis als territoris de missió

Des del carrer

Claudia Terragni és una treballadora social italiana que des de fa set anys viu a Bucarest (Romania). Allí coordina un equip de professionals dedicats a l'acollida de menors seropositius en cases de família, construïdes gràcies a CESAL, una ONG vinculada al moviment Comunió i Alliberament. A les cases Emilia, Joy i Edimar els infants viuen en una llar, en un ambient familiar que els possibilita una oportunitat per integrar-se realment a la societat.

Claudia Terragni treballa amb infants seropositius a Romania

«Les famílies han desafiat prejudicis per complir un gest revolucionari»

—Què implica per a un menor el fet de ser seropositiu?

—Implica estar ferit per una malaltia que et fa ser rebutjat i diferent, perillós. Es desencadena un sentiment de baixa autoestima, de percepció de la impossibilitat de ser acceptat i de fer una vida normal, amb els altres.

—Com funcionen les cases Emilia, Joy i Edimar?

—Aquestes cases funcionen segons el model de cases família, on la tasca educativa està sostinguda per uns pares, és a dir, un matrimoni real, amb fills. Les cases, a més de tenir com a finalitat la de proporcionar un ambient acollidor i de garantir a aquests menors un desenvolupament equilibrat, han estat pensades i projectades per donar la possibilitat a joves de tenir una relació amb el món, per la qual cosa se'n facilita la integració en el sistema escolar, en el grup de pares...

—Com són les famílies que acullen?

—Les famílies que acullen són famílies normals, que han desafiat els prejudicis i el rebuig del context per complir un gest revolucionari per dos motius: el primer és que la cultura de l'acollida és una cultura inexistente a Romania, ja que els més de quaranta anys de règim co-

muniste han creat una cultura assistencial, en la qual es convenia les famílies que no avortessin i deixessin els fills a cura de l'estat que, per a aquest objectiu, havia creat grans institucions d'assistència (orfenats). La cultura que, conseqüentment, s'ha creat és una cultura de delegar en mans de l'Estat l'educació i el creixement dels fills. El segon motiu és que, per raons ja esmentades, l'acollida de joves seropositius ha posat en perill les relacions d'amistat i veïnals dels pares de les cases i la permanència dels seus fills naturals a les escoles públiques. Tots els qui es relacionaven amb aquests nois són considerats perillosos per a la resta.

—Què empeny les persones implicades en aquest projecte a tirar endavant?

—La consciència que aquests joves són éssers humans i que conèixer-los significa entrar en una altra dimensió, que no és la d'estar davant de la seropositivitat sinó que és la d'estar davant d'algú que té rostre, que vol viure i que necessita les mateixes coses que tots nosaltres. L'enorme treball d'informació i de sensibilització (a les escoles i amb les administracions públiques) ha permès adquirir coneixements precisos i clars sobre les possibilitats

de contagi i ha fet desaparèixer pors irracionals lligades tot sovint a la manca d'informació i amb imprecisions, a més.

—És possible reintegrar els infants?

—El treball de reintegració ha tingut com a base principal el treball d'integració a l'escola. Després de diverses dificultats i resistències al principi, tots els nois ara estan inscrits a l'escola pública. Durant l'estiu passat es van fer per primera vegada períodes d'estada en empreses o organitzacions que han donat la seva disponibilitat per acollir els nostres joves i ensenyar-los un ofici. També en aquest cas, el coneixement previ d'aquests nois n'ha facilitat molt la inserció i acceptació. En relació amb les famílies d'origen, un dels punts centrals del treball ha estat trobar les pròpies famílies amb l'objectiu de reconstruir i donar rostre a la identitat i l'exigència de pertinença que hi ha en cadascun de nosaltres. Pel que fa a la possibilitat de reintegració, de vegades són els mateixos nois els que no volen, mentre que en d'altres casos hi ha moltes dificultats econòmiques greus que impossibiliten el retorn definitiu a casa.

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Una parròquia, simplement

Una parròquia popular de Barcelona ha celebrat, aquest any, el 75è aniversari de la seva fundació: la de Crist Rei, al barri de la Sagrera. No es tracta de cap fet excepcional. Continuament moltes altres compleixen també anys i, algunes, segles... Si poso ara la mirada en aquesta, que estimo particularment, és pensant també, com a rerefons, en totes les altres. Pensant en la parròquia com a tal.

De l'aniversari de la de Crist Rei m'agrada de subratllar-ne dos fets positius: l'entusiasme popular que l'ha acompanyat i la publicació d'una memòria històrica que ens permet el seguiment detallat de la seva trajectòria.

Va néixer el 1932, envoltada de joventut. Ben aviat, en efecte, va comptar amb la presència de la Federació de Joves Cristians de Catalunya: el grup 24, que portava el nom de Pier Giorgio Frassati, i una colla dels més petits, els

avantguardistes, anomenada Sant Tarsici. Això fa pensar que el clima espiritual de la parròquia naixent era aleshores el de la major part de l'Església catalana, la qual havia optat per tirar endavant la seva missió pastoral, en el context de la segona República espanyola. Però... no va ser possible. El 19 de juliol del 1936, tot just esclatada la guerra civil, el temple de Crist Rei era profanat i cremat. I la nit del 23 de setembre del mateix any, eren assassinats, al cementiri de Montcada, el rector, Mn. Jaume Julià; el vicari, Mn. Camil Moixí; i dos fejecistes: Andreu Prat i Enric Batlle. Quatre màrtirs, només quatre anys després d'iniciada la parròquia... A partir del 1939, reprendria la seva tasca, que ha arribat als nostres dies.

En la presentació del llibre que n'explica la història, l'arxiver diocesà de Barcelona, Mn. Martí Bonet, va fer una observació oportuna. «Tothom està d'acord —va dir— en el reconeixement de la tasca de pedagogia i de salvació de la cultura duta a terme pels antics ordes monàstics... I se'n parla molt. Ara bé, no hauríem de reconèixer també i valorar més el treball de promoció humana dut a terme, al llarg dels segles, per les parròquies, juntament amb la seva obra evangelitzadora?» I esmentà alguns aspectes culturals derivats de la seva missió: treball de personalització i de cohesió social, activitats docents i d'esplai, conreu de la llengua, acolliment de les diverses onades d'immigrants, oferiment d'espais quan el dret de reunió no era reconegut...

Recordar els 75 anys passats suggereix un interrogant: què serà de la parròquia, en els 75 anys propers? Avui, instats per la manca de sacerdots, es fan projectes d'agrupació de parròquies. Però caldrà pensar també en la responsabilització del laicat i en la creació de nous ministeris: no fos cas que caiguéssim en un reduccionisme que empobrir la parròquia i, amb ella, l'Església i àdhuc, de retop, la societat.

Ara mateix

RIGOR

IMPLICACIÓ

CONFIDENCIALITAT

TRACTE PERSONAL

ADMINISTRACIÓ DE FINQUES especialitzada en
EDIFICIS EN LLOGUER

Via Augusta, 64 - 66, entl. Barcelona - Tel. 93 217 78 88 - www.fiquesgrau.com